

Norman Finkelstein: A holokauszt-ipar.

[Bevezetés](#)

[Hogyan kovácsolunk tőkét a holokausztból](#)

[Csalók, üzletelők és a történelem](#)

[Kétszeresen behajtani](#)

[Utószó](#)

[Aktuális megjegyzések](#)

Bevezetés

Norman Finkelstein

A könyv a holokauszt-ipar anatómiája és egyben vádirat ellene. A következő oldalakon tanúbizonyságot teszek arról, hogy a holokauszt nem más, mint a nácik által zsidókon elkövetett tömegirtás erősen ideologizált megjelenítése. Az ideológiák természetéhez hűen, ez is, ha ugyan gyengébb fonódással, a valóság talajában gyökerezik. A holokauszt valójában nem átfogó mű, inkább részletekből összetett alkotás. Bázisdogmái fontos politikai és társadalmi érdekeket szolgálnak. Valójában a holokauszt egy nélkülözhetetlen ideológiai fegyver. Ennek köntöse mögé bújva csempészte be magát a "feláldozott nemzet" szerepébe a világ egyik legerősebb katonai hatalma, amelynek az emberi jogokat tekintve, statisztikája szörnyűséges képet nyújt. Ugyancsak e fegyver segítségével jutott az Egyesült Államok legsikeresebb etnikai csoportja külön "áldozati státuszához". Ebből a látszólagos "áldozati létből" nem csekély osztalék származtatható le. Ezek egyik legfontosabbja a mindennemű kritika elleni immunitás, teljesen függetlenül attól, hogy az jogosult vagy sem. Hozzátehetem, hogy mindazok, akik ezt a védettséget élvezik, értelemszerűen a benne rejlő erkölcsi korrupció szerves részei. Ebből a szemszögből tekintve Elie Wiesel személye, mint a holokauszt hivatalos szóvivője, nem a véletlen műve. Szerepe elvállalására nem humánus meggyőződése és nem is irodalmi lángesze ösztökélte. Wieselt a holokausztban rejlő dogmák megrendíthetetlen kihangsúlyozása és a járulékos érdekelemek vezérik.

Könyvem megírásához az első indítást Peter Novicks iránymutató irodalma, *The Holocaust in American Life* adta, amelyet egy brit irodalmi folyóirat számára szántam. Novickkal folytatott kritikus dialógusom részleteit a következő oldalakon bocsátom rendelkezésre, ahol az ő kutató munkájára többször hivatkozni fogok. A *The Holocaust in American Life* jobbára egy provokáló hangulatú, összefoglaló gyűjtemény, mintsem velős kritika, amely a nagy elismerésnek örvendő hagyományos amerikai leleplező-történet műfajok közé sorolható be. Mint legtöbbje a leleplező irodalmak képviselőjének, Novick is a tarthatatlan állapotokra mutat rá. *The Holocaust in American Life* egy provokáló és

olvasmányos, de mellőzi a gyökerekig hatoló kritikát. Alapvetően elfogadott tényeknek nem kérdez utána. A könyv természete nem általános, se nem ösztökél elgondolkodásra. Egyszerűen elfoglalja helyét az elfogadott "mainstream"-szemlélettel szemben, és az elvárásoknak megfelelően élénk, olykor vegyes reakciókat váltott ki az amerikai médiakörökben. Novick elemzésének központjában az "emlékezés" áll. Ez az "emlékezés", amely annak idején a méltó csodálat tárgya volt, már jó régóta a legüresebb fogalom, amely elvesztette egykori megbecsülését. Novick Maurice Halbwachs előtt jelképesen térdet hajtva igyekszik bizonygatni a "holokauszt- emlékeit" formáló aktualitásokat. Korábban, más gondolkodású intellektuális körök egyrészt nagy horderejű politikai szavakkal, mint "hatalom" és "érdek", másrészt az "ideológia" fogalmával érveltek. Napjainkra mindebből csak a megbékélő és minden politikai karaktert nélkülöző "kívánság" és "emlékezés" nyelve maradt meg. Mégis, éppen Novick tényfeltáró adatai bizonyítják, hogy a holokausztra való emlékezés elsősorban leplezett érdekek ideológiai terméke. Novick szerint a holokausztra való emlékezés céltudatosan kiválasztott téma, és "gyakran" túlzásokba esik. A kiválasztás feltétele nem egy "előny-hátrány-analízis" terméke vallja, hanem egy spontán döntés "nélkülözve minden további következmény figyelembevételét". A bizonyítékok éppen ennek az ellenkezőjét igazolják.

Engem a náci, zsidókon elkövetett tömeges emberirtását illetően személyes indítékok motiváltak. Apám és anyám túléltek a náci varsói gettóit és koncentrációs táborait. Rajtuk kívül minden rokonuk a náci áldozata lett. Legelső emlékeim a zsidók tömeges kiirtására, ha ezt így számra vehetem, az volt, amikor az iskolából hazajövet tekintetem anyáméval találkozott, amint ő 1961-ben az Eichmann-ügyet követte nagy érdeklődéssel a televízióban. Szüleimet csak 16 évvel a tárgyalás előtt szabadították ki a koncentrációs táborból, s ahogy nekem feltűnt, egy áthidalhatatlan szakadék választotta el az eseményektől. A nappali falán anyám családtagjainak képei csüngtek. Apámé a háborúban eltűntek. Soha nem tudtam igazán felfogni, mi is kötötte őket rokonaikhoz. Hasonlóképpen nem tudtam elképzelni, mi is történt velük. Ők, anyám lány- és fiútestvérei valamint szülei, és nem nénikém vagy nagyszüleim voltak számomra. Visszaemlékezem, gyerekként 18-szor olvastam el John Hersey a "Wall" és Leon Uris "Mila"-ját. Mindkét kötet a Varsói Gettó emlékeit dolgozta fel regény formájában. (Még emlékezem, amikor anyám azon panaszkodott, hogy a "Wall" lázas olvasásába belemerülve nem szállt ki időben, a földalatti megállójában munkába menet). Akármennyire is akartam, nem tudtam, még egy pillanatra sem, belehelyezni magam szüleim múltba nyúló mindennapjába. Őszintén szólva, még mai napig sem.

Mégis találtam egy fontos támpontot; eltekintve azon fantomszerű jelenségektől, nem emlékezem olyasmire, hogy a náci szörnyűségei behatoltak volna gyermekkorom világába. Ez elsősorban annak az eredménye lehetett, hogy családomon kívül senki nem tanúsított különösebb érdeklődést a történetekre való emlékezésekre. Gyermekkori barátaim körében rendszeresen olvastunk a napi eseményekről, és lelkesen beszélgettünk azokról. Valójában, őszintén szólva, nem tudok egyetlen barátomra vagy azok szüleire visszaemlékezni, akik csak egyszer is anyám vagy apám megpróbáltatásai felől kérdeztek volna. Nem hallgatag részvételről volt szó. Egyszerű érdektelenségnek vettem. Ilyen megvilágításban, évtizedekkel később, amikor már a holokauszt-ipar gépezete olajozottan működik, a szörnyűségek kiokádását nem lehet csak szkeptikusan értékelni.

Maga a tény, hogy Amerika zsidósága a náci zsidó tömeges lemészárlását "újra felfedezte", számomra néha visszataszítóbb, mint az, hogy egyáltalán feledésbe merült. Igaz és való, szüleim belül ették magukat szenvedésük miértjéért keresve, hiszen amin átmentek nem kapott soha nyilvános igazolást. De kérdem én, nem volt az így helyesebb, mint a zsidóság mártírúmának jelenleg is tartó gátlástalan kizsákmányolása? Még mielőtt a zsidók tömeges kiirtásából holokauszt lett, az adott témához csak egy pár tudományos munka állt rendelkezésre. Mint pl. Raul Hilberg: "Die Vernichtung der europäischen Juden" vagy emlékirat, mint pl. Viktor Frankl: "... trotzdem Ja zum Leben" és Ella Lingens-Reiners: "Prisoners of Fear". Mégis, ez a szerény drágakő gyűjtemény jóval nagyobb értékekről tanúskodik, mint a könyvtárak és boltok polcait plafonig betöltő sablonos irodalomhalmoz.

Bár szüleim egészen halálukig szinte minden nap újraélték a múltat, életük vége felé mégis teljesen elvesztették érdeklődésüket a holokauszt-színjátékban. Apámnak volt egy élete végéig hű barátja, auschwitzi táborlakó, egy megvesztegethetetlen baloldali, aki elvből visszautasította a német kártérítést. Végül ugyanez az ember az Yad Vashem Holokauszt-emlékmű igazgatója lett. Láthatóan visszafogva és nyílt csalódottsággal mesélte apám, hogy még ő is, barátja, a holokauszt-ipar áldozatává esett és meggyőződését a hatalom és haszon szolgálatába állította. Amikor a holokauszt megjelentetése egyre képtelenebb formát öltött, anyám szívesen és cinikusan idézte Henry Fordot: "A történelem üres duma". A túlélők története - mindannyian KZ-lakók és az ellenállás hősei voltak - odahaza szolgáltak forrásként az erőt adó emlékezésre. John Stuart Mill ismerte már régebben föl; hogy kevésbé visszakerdezt valóságok "nem sokáig hatnak valósként, mert az elferdített értelmezések során elveszítik hitelességüket."

Szüleim gyakran kérdeztek felháborodásom oka után, amit a zsidóság náci által elkövetett bűntetteinek meghamisítása és kizsákmányolása váltott ki bennem. Ennek alapokat egyszerűen; arra használják, hogy Izrael állam elvetendő politikáját és ehhez Amerika segítségét törvényesít. De létezik egy személyes motívum is. Aggódok családom üldöztetésének igaz emléke miatt. A holokauszt-ipar Európa kizsebelését célzó "szükségben szenvedő holokauszt - áldozatok" fedőnév alatt folyó kampánya, leértékelte a mártíromság erkölcsi formátumát, egy Monte Carló-i kaszinó fogadási tétjére. Mégis, aggodalmaimtól eltekintve, meg kell őriznünk a történelmi hagyományok egység és azért harcolnunk kell. Amint azt könyvem utolsó oldalain aláhúztam, a náci által zsidókon elkövetett tömeges emberirtás szolgáljon tanulmányként, nem csak a németek vagy nemzsidók, hanem mindannyiunk megismerésére. Ha valaha is, mi a zsidók tömeges elpusztításából tanulni akarunk, akkor, meggyőződésem szerint, annak fizikai dimenzióit csökkenteni, és az erkölcsit növelni kell. A náci népirtás emlékének ápolására már túl sok hivatalos és magán anyag került forgalomba. Ezeknek javarésze értéktelen, hiszen nem a zsidóság szenvedését helyezi a középpontba, hanem annak csak gyarapodását táplálja. "Már rég ideje, hogy szívünket mások szenvedései felé kitarjuk." Ez volt anyámnak a legfőbb intelme, amit nekem az útra adott. Soha nem hallottam tőle; "ne hasonlíts!" Anyám örökösen azt tette. Minden kétségen kívül, az embernek történelmi összehasonlításokat kell tennie! Mégis, amikor mi a "saját szenvedésünk" és a "mások szenvedése" között erkölcsi különbséget vélünk fölfedezni, az maga is erkölcsi csalás. Platót idézve "a nyomorúságban nem lehet két embert összehasonlítani" mert szerinte: "az egyik boldogabb, mint a másik". Látva az afro-amerikaiak, vietnamiak és palesztinok szenvedéseit, anyám credo-ja így hangzott "Mi

mindannyian holokauszt-áldozatok vagyunk"

New York, 2000 áprilisa

Norman G. Finkelstein.

1. Fejezet

Hogyan kovácsolunk tőkét a holokausztból

Már jó pár éve zajlott le az az érdekes dialógus, amelynek keretén belül Gore Vidal a Commentary, - American Jewish Committee publicisztikai orgánuma- akkori kiadóját, Norman Podhoretzt Amerika-ellenes jelzőkkel illeti. Vádaskodását avval igazolja, hogy Podhoretz az Amerikai Polgárháborúnak, ennek a nagy nemzeti tragikumnak, amely még a mai republika napjait is betölti, kevesebb jelentőséget tulajdonít, mint a zsidó kérdésnek. Ellenkezőleg, Podhoretz viselkedésében amerikaibb volt, mint amerikai vádlója. Hiszen nála, a zsidók ellen folyó háborúról és nem két amerikai államrész csatájáról van szó, ahol utóbbi Amerika kultúrájában fontosabb szerepet játszik. A pedagógusok világa az élő tanú rá, hogy diákjainak többsége a nácik zsidókon elkövetett tömegpusztítását sokkal inkább be tudja a helyes évszázadba sorolni, megjelölve az áldozatok közel pontos számát, mint a polgárháború adatait. Valóban, a nácik zsidókon elkövetett pusztítása, majdhogynem a kizárólagos, központi történelmi téma, amelyet napjainkban egyetlen egyetemi tanszék sem nélkülözhet. A közvéleménykutatók adatai szerint, több amerikai képes a holokausztot időben és térben elhelyezni, mint Pearl Harbort vagy a Hirosimát ért atomtámadást.

Az amerikai közéletben a nácik tömeges zsidóirtását felelevenítő megemlékezések rövid múltra tekintenek vissza. Elenyésző irodalom illetve filmanyag dolgozta föl a témát a háború utáni és a késői 60-as évek között. Ezzel kapcsolatosan az USA-ban, egyetlen egy ismertető tanfolyamot találhattunk a középiskolák tanrendjén. Hannah Arendt az 1963-ban "Eichmann in Jerusalem" cím alatt megjelenő könyvéhez, csak két angol nyelvű forrásból meríthetett.- Gerald Reitlinger; "Die Endlösung" és Raul Hilberg; "Die Vernichtung der europäischen Juden". Hilberg mestermunkája csak sok szerencsével látta meg a napvilágot. A német zsidószármazású szociálteoretikus, Franz Neumann, aki szellemi atyja volt a Columbia Egyetemen, hevesen lebeszélte őt a témával kapcsolatos mindennemű írói tevékenységről ("Ez lesz a te temetésed") és nem akadt egyetlen egyetem, vagy kiadó, amely a befejezett kézirattal foglalkozott volna. Könyve "Die Vernichtung der europäischen Juden" megjelenése kevés visszhangot, inkább kritikus dialógust váltott ki.

Nem csak az amerikai, hanem a zsidó értelmiség sem szentelt különösebb figyelmet a nácik zsidókon elkövetett "tömegirtására". Nathan Glazer szociológus 1957-ben elvégzett kísérleteire támaszkodva kijelenti, hogy az "Endlösung der Nazis" (hasonlóképpen Izrael létrejötte) "feltűnően kevés befolyással volt az amerikai zsidóság mindennapi életére". A Commentary folyóirat 1961-ben megrendezett "a zsidóság és az új értelmiség" című szimpózium keretében szóhoz jutó harmincegy résztvevő közül, csak kettő méltatta annak jelentőségét. A "zsidó természetem" alap gondolatú, 1961-ben megtartott konferencia, amelyhez a Judaism folyóirat huszonegy vallásos zsidót hívott meg, hasonlóképpen teljesen mostohaként kezelte a kérdést. Ebben az időben az Amerikai Egyesült Államokban nem

létezett egyetlen emlékhely vagy emlékredezvény, ahol a náci rémtettek áldozataira gondoltak volna. Ellenkezőleg, a neves zsidó szervezeteknél falba ütköztek ezek az igyekezetek. Felmerül a kérdés, miért?

A hivatalos médiák a náci rémtettek által kiváltott sokkos állapottal magyarázták a zsidóság elutasító, az emlékezéseket elfojtó reakcióját. Mindezek igazolására azonban, nem található egyetlen kézzelfogható bizonyíték sem. Kétségkívül hihető, hogy akadtak túlélők, akik közvetlen a történetek után (és évekkel később is) kerültek az emlékezéseket. Egyesek viszont keresték a dialógust, és a lehetőség birtokában, bizony nehezen tudták a társalgást befejezni. Az alapvető akadály az amerikaiak érdektelensége volt.

A náci kegyetlenkedések nyilvános elhallgatásának valós okát, az amerikai zsidók megalkuvó politikájában és a háború utáni idők Amerikájának politikai klímájában kell keresnünk. Amerika zsidó elit feltétel nélküli lojalitást tanúsított az USA hivatalos bel- és külpolitikája mellett. Céljaik eléréséhez - asszimiláció és hatalomra jutás - ez volt az egyetlen járható út. A hidegháború kezdetével a fő zsidó szervezetek belevetették magukat a háborús kampányba. Miután Nyugat-Németország az USA és Szovjetunió konfrontációjában az amerikaiak legfontosabb szövetségeseinek lépett elő, Amerika zsidó elit "elfelejtette" a nácik zsidókon elkövetett rémtetteit. Nem volt tanácsos a múltat felbolygatni. Valójában ezáltal minden csak bonyolultabb lett.

Kevés kikötéssel (azt is sietősen ejtették) és meglepő gyorsasággal járultak hozzá Amerika jelentősebb zsidó szervezetei egy újra felfegyverzett és szinte alig nácitlanított Németország létrehozásához, az USA égisze alatt. Tartva attól, hogy a jól szervezett amerikai zsidó ellenzék "az új külpolitika és a megváltoztatott stratégia ellen tiltakozva, őket a nemzsidó többség felé elszigetelné, és a háború után eddig elért előnyös belpolitikai vívmányaikat veszélyeztetné", mint első zsidó szervezet, az American Jewish Committee (AJC) felvette hatalmas média programjára a németek újra felépítésének támogatását. Miután az ötvenes évek elején, Németországgal megszületett a kártérítési megegyezés, az elöcionista Zsidó Világszövetség (World Jewish Congress, WJC) és amerikai képviselete (Dependence) azonnal feladták ellenállásukat. Szinte egyidőben, 1954-ben elküldi az első jelentős zsidó szervezet, az Anti-Defamation-League (ADL), hivatalos küldöttségét Németországba. Nevezett szervezetek a bonni kormánnyal karöltve, lázas munkába kezdtek a zsidóság köreiből elterjedt "németellenes hullám" elfojtására.

Létezett egy másik ok is, miért is Amerika zsidó elit az "Endlösung"-ot tabuként kezelte. Baloldali zsidók, akik a németekkel kötött szovjetellenes hidegháborús paktumot ellenezték, továbbra is kitartóan tiltakoztak. Válaszul a zsidó vezetők, a náci tömegmészárlásokra való emlékezéseket, kommunista megnyilvánulásként bélyegezték meg. Jóllehet, az 1948-as választásokon a haladó szellemű elnökjelölt Henry Wallace, szavazatainak egyharmadát a zsidó közösségnek köszönhette, mégsem riadt vissza Amerika zsidó elit attól, hogy propagandakliséivel a baloldalinak titulált zsidókat egyszerűen az antikommunizmus oltárán feláldozza. Ennek keretén belül juttatott el az AJC és ADL személyes adatokat állítólagos zsidó ellenállókról az illetékes intézményekhez, valamint vette ki cselekvő részét a McCarthy korszak boszorkányüldözéseiben. Az AJC minden lelkiismeret furdalás nélkül aláírta a Rosenbergek halálos ítéletét, sőt havi újságuk Commentary vezéroldalan még az

igaztalan zsidó pecsétét is homlokukra biggyesztette. Tartva attól, hogy valamilyen módon, bel- és külföldi balos mozgalmakkal összefüggésbe kerülhetnek, a megalkuvó zsidó szervezetek elutasították a náciellenes német szociáldemokratákkal való együttműködést. Ugyancsak visszautasították a német gazdasági bojkottot és nem vettek részt az USA-ban utazgató exnácik elleni nyilvános tiltakozásokon sem. Az USA-ba látogató ismert német disszidenseket, mint pl. a protestáns pásztor Martin Niemöller, aki nyolc évet töltött a nácik koncentrációs táborában és szavát felemelte az antikommunista kampány ellen, vezető amerikai zsidó személyiségek leplezetlen szidalmakkal illették. Kommunistaellenességük lázas bizonygatására, vezető zsidó személyiségek beiratkoztak szélsőséges jobboldali szervezetekbe, mint például az All American Conference to Combat Communism, amelyeket anyagilag is támogatták, továbbá szemet hunytak a volt SS veteránok beözönlése felett.

Céljukat mindig szem előtt tartva -egyrészt az uralkodó amerikai rétegeknek hódolni, másrészt a zsidó baloldaltól a biztonsági távolságot megtartani- csak egyetlen összefüggésben támadták az amerikai zsidók a nácik zsidókon elkövetett tömeges emberirtását, mégpedig a Szovjetunió megbélyegzésénél. "A szovjetek -zsidóellenes- politikája olyan lehetőségeknek nyit teret, amelyeket nem szabad figyelmen kívül hagynunk" - olvasható egy Novick által idézett AJC titkos memorandumban, amely az AJC "belpolitikai programjának bizonyos irányvonalát" hivatott erősíteni. A szándék nyilvánvaló: a nácik "Endlösung"-ját, az orosz antiszemitizmussal összefüggésbe hozni.

Sztálin igyekezeteit ott fogja siker koronázni, ahol Hitler abbahagyta "hangzott a Commentary sötét jóslása. "Elűzi a zsidókat Közép- és Kelet Európából? a nácik népirtó politikájának hasonmása majdnem teljes "Neves amerikai zsidó szervezetek nyilvánosan elítélték a szovjetek 1956-os magyarországi bevonulását, mint " az első stációt egy orosz Auschwitz-hoz vezető úton ".

Az 1967-es júniusi arab-izraeli háború hozta meg a fordulatot. A holokauszt gyakorlatilag, minden idevágó dokumentum ezt igazolja, csak ez után a konfliktus után vált az amerikai zsidóság életének szerves részévé. A hivatalos magyarázat szerint, éppen a júniusi háború idején ébresztette fel az emberekben Izrael extrém izolációja és sebezhetősége a náci rémtettek emlékeit. Valójában ezt a következtetést nem támasztja alá, sem a Közel-Kelet akkori egyensúlyi viszonya, sem az amerikai zsidó vezetők és Izrael állam között fejlődő kapcsolatok természete.

Miként az amerikai fő zsidó szervezetek a nácik zsidókon elkövetett tömegirtását, a háborút követő években figyelmen kívül hagyták, hasonló érdektelenséget mutattak az USA és Izrael állam kapcsolatának fejlődése iránt. Kezdtől fogva óvatos tartózkodással kezelték az amerikai zsidó hatalmasok Izrael állam státuszát. Nem kis félelemmel töltötte őket el az, hogy a rájuk nehezed " kettős lojalitás "előítélete legalitást nyer. A hidegháború további kiéleződésével, csak megerősödtek ezek a félelmek. Még Izrael állam megalapítását megelőzően, vezető amerikai zsidó személyek hangot adtak aggodalmuknak, miszerint a keleteurópai baloldali zsidó vezetés a szovjetek oldalán áll. Annak ellenére, hogy az amerikai zsidó szervezetek is osztották a cionista kampányban meghirdetett államalapítás gondolatát, ugyanakkor élénk figyelemmel kísérték a Washingtonból érkező jeleket és alkalmazkodtak hozzá. Az AJC is támogatta Izrael államalapítását, mégpedig attól félve,

hogyan az Európában hontalanná vált zsidók késleltetett honosítása belpolitikai feszültségekhez vezethet. Bár Izrael az államalapítás után közvetlen a nyugati tömbhöz csatlakozott, jelentős számú izraeli, a kormányon belül és kívül, erős kötődést mutatott a Szovjetunió felé. A várakozásoknak megfelelően, az amerikai zsidó vezetés Izrael sorsát a kellő távolságból követte figyelemmel.

Izrael, alapítása (1948) és a júniusi háború (1967) között, jelentéktelen szerepet játszott Amerika stratégiájában. Amikor a palesztinai zsidó vezetés Izrael állam kihirdetését készítette elő, Truman elnök elbizonytalanodott mérlegelésbe kezdett. Az egyik oldalon a belpolitikai szempontok (zsidó választói voksok), a másikon a külügyminisztérium figyelmeztetése (Izrael támogatása az arab világ eltávolodását vonhatja maga után) okoztak fejtörést. Végül is Eisenhower kormánya, az USA közelkeleti érdekeit védve, kiegyensúlyozott politikát választott mind Izrael, mind az arab világot illetően, kevés részrehajlással az utóbbi felé.

Izrael és az USA között újra és újra fellángoló politikai konfliktusok az 1956-os Suez-krízisben csúcsosodtak ki, amikor Izrael, Nagy-Britannia és Franciaország társaságában, a nacionalista egyiptomi vezérpolitikus, Gamal Abd el Nasser lerohanására készült. Bár Izrael gyors győzelme és a Sínai-félsziget bekebelezése a közvélemény figyelmét saját stratégiai potenciáljára tudta terelni, az USA továbbra is csak úgy kezelte, mint a számos többi érdekszférájának egyikét. Erre a legfőbb bizonyíték, Eisenhower elnök Izraelnek címzett, a Sínai-félsziget teljes visszaadását követelő, felszólítása. Amerika zsidóságának vezetői, a válság alatt, rövid ideig támogatták az izraeli igyekezeteket, de végül az amerikaiaknak behódolva, így emlékezik Arthur Hertzberg "jobbnak látták Izrael számára az engedelmességet, mintsem, hogy az Amerikai Egyesült Államok elnökével szembeszálljon."

Eltekintve néha-néha fel-fellobbanó felebaráti szeretet szalmalángocskáitól, az államalapítást követő években Izrael eltűnt az amerikai zsidók mindennapjából. Az amerikai zsidóság számára Izrael nem jelentett sokat. Nathan Glazer közölte egy 1957-ben elvégzett közvélemény-kutatásának eredményeként: Izrael "feltűnően kevés befolyással volt az amerikai zsidók életvitelére". A még 1948-ban többszázezer tagot számláló Zionist Organization of America, a hatvanas években tízezrekre zsugorodik. 1967 júniusa előtt húsz amerikai zsidó közül csak egy vette fáradságot, hogy Izraelbe látogasson. Eisenhower újraválasztásakor 1956-ban, amely nem sokkal az izraeliek kikényszerített és megalázó Sínai-félsziget visszaszolgáltatása után zajlott le, az elnök támogatottsága erőteljesen megnövekedett a zsidó körökben. Eichmann elrablásáért, a hatvanas évek elején, Izraelnek az amerikai zsidó elit szellemi vezetőitől, képletes fenyegetést kellett elviselnie, mint például Joseph Proskauertól, az AJC korábbi elnökétől, Oskar Handlintól, a Harvard egyetem történetésztől és a zsidó kézben lévő Washington Post-tól. "Eichmann elrablása" írja Erich Fromm, "természetét nézve ugyanolyan törvénytelen aktus, mint a náciké, amellyel magukat bűnbe sodorták".

Amerika zsidó értelmisége Izrael iránt, a politikai élet minden területén, nagyfokú érdektelenséget tanúsított. A hatvanas években balliberális zsidó intellektuális körökben elvégzett részletes kutatások szerint, Izrael neve alig jelenik meg. Közvetlenül a júniusi

háború előtt az AJC egy szimpóziumot rendezett "Zsidó identitás itt és ma" címmel. Lényegében a meghívott harmincegy "a zsidó közösség legértelmesebbjei" közül három, említette meg Izrael nevét; kettő ezek közül leértékelően nyilatkozott annak fontosságáról. Jellemző irónia; csak két közismert zsidó intellektuális neve merült fel, akik 1967 előtt Izrael felé kapcsolatot kerestek, Hannah Arendt és Noam Chomsky.

A júniusi háború következett. Az USA-t meglepte Izrael meggyőző erődemonstrációja és gyorsan döntött annak, mint stratégiai tulajdonnak bekebelezésére. (Az USA már a júniusi háborút megelőzően óvatos lépéseket tett ez irányban, amikor Egyiptom és Szíria egyre intenzívebb kísérleteket tett önállóságuk felé). A katonai és gazdasági támogatás egyértelműen akkor kezdődött, amikor Izrael a Közel-Keleten az USA hatalmi helyettesének szerepét magára öltötte.

Az amerikai zsidó elit számára, Izrael USA fennhatóság alá történő behódoltatása kapóra jött. A cionizmust életre keltő alaptézis mondja ki; a zsidók asszimilációs igyekezete egy megvalósíthatatlan agyrém és a zsidókat mindig alapvetően hűtlen idegen testeknek fogják tekinteni. E kettősség felszámolását szándékozták megszüntetni a cionista erőfeszítések, amikor a saját haza megalapítását tűzték ki célul. Ténylegesen Izrael államalapítása csak megnövelte a gondokat, legfőképpen a diaszpórában élő zsidóság számára - a kettős lojalitás vádja globális jelleget kapott. Izrael léte 1967 után paradox módon megkönnyebbítette a zsidóság asszimilációját az Egyesült Államokban; és most a zsidók vonultak a barikádokra, hogy Amerikát "mint nyugati kultúrát" védelmezzék az alsóbbrendű arab horda ellen. Amíg 1967 előtt Izrael egy rémszellem megtestesítője volt, most annyira árasztotta magából a szuper-lojalitást. Végül is nem amerikaiak, hanem izraeliták voltak azok, akik az USA-érdekek védelmében harcoltak és haltak meg, anélkül, hogy a feltörekvő harmadik világ megalázó kritikájának ösztüzébe kerültek volna, mint az amerikai katonák Vietnámban. Következésképpen felfedezte Amerika zsidó elit Izraelt. Az 1967-es háborút követően ildomos volt Izrael katonai elszántságát ünnepelni, hiszen fegyverei a helyes irányba mutattak, Amerika ellenségeire. Sőt, úgy vélték; katonai potenciálja az amerikai hatalomba történő integrálódást is gyorsítani tudja. Míg nem is olyan rég a zsidó elit csak elenyésző számú zsidó élharcossal dicsekedhetett, úgy most a legtermészetesebb módon tündöklött Amerika legfrissebb stratégiai partnerének szerepében. Egy szempillantás alatt írtak karriert; színházi mellékszerepből, a hidegháború drámai főhőseinek státuszába emelkedtek. Izrael éppen úgy az amerikai zsidóság stratégiai tulajdona lett, mint az Egyesült Államoké is.

Még a júniusi háború előtt, egy rövid biográfiájában, Norman Podhoretz könnyelműen emlékezést tesz egy fehér-házi díszvacsorán való részvételére, "ahol egyike lehetett azoknak, akik szemmel láthatóan önkívületbe estek jelenlétük nagy örömeiben". Bár ő akkor már a legfontosabb zsidó folyóirat, a Commentary kiadója volt, megemlékezésiben csak egyetlen futólagos megjegyzést tesz Izraellel kapcsolatban. Mit is tudott Izrael egy becsvágyó zsidónak felkínálni? Egy későbbi memoárjában emlékezik Podhoretz vissza, miszerint Izrael az 1967-es háború után "az amerikai zsidóság vallásává" lett. Izrael prominens szószólójaként, márpedig az volt, Podhoretz nem csak az egykori fehér-házi vacsorával dicsekedhetett, hanem az elnökkel folytatott személyes dialógusával is, ahol vele a nemzet ügyeiről társalognak.

A júniusi háborút követően a fő zsidó szervezetek szakadatlanul az amerikai-izraeli szövetség megszilárdításán fáradoztak. Ennek keretében, az ADL részt vett egy széleskörű belföldi, az izraeli és dél-afrikai titkosszolgálatot is integráló nyomozási akcióban. 1967 júniusa után feltűnően megemelkedett a New York Times Izraellel foglalkozó cikkeinek száma. Míg 1955 és 1965 között a New York Times Index adatai szerint, az Izraellel kapcsolatos anyag mutatója 65 inches hasábhosszúságot ad meg, addig 1975-ben ugyanez 260 mutat. "Ha igazán jól akarom magam érezni" írja Wiesel 1973-ban "akkor előveszem a New York Times Izraellel kapcsolatosan írt cikkeit". Podhoretz mintájára több amerikai-zsidó vezető értelmiségi talál hirtelen a "valláshoz". Nowick írja, hogy a holokauszt-irodalom nagy gyámja, Lucy Dawidowicz, valaha "Izrael éles kritikusa" volt. Izrael nem követelhet kárpótlást addig Németországtól, amíg az elüldözött palesztinok iránti felelősséget magáról lerázza, pörlekedett 1953-ban: "Az erkölcs nem lehet ennyire hajlékony". De mégis, nem sokkal a júniusi háború után Dawidowicz "Izrael lángoló védelmezőjévé" vált, olyannyira, hogy "a modern világ zsidóságának egységes paradigmáját - mintaképet- hirdette meg" .

Az 1967 után újraszületett cionisták kedvelt taktikája volt, az állítólagosan megszállt Izrael mellett kinyilvánított őszinte támogatásukat és az amerikai zsidóság a holokauszt alatt tanúsított gyávaságát, egymással szemben kijátszani. Tulajdonképpen nem cselekedtek mást, mint amit Amerika zsidó elit mindig tett; egyszerre lépve masíroztak az amerikai hatalom oldalán. Az entellektüelleknek különös érzéke volt az impozáns hősi pozitúrákhoz. Gondoljunk csak a balliberális társadalomkritikus Irving Howe-ra. 1956-ban a Howe kiadásában megjelenő folyóirat, Dissent "erkölcstelennek" minősíti és elítéli "Egyiptom közös megtámadását". Bár Izrael valójában teljesen magára volt hagyatva, mégis "kultursovinizmust", "álmessiási törekvéseket", "expanziós igyekezeteket" vetettek a szemére. Az 1973-as októberi háborút követően, amikor Amerika segítségnyújtása horizontjának magaslatán állt, How nyilvánosságra hozott egy személyes emlékiratot, "félelemmel telve" az elszigetelt Izrael állam oltalmában. A nemzsidó világ, elmélkedett egy Woody Allennek írt paródiájában, csurig van antiszemitizmussal. Az Upper Manhattan darabban így panaszkodott "Izrael már nem sikk": minden más, még Mao, Frantz Fanon és Che Guevara is több varázssal bír.

Amerika aktivistájaként, Izraelnek minden kritika kijárt. Eltekintve a folyvást erősödő nemzetközi feddésektől, mert nem mutatott hajlandóságot az arab világgal való egyezkedésre, amelyet az ENSZ-rezolúció követelt, és mert Amerika globális ambícióit vakon támogatta, rákényszerült Izrael arra is, hogy az USA eltérő nézeteit is, ossza. Amerika arab irányzatú hangadó körei nem engedtek véleményükből, miszerint az USA nemzeti érdekei veszélybe kerülnének, ha az arab elitet figyelmen kívül hagyva, minden igyekezetet csak izraeli érdekeknek szentelnének.

Mások azt kifogásolták; hogy az USA-tól való hatalmi függőség és a szomszédos arab államok területének bitorlása, nemhogy alapvetően hibás, hanem Izrael saját érdekeire is káros hatással lehet. Maga az állam túlságosan militarizált lenne, és az arab világ még inkább eltávolodna. Izrael állam újdonsült "támogatóira" az ilyen beszéd eretnokségként hatott. Egy független Izrael, amely szomszédjaival békében él, értéktelen; egy Izrael, amely az USA-tól való függetlenségre törekvő arab világ ideológiájához orientálódna, felérne egy

katasztrófával. Csak egy, az amerikai hatalomnak elkötelezett zsidó Spárta jöhetett szóba, mert csak ebben a szerepben tudtak az USA zsidó hatalmasai az amerikai imperialista ambíciók szószólójaként fellépni. Noam Chomsky javasolta, hogy ezeket az un. "Izrael támogatóit", találójában inkább "Izrael morális hanyatlását és végleges pusztulását támogatóknak" kell titulálni.

Stratégiai tulajdonát védelmezve, Amerika zsidó elit a HOLOKAUSZTRA "emlékezett." És a szokásos magyarázat sem késlekedett; tették ezt azért, mert Izraelt a júniusi háború alatt halálos veszélyben látták és egy második holokauszt közeledtét vélték fölfedezni, félelem töltötte el őket. Ez a magyarázkodás egy tüzetesebb próbát nem áll ki.

Nézzük az első arab-izraeli háborút. 1948, a függetlenség kikiáltásának előestéjén sokkal fenyegetőbb veszély leselkedett Palesztina zsidóira. David Ben-Gurion szerint "700000 zsidó" vette fel a harcot "27 millió arabbal szemben, egy a negyven ellen". Az Egyesült Államok csatlakozott az ENSZ fegyverembargójához, amivel indirekt egyértelműen az erősebb fegyverzetű arab erőket támogatta. Egy újabb náci "Endlösung" félelmétől hajtva nyüzsgésbe kezdett Amerika zsidósága. AJC vádolt; az arab államok felfegyverezték "Hitler segédét", a Muftit (Jeruzsálem), mialatt az Egyesült Államok fegyverembargóját tovább szigorította, és lelki szemeik előtt "Palesztinában tömeges öngyilkosságok és a zsidók likvidálása" játszódott le. Maga az amerikai külügyminiszter George Marshall és a CIA is meg voltak győződve egy biztos zsidó vereségről, abban az esetben, ha egy háború kitörne. "Bár az erősebb fél nyert" (Benny Morris, történész), valójában ez Izrael számára nem volt sétágalopp. 1948 kezdetén, a háború első hónapjaiban, amikor májusban a függetlenséget kikiáltották, Yigael Yadin a Haganah főparancsnoka Izrael túlélési esélyeit "fifty-fifty" (50-50%) -re adta. Izrael Csehszlovákiával lebonyolított titkos fegyverüzlete nélkül, minden valószínűség szerint nem élte volna túl a történeteket. Egy évi harc után, Izrael népességének egy százalékát, 6000 embert veszített el. Miért nem került a holokauszt közvetlen az 1948-as háború után az amerikai zsidóság érdeklődésének középpontjába?

Izrael hamarosan bebizonyította, hogy 1967-ben közel sem volt olyan sebezhető, mint a függetlenségi háborúban. Mind az izraeli, mind az amerikai vezetés tudta jóval előbb, hogy Izrael az arab államok elleni háborúban könnyedén fog felülkerekedni. Miután pár nap alatt menekülésre kényszerítette Izrael arab szomszédait, meggyőzően látott napvilágot a valóság. Novick írja: "Figyelembe véve az amerikai zsidóság Izrael megsegítését célzó mobilizációját, meglepően elenyésző mértékben estek a holokausztra hivatkozások". Csak Izrael katonai erejének elsöprő demonstrációja után születik meg a holokauszt-ipar szelleme és virágzik az izraeliek határtalan győzelemtudatában. Egy átlagos értelmező képességgel ezt az anomáliát nem lehet megmagyarázni.

Izrael sokkoló veresége az 1973-as októberi arab-izraeli háború kezdetén és jelentős veszteségei ez alatt, valamint az ezt követő nemzetközi elszigeteltség - amelyet később a megszokott módon magyaráztak -, elmélyíti az amerikai zsidóság Izrael sebezhetősége iránt érzett aggodalmát. Ennek megfelelően tolu a holokausztra való emlékezés a történelem középpontjába. Novickot idézve: "A sebezhető és izolált Izrael képe hirtelen az európai zsidóság harminc évvel korábbi, hasonló rémisztő helyzetére emlékeztette az amerikai zsidókat... Ez nem csak egyszerûen a holokausztról való szóbeszéd amerikai "take off"-ja

(start) volt, hanem annak fokozatos (sic) intézményesítése is. Mégis tény marad az, hogy az 1948-as háborúban Izrael közelebb állt a teljes pusztuláshoz és mind relatív, mind abszolút értelemben véve, jóval magasabb áldozatot fizetett, mint 1973-ban.

Minden kétséget kizáróan, eltekintve az USA-val kötött szövetségét, Izrael nemzetközi tekintélye az 1973-as októberi háborút követően a mélypontra csúszott. Nos, vonjunk egy hasonlatot az 1956-os szuezi háborúval. Izrael és a szervezett amerikai zsidóság azt állították, hogy a Sínai-félsziget invázióját megelőző éjszaka, Egyiptom Izrael létét fenyegette; következképpen Izrael teljes visszavonulása a Sínai félszigetről "Izrael vitális érdekeit: megmaradását, mint állam" gyengítette volna. A nemzetek közössége azonban hajthatatlan maradt. Szomorúan emlékezik vissza Abba Eban az ENSZ közgyűlésén mondott pompás előadására, amelyet "szűnni nem akaró vastaps követett, de végül is a többség ellenünk szavazott". Ennél a döntésnél az USA fontos szerepet játszott. Nem csak Eisenhower Izraelt visszavonulásra kényszerítő parancsa, hanem a tény maga, hogy Izrael támogatottsága az amerikai közvélemény szemében "ijesztően a mélypontra zuhant" (írja a történész Peter Gros). Ennek fejében, közvetlen az 1973-as háborút követően, az USA masszív katonai támogatást bocsátott Izrael rendelkezésére; aminek mérete jóval meghaladta az ezt megelőző négy évben nyújtott összes segítséget, és az amerikai közvélemény egy emberként állt Izrael mögött. Ez volt "Amerikában a holokauszt-szóbeszéd?" un. "take off"-ja és ebben az időben Izrael kevésbé volt elszigetelve a külvilágtól, mint 1956-ban.

Ténylegesen a holokauszt-ipar nem azért került a történések középpontjába, mert Izraelt az 1973-as októberi harcokban váratlan vereségek érték és pária státusza közvetlen azt követően az "Endlösung" emlékét idézte. Sokkal inkább meggyőzte Amerika és Izrael elitjét Sadat erőteljes katonai fellépése az októberi háborúban, olyannyira, hogy egy megegyezés Egyiptommal, beleértve az Izrael által 1967-ben bekebelezett területek visszaadását, nem várható magára sokáig. Az Izrael tárgyalásaihoz szükséges külső nyomás intenzitását megnövelte a holokauszt-ipar. Döntő jelentőséggel bírt az a tény, hogy Izrael az 1973-as háború után nem volt az ENSZ-től elszigetelve. Ezek a fejlemények az amerikai-izraeli szövetség keretében játszódtak le, amelyek továbbra is teljesen érintetlenek maradtak. A történelmi dokumentumok meggyőzően bizonyítják, hogy ha Izrael, az októberi háborút követően teljesen magára maradt volna, az amerikai zsidók egy jöttányival sem emlékeztek volna többet a zsidók tömegirtására, mint azt tették az 1948 és 1956-ban.

Novick evvel kapcsolatosan szárnymagyarázatokkal, széljegyzetekkel szolgál, amelyek kevésbé meggyőzőek. Zsidó hittudósok idézeteit hívja segítségül, amikor feltételezi, "a hatnapos háború a holokauszt és a megmenekülés nemzeti teológiáját szülte meg". 1967 júniusi győzelem "fénye" örökre elüzi a náci tömegmészárlás "sötéttségét" - "a győzelem Istennek egy új lehetőséget adott". A holokauszt először csak 1967 júniusa után jelenhetett meg az amerikai közéletben, mert így "az európai zsidóság kiirtásának fejezete - ha nem is szerencsés, de mégis elfogadható formában - zárulhatott le." A hivatalos zsidó értelmezés szerint, mégsem a júniusi háború, hanem Izrael államalapításának dátuma jelenti a megmenekülés időpontját. Miért kellett akkor a HOLOKAUSZT-nak egy második megmentésre várnia? Novick úgy véli, "a zsidó emberkép életre keltése, mint hős katona" a júniusi háborúban "nem csekély mértékben járult hozzá a gyenge és passzív áldozat kliséjének számûzéséhez, amely a zsidók holokausztról folytatott diszkussziójának korábban

olyannyira útjában állt". Mégis, a bátor helytállást illetően, 1948 háborúja Izrael legfényesebb korszaka marad. Moshe Dayan merész és briliáns 100 órás sinai hadjárata 1956-ban volt az előhírnöke az 1967 júniusi gyors győzelemnek. Miért ragaszkodnak az amerikai zsidók annyira a júniusi háborúhoz, a klisé elűzéséhez?

Novick magyarázata, amely az amerikai zsidó elit útját a nácik által elkövetett zsidóirtások újrafelfedezéséhez taglalja, így nem elfogadható. Ezt a következő meggyőző részletek világítják meg:

Miközben az amerikai zsidóság vezetői, Izrael elszigetelődésének és sebezhetőségének legfőbb okai után kutattak - talán egy félmaroknyit, féltucatnyit lehetne erre találni - a következő változat nyerte el a hitelességet: a nácik zsidókon elkövetett bűncselekményeinek egyre halványodó emléke, valamint egy olyan generáció felnövekedése, amely a holokausztot nem ismerte, oda vezetett, hogy Izrael elvesztette mindazon támogatást, amelyre korábban szívesen számíthatott.

Miután az amerikai zsidó szervezeteknek nem állt módjukban a Közel-Kelet legújabb eseményeire befolyást gyakorolni, és még kevesebbet annak jövőjéért tenni, a holokauszt emlékének újraélesztésén szorgoskodtak. Ekkor született meg a "feledésbe merülő emlékek" első kommerciális ajánlata, üzleti megfogalmazása.

Miért éppen a "feledésbe merülő emlékek" leltek tettek szert oly nagy "népszerűsége" Izrael kedvezőtlen nemzetközi státuszának elemzésekor, 1967 után? Ez a magyarázat minden bizonnyal nem fedte a valóságot. Mint, azt Novick maga is gazdagon dokumentálta, az Izraelnek juttatott segítségnek kevés köze lehetett a "náci uralom bűncselekményeire való emlékeztetésekhez", továbbá ezek az emlékek az idők folyamán, amikor Izrael a nemzetek szimpátiáját elvesztette, már nagyon is sokat vesztek erejükből. Vajon miért tudták a zsidó elit nagyjai csak "édeskeveset befolyásolni" Izrael jövőjét? Hiszen egy tökéletesen működő szervezői hálózattal rendelkeztek. Miért volt a "holokauszt-emlékének újraélesztése" az egyetlen hajtóerő? Miért nem fogadták el a nemzetek döntését, amely Izraelt, a júniusi háborúban elfoglalt területek visszaadására kötelezte, valamint egy "igazságos és hosszantartó békét" garantált Izrael és arab szomszédai között? (ENSZ határozat 242)

Egy egyszerűbb, habár egyáltalán nem hízalgő magyarázat így fogalmazható meg; az 1967 júniusi háborút megelőzően az Amerika zsidó elit csak akkor hivatkozott a nácik zsidókon végzett pusztítására, amikor az saját politikai céljukat szolgálta. Frissensült védőpajzsuk, Izrael, az Eichmann-ügy keretében kovácsolt a zsidóirtásból tőkét. Annak későbbi hasznát jól ismerve, a júniusi háború után az Amerika zsidó elit, szándékosan nyúl a nácik zsidókon elkövetett tömegirtásához. Ideológiának átformálva, a holokauszt tökéletes fegyvernek bizonyult az Izraelt célzó kritikák elfojtására. Éspedig a következő módon. Alapvetően lényeges azt a tényt kiemelni, hogy a HOLOKAUSZT ugyanazt a fontos funkciót töltötte be Amerika vezető zsidósága, mint Izrael számára; ugyanis a HOLOKAUSZT egy hosszú-távlatú, pótolhatatlan értékű nyerő zseton volt, egy nagytételű hatalmi játékban. A holokauszt emlékét féltő hangos aggodalomkinyilvánítás ugyanúgy mesterséges és megjátszott volt, mint Izrael sorsa feletti jajveszékelés. Csak ez magyarázhatja többek között azt is, hogy Amerika zsidósága Ronald Reagan 1985-ben a bitburgi katonai temetőben tartott

zagyva beszédét; miszerint az ott nyugvó német katonák (beleértve a Waffen SS tagjait) is a KZ-táborok lakóihoz hasonlóan, a náci áldozatainak minősíthetők, oly hamar megbocsátotta és elfelejtette. Sőt, 1988-ban Reagan az egyik legismertebb holokauszt-szervezettől, a Simon-Wiesenthal-Centrumtól, kap "Izrael állhatatos és kitartó támogatásáért" kitüntetését "Humanitarian of the Year" címmel. 1994-ben a pro-izraeli ADL szervezet "Torch of Liberty" kitüntetését adományozza neki.

Jesse Jackson atya jóval korábbi, őszinte reakcióját 1979-ből, "szomorú és fáradt vagyok akármi továbbit is a holokausztról megtudni", már nem bocsátották meg, és nem felejtették el olyan sietősen. Valójában soha nem szûntek meg az amerikai zsidó hatalmasok támadásai Jacksonnal személyével szemben. Ha nem is "antiszemita megjegyzései", de jóval inkább "a palesztinok melletti pártfogása" (Seymour Martin Lipset és Earl Raab) miatt. Jackson esetében még egy fontos tényező játszott nem kis szerepet: ő ugyanis azt a választóréteget képviselte, amellyel a szervezett amerikai zsidóság, a hatvanas évek végétől hadilábon állt. A HOLOKAUSZT ebben a tekintetben is, mint hatalmas ideológiai fegyver, megállta a helyét.

Nem Izrael vélt gyengesége és elszigeteltsége, de nem is egy második holokausztot félő aggodalom, hanem inkább duzzadó katonai ereje és az Egyesült Államokhoz kötődő stratégiai szövetsége ösztökélte Amerika zsidó elitjét 1967 után a holokauszt-ipar életre keltésében. Ha akaratlanul is, de Novick adja erre a legjobb bizonyítékot. Azt feszegetve, hogy Amerika Izrael-politikáját hatalmi érdekek és nem a náci "Endlösung" veszélye vezérelték, így ír: "A második világháborút követő huszonöt év alatt, amikor a holokauszt még elevebben élt az amerikai vezetés emlékezetében, Izrael támogatottsága az Egyesült Államok részéről teljesen elenyésző volt. Nem Izrael vélt gyengesége és sebezhetősége, hanem éppen annak a hatnapos-háborúban bebizonyított ereje eredményezte, hogy az Izraelnek juttatott amerikai segítség cseppjei szabályos árvízé duzzadtak". Ez a teória maradéktalanul jellemzi az amerikai zsidó elit tipikus viselkedését.

A holokauszt-ipar belső forrásokból is táplálkozik. Hivatalos interpretációk kiemelik az egyik oldalon az "identitás felismerés politikájának" időszerűségét, a másikon tudatosítják "az áldozati szerep elvállalásának kultúráját". Valójában, az identitást vissza lehet egy vélt történelmi kiszolgáltatottságra vezetni; hasonlóképpen igyekeztek a zsidók saját etnikai azonosságukat a holokausztban megtalálni.

Érdekes módon az érintett embercsoportok közül, feketék, latinok, amerikai őslakosok, asszonyok, melegek, akiknek ugyancsak áldozati szerep jut ki osztályrészül, csak egyedül Amerika zsidósága nem érzi a hátrányos megkülönböztetést. Identitásukat felismerő politikájuk és a HOLOKAUSZT valójában nem az áldozati státusz alapján hódított teret Amerika zsidósága körében, hanem éppen ellenkezőleg azért, mert ők valójában nem áldozatok.

Miután a második világháború után az antiszemizmus utolsó bástyái is elestek, kerültek a zsidók az Egyesült Államokban nagy fontosságú szerepekhez. Lipset és Raab szerint, a zsidóság egy főre jutó jövedelme majdnem a nemzsidó keresetek kétszerese; Amerika negyven leggazdagabbja közül, tizenhat zsidó, 40 százaléka az amerikai Nobel-díj-tulajdonosoknak a természet és gazdaságtudomány területén zsidó, hasonlóképpen az

egyetemi professzorok 20 százaléka valamint a nevesebb New York-i és washingtoni ügyvédi irodák 40 százaléka. És a lista nem végleges. A zsidó identitás már réges-rég nem áll a siker útjában - az maga a siker biztosítója. Úgy, ahogy sok zsidó Izraelt, annak kellemetlen vonzatai miatt megtagadta, majd a cionizmus élharcosa lett, amikor annak értékei megcsillantak, hasonlóképpen tagadták meg etnikai identitásukat a terhes és váltak újra hithű zsidókká a kevésbé terhes időkben.

Az amerikai zsidóság sikertörténete alapozta meg az újra felfedezett zsidó identitást. Kinek lett volna még mersze még a zsidóság "kiválasztottságát" megkérdőjelezni? A "A Certain People: American Jews and Their Lives Today" -ban jellegzetes stílusban áradozik az - ugyancsak "újrászületett" zsidó - Charles Silberman : "A zsidók nem lettek volna emberi lények, ha tartózkodtak volna felsőbbrendűségük mindenkor kinyilvánításától" és "az amerikai zsidóknak különösen nehezebbre esik, e felsőbbrendűségi tudatot teljesen kikapcsolni, még ha olyannyira is igyekeznek arra". A regényíró, Philp Roth szerint, a zsidó gyermek nem örököl törvénygyűjteményt, a képzés tudományának esszenciáját, a nyelvet és végül Istent, hanem egy bizonyos pszichológiai tartalmat - és ezt a pszichológiai tartalmat négy szóban lehetne formába önteni: "A zsidók valami jobbak". Mint az a következőkben látható lesz, a HOLOKAUSZT negatív verziója megdicsőült sikerüknek arra szolgált, hogy a zsidók kiválasztottságát igazolja.

A hetvenes évekre az antiszemitizmus már nincs úgy jelen az amerikai közéletben, mint addig. Mindettől teljesen függetlenül, megkondítja a zsidó vezetés a vészharangokat, miszerint Amerika zsidóságát egy fertőző "új antiszemita hullám" veszélyezteti. Az ADL ("mindazokra emlékezve, akik meghaltak, mert zsidók voltak") egyik legismertebb kutató akciójának prominens bizonyítékai között található, a Broadway-musical Jézus Krisztus szupersztár, és egy korabeli kultúrtermék, egy magazin, amely "Kissingert, mint farkcsóváló talpnyalót, gyávát, pimasz frátert, hízelgőt, zsarnokot, felfelé iparkodót szociálsenkit, züllött manipulátort, bizonytalan sznobot és elvtelen hatalomhajhászt" jellemez - az ő esetében enyhén fogalmazva.

Amerika szervezett zsidóságának e mesterkélt eljátszott antiszemita-hisztóriája több ügyet szolgált. Izrael államot, mint az amerikai zsidóság legutolsó menedékhelyét értékeli föl. Továbbá, az állítólagos antiszemitizmus ellen küzdő zsidó organizációk szervezetek adakozásra szólító felhívásai is nyitott fülekre találtak. "Így lesz az antiszemita arra elítélve", vallja Sartre, "hogy ellensége nélkül, akit ő megsemmisíteni kíván, életképtelenné váljon". Természetesen, minden zsidó szervezet számára ennek a mondatnak az ellenkezője is igaz. Miután az antiszemitizmus hiánycikké vált, az utóbbi években a fontosabb zsidó "védelmi" szervezetek - különösen az ADL és a Simon-Wiesenthal-Zentrum Központ - között éles konkurenciaharc robbant ki. Ami az adományozásokat illeti, a feltételezett, Izraelt fenyegető veszélyek, hasonló célokat szolgáltak. Az Egyesült Államokban tett látogatásáról visszatérő neves újságíró, Danny Rubinsteintől hallhattuk: "A zsidó gyülekezetben élők többsége szerint, nagyon fontos az Izraelt fenyegető külső veszélyekre terelni a figyelmet... Az amerikai zsidó gyülekezetnek Izraelre, csak, mint a brutális arab támadások áldozati státuszára van szüksége. Egy ilyen Izrael számára mindig lehet támogatásra, adományokra és pénzre számítani. ... A hivatalos összegek dimenziója közismert, amelyeket a United Jewish Appeal Amerikában mindenütt összeharácsol, ahol Izrael neve szóba kerül, és amelynek

körülbelül a felét nem Izrael kapja, hanem Amerika zsidó szervezetek zsebelik be. Lehet ennél még nagyobb cinizmusról beszélni? Amint azt látni fogjuk, a holokauszt-ipar "rászoruló holokauszt-áldozatok" kizsákmányolása ennek a cinizmusnak a legaktuálisabb és legocsmányabb manifesztációja.

Az antiszemita vészharangok megkongatását valójában más indokolta. Miközben az amerikai zsidók szekuláris sikerek sorozatát ünnepelték, fokozatosan a politikai jobb irányvonalába mozdultak el. Még akkor is, ha közérdekű témáknál, mint szexuálkerölcs és magzatelhajtás inkább a baloldal vonalát képviselték, egy erőteljes jobbos zsidó vélemény-eltolódást lehet a politika és gazdaság területén tapasztalni. Ezzel a politikai fordulattal egyidejűleg megfigyelhetünk egy belső páfordulást is, amint a zsidók régebbi nincstelen szövetségeseiket cserbenhagyva, az összes rendelkezésükre álló javakat kizárólagosan csak zsidó célokra rezerválták. Az amerikai zsidók effajta új orientációja minden kétséget kizáróan, az egyre erősödő zsidó-fekete feszültségekben vált nyilvánvalóvá. Korábban még a feketékkel karöltve, harcolva az USA szinte minden társadalmi csoportosulását érintő diszkriminációja ellen, egyre több zsidó hagyta el a hatvanas évek vége felé a polgári jogokért harcoló szövetséget, amit Jonathan Kaufman így magyaráz; "a polgárjogi mozgalmak célja eltolódott- a politikai és törvényjogi egyenjogúságért való harcot, leváltotta a gazdasági egyenjogúságért folytatott küzdelem". Cheryl Greenberg hasonló élménnyel gazdagít: "Miután a polgárjogi mozgalmak elérték Északot, minden négy liberális zsidó közül egy, új integrációs lehetőség után nézett. A zsidók inkább osztály-, mintsem fajelméletben magyarázták aggodalmaikat, és menekültek a fehér keresztényekhez hasonlóan az elővárosokba, elejét véve annak, amit iskoláik és lakónegyedeik pusztulásán értettek." Az események egyik emlékezetes tetőpontja volt a tanárok 1968-as sztrájkja New York City-ben, ahol is egy messzemenőig zsidó vezetés alatt álló szakszervezet nézett farkasszemet a feketék közösségi aktivistáival, akik iskoláik -drasztikusan leromlott- biztonságát szavatoló ellenőrző intézkedések bevezetéséért harcoltak. A sztrájkról szóló jelentésekben gyakran olvasunk antiszemita kísérőjelenségekről. A sztrájkot megelőző rasszista zsidó kitörésekről kevesebb szó esik. A közelmúltban zsidó publicisták és szervezetek komoly erőfeszítéseket tettek az affirmative action (kisebbségek integrációját célozza) programjainak megszüntetésére. A legfelsőbb bíróság kirakatpereiben - DeFunis (1974) és Bakke (1978) - egy állítólagos erős zsidó többségre hivatkozva, adta az AJC, ADL és AJ-Congress, affirmative action ellenes állásfoglalását bírósági jegyzőkönyvbe.

A saját csoport- és osztályérdekeiket agresszíven védelmező zsidó elit, antiszemitizmussal bélyegzett meg minden opposziós, konzervatív politikájukat megkérdőjelező igyekezetet. Így nyilatkozik az ADL főnöke, Nathan Perlmutter; az "igazi antiszemitizmust" Amerikában politikai háttér táplálja, amely a "zsidó érdekekre" nézve káros, mint például a kisebbségek integrációja, a védelmi költségvetések csökkentése és az új elszigeteltség valamint az atomerőművek elleni harc; sőt magukat a college-ok választási reformjait is hozzávette.

Ebben az ideológiai offenzívában a holokausztnak döntő szerepet szántak. Legnyilvánvalóbban utal erre az a tény, hogy mindennemű és mindenkori, őket érő kritikát történelmi üldöztetésükre hivatkozva visszautasítanak. A kisebbségek integrációját bénító ellenállásuknál nem szûntek meg ürügyként, mint "numerus clausus"-ra, múltbéli szenvedésükre utalgatni. Mindezen túlmenően, az antiszemitizmust a holokauszt keretén

belül magyarázva, mint a nemzsidók, a zsidóságot megvető irracionális gesztusát értelmezték. Annak esetleges lehetőségét, hogy ez a nemzsidókkal szemben táplált gyűlölködő hangnem egy érdekkonfliktushoz vezethet (erről még később), elejétől kezdve kizárták. Ezért volt a holokausztra való hivatkozás egy csel, a zsidóságot érő mindennemű kritika jogosultságának aláásására, azt hangoztatva, hogy az őket érő kritika csak beteges gyűlölet szüleménye lehet.

Miként a szervezett zsidók előszeretettel hivatkoztak a HOLOKAUSZT-ra, amikor Izrael erejének teljében duzzadt, ugyanúgy tették azt, amikor Amerika zsidóságának hatalma delelőjére érkezett. Mégsem szűntek és szűnnek meg a zsidóságot közvetlen fenyegető MÁSODIK HOLOKAUSZT-ra figyelmeztetni. Ily módon tudta az Amerika zsidó elit hősi társadalmi pozícióját elfoglalni, miközben gyáva nyomást gyakorolt környezetére. Norman Podhoretz kiemeli az 1967 júniusi háború után tapasztalható zsidó elszántságot "ellenállni mindenkinek, aki mindegy, hogyan, milyen mértékben és milyen okból próbál meg kárt okozni... minden támadást vissza fogunk verni." Amint az Egyesült Államok által állig felfegyverzett izraeliek a rakoncátlankodó palesztinokat hősiiesen idomítják, hasonlóképpen tartják kordában az amerikai zsidók a lázongó és követelőző feketéket.

Azoknak parancsolgatni, akiknek nincs lehetőségük az önvédelemre: ez Amerika szervezett zsidóságának igazi kurázsija.

2. Fejezet

Csalók, üzletelők és a történelem

"A HOLOKAUSZT-ra való hivatkozás" jegyzi meg az elismert izraeli szerző Boas Evron, tulajdonképpen nem más, mint "hivatalos hangulatkeltő célzatú doktrína, amely szüntelenül címszavakat és hamis világnézetet teremt, és egyáltalán nem célja a múlt megértése, jóval inkább a jelen manipulációja." A holokauszt önmagában nem állítható egyetlen speciális politikai program szolgálatába sem. Segítségével éppúgy indokolható Izrael politikájának elutasítása, miként támogatása is. Eme eltorzult ideológiai szemléletmód által - Evrons szavaival- válik "a nácik által történt megsemmisítésre való emlékezés" mégiscsak "hatékony eszközzé az izraeli kormányzat és más országok zsidóinak kezében". A zsidók nácik által véghezvitt tömeges megsemmisítéséből jött létre a HOLOKAUSZT.

Két központi dogma képezi a HOLOKAUSZT strukturális alapját: I. a HOLOKAUSZT a történelem abszolút egyedülálló eseménye; II. A HOLOKAUSZT a nemzsidók zsidókkal szembeni ésszerűtlen, örök gyűlöletének betetőzése. Az 1967-es júniusi háború előtt ezeknek a dogmáknak egyáltalán nem volt szerepük a nyilvános vitában, jóllehet a HOLOKAUSZT-irodalom központi alkotóelemeivé váltak, a zsidók nácik által végrehajtott tömeges megsemmisítésének tudományos kutatásában eredetileg egyáltalán nem merülnek fel. Másrészt viszont mindkét dogma a zsidóság és a cionizmus fontos vonásaira épül.

A nácik tömeggyilkosságát a II. világháború után először nem, mint kizárólagosan zsidó vonatkozású, még kevésbé történelmileg egyedülálló eseményként értelmezték. Különösen Amerika szervezett zsidósága törekedett az eseményt az egész egy részeként beállítani. A júniusi háború azonban a nácik "Endlösung", ("végső megoldását") gyökeresen más keretek

közé helyezte. Az elsődleges és legfontosabb igény, amely az 1967-es háború következményévé és az amerikai zsidóság jelképévé vált" emlékszik Jakob Neusner "a HOLOKAUSZT... egyedülálló és az emberiség történetében páratlan volta. A történész David Stannard felvilágosító tanulmányában gúnyosan ír "a holokauszt-hagiografusok kis iparágáról, melyben vakbuzgó teológusok egész energiájával energiájukkal és ötletgazdagságával ötletgazdagságukkal a zsidó tapasztalat páratlanságáért küzdenek. Az egyedülállóság dogmájának végül is nincs semmi értelme. Alapjában véve minden történelmi esemény egyedülálló, mert térhez és időhöz kötött. És minden történelmi folyamatnak van megkülönböztető, mint ahogy a többi eseménnyel közös vonása is. A HOLOKAUSZT rendkívülisége abban áll, hogy az egyedülállóságát abszolút döntőnek tartják. Milyen más történelmi eseményt - kérdezhetnénk - illet meg döntően az egyedülállóság kategóriája? Jellemző módon kiemelik a holokauszt megkülönböztető ismérveit, hogy az eseményt egy tökéletesen önálló kategóriába sorolhassák. Emellett sohasem derül ki, miért tekintendő a számos közös ismérv az összehasonlításban lényegtelennek.

Minden holokauszt-szerző egyetért abban, hogy a HOLOKAUSZT páratlan, de kevesen, - ha egyáltalán, van ilyen - a miértjében. Mihelyt a holokauszt egyedülállóságát bizonygató érvek egyikének hitelessége megdől, annak azonnal új lép a helyébe. Jean-Michel Chaumont szerint az egymásnak ellentmondó érvek sokszorosítása, amelyek egymást semlegesítik, ahhoz vezet, hogy: "az ismeretanyagot nem bővítik. Minden alkalommal a nullánál kezdik újra, hogy az előzőnél jobb érvet állítsanak fel". Másként szólva: magában a HOLOKAUSZT felépítményében adott az egyedülállóság - ennek bizonyítása engedélyezett, tagadása a holokauszt tagadásával egyenlő. A probléma oka feltehetően az előfeltételben és nem a bizonyítékban rejlik. Még ha maga a holokauszt egyedülálló is volna, mi adná a különbséget? Miként változna a felfogásunk, ha a náci zsidókon végrehajtott tömeggyilkossága, hasonló katasztrófák sorában nem az első, hanem a negyedik vagy ötödik helyet foglalná el?

Steven Katz a The HOLOKAUSZT in Historical Context-tel vetette betette meg a maga tétjét, a holokauszt egyedülállóságát bizonygató szerencsejátékba. A három kötetre terjedő vizsgálódás első kötetében Katz, mintegy 5000 címet sorol fel; megvilágítja az emberiség történelmének egészét, hogy bebizonyítsa a "HOLOKAUSZT azért olyan egyedülálló jelenség, mert korábban még egyetlen állam sem tervezte el tudatosan és módszeresen egy adott nép férfiainak, asszonyainak, gyerekeinek fizikális megsemmisítését?"

?Lefordítva: Az a történelmi esemény, mely össze nem téveszthető sajátossággal bír, az egy mással össze nem téveszthető történelmi esemény. Minden későbbi félreértés elkerülésére, magyarázza Katz a továbbiakban, ő a fenomenológia fogalmát nem-husserl-i, -schutz-i, -scheler-i, -heidegger-i, -merleau-pontyi-i értelemben alkalmazza". Lefordítva: az egész katz-i vállalkozás egy fenomenális badarság. Még ha a katz-i feltétel támpontokon nyugodna is, ami nem az esetünk, akkor sem volna bebizonyított, hogy a holokauszt össze nem téveszthető ismérvekkel bír. Csodaként is hatna, ha ez nem így volna. Chaumont végkövetkeztetése: a katz-i tanulmány nem más, mint "tudományként" álcázott "ideológia". Erről rövidesen többet.

A két hipotézist, miszerint a holokauszt egyedülálló és ugyanakkor ésszel felfoghatatlan, kevés választja el egymástól. Amennyiben nem létezik a holokauszthoz fogható történelmi esemény, akkor következetesen ezek felett álló, és mint ilyen történelmileg felfoghatatlan kell, hogy legyen. Valóban a HOLOKAUSZT egyedülálló, mert nem értelmezhető, és mivel nem értelmezhető, ezért egyedülálló.

Novick ezt a misztifikációt a "holokauszt szentté avatásának" keresztelte, és amelynek ideológiai atyja Elie Wiesel. Wiesel számára a HOLOKAUSZT, mint azt Novick joggal észrevételezi, valóban egy "misztérium"-vallás. Wiesel ezt így értelmezte; a HOLOKAUSZT "a sötétségbe vezet", "minden választ megtagad", "a történelem határain túl fekszik", "mind a tudásnak, mind az értelmezésnek ellenáll, "nem magyarázható vagy képszerűen nem rekonstruálható", "nem felfogható vagy továbbadható" és "egy kozmikus méretű változás" jellemzi. Csupán az apostoli túlélő (azaz ő Wiesel) alkalmas e misztérium megsejtésére. És mégis a HOLOKAUSZT misztériuma, miként azt Wiesel elismeri, "nem továbbadható"; "még csak szóba sem önthetjük tartalmát". Következésképpen Wiesel előadásain - standard tiszteletdíj 25.000 \$ és limuzin sofőrrel - Auschwitz "titkát" a "hallgatásban rejlő igazságnak" nevezi.

Ezen szemlélet alapján a HOLOKAUSZT józan értelmezése, annak tagadásához vezet. Az ésszerű megközelítés ugyanis tagadja a HOLOKAUSZT egyedülállóságát és misztériumát. És az, aki a HOLOKAUSZT-ot mások szenvedéseivel összehasonlítja, "az a zsidó történelemmel szemben felségárulást követ el". Néhány éve a következő paródia gondoskodott nagybetűs címről egy New York-i bulvárlapban: "Michael Jackson és még 60 millió ember hal meg egy nukleáris holokauszt következtében". Ezt Wiesel dühöngő tiltakozása követte az olvasói levelek rovatában: "Hogyan merészelheti valaki a tegnap írottakat holokausztnak nevezni? Csak egyetlen igazi holokauszt létezett..." Annak bizonyítékául, hogy az élet maga is paródiákkal szolgál, Wiesel új emlékkönyvében azért dorgálja Simon Perezet, mert (nem) vonakodott évszázadunk "két holokausztjáról" Auschwitzról és Hirosimáról beszélni. Ezt nem lett volna szabad megtennie". Wiesel kedvenc jelmondata így hangzik: "a holokauszt általános érvényűsége az egyedülállóságában rejlik". De miként lehet a holokauszt általános érvényű is, ha összehasonlíthatatlanul és felfoghatatlanul egyedülálló?

A holokauszt egyedülállóságáról szóló vita meddő. A holokauszt egyedülállóságát védő állítások ténylegesen, az "intellektuális terrorizmus" (Chaumont) egyik formáját öltötték fel. Az ismert és elfogadott összehasonlító eljárásokat alkalmazó tudományos kutatóknak számtalan fenntartást kell ahhoz figyelembe vennie, ha a HOLOKAUSZTOT, trivialisitását illetően a legenyhébb kritikát is el akarja kerülni.

A holokauszt egyedülállóságának tézisében annak szörnyűsége volt mérvadó. Mások szenvedése, bármilyen szörnyű is legyen, ezzel egyszerűen nem összehasonlítható. Bár a holokauszt egyedülállóságának szószólói visszautasítják ezt az implikációt, elutasításaik mégsem őszinték.

Bár a holokauszt egyedülállóságát bizonygató tézisek intellektuálisan meddők és erkölcsileg elvetendő, mégis fennmaradnak. Vajon miért, hangzik a kérdés? Először is az egyedülálló

szenvedés kizárólagos jogot ad. A holokauszt összehasonlíthatatlan szörnyűsége Jacob Neusner szerint a zsidókat nemcsak hogy kiválasztja a többiek közül, hanem "feljogosítja őket a többiekkel szemben". Edward Alexander számára a HOLOKAUSZT egyedülállósága "morális tőkét" jelent ; a zsidóknak ezen "nagy értékű vagyron" feletti "uralomra igényt kell tartaniuk".

A holokauszt egyedülállósága - ez a "jog" másokkal szemben, ez a "nagyértékű vagyron" - ténylegesen egy kiváló alibi Izrael számára. "A zsidó szenvedés olyannyira egyedi", vallja Peter Baldwin, "hogy kiegészíti mindazon erkölcsi és érzelmi követelményeket, amelyeket Izrael más országokkal szemben? felállíthat". Nathan Glaser szerint így adja meg a holokauszt, amelyben a "zsidók különleges összetéveszthetetlenségére utal" a "zsidóknak, mint különlegesen veszélyeztetett népnek, a jogot arra, hogy mindennemű, a túléléshez szükséges erőfeszítést különösen üdvösnek tekintsen". Egy jellegzetes példa erre : minden, az izraeli nukleáris fegyverek fejlesztését magyarázó hír, a holokauszt szellemét idézi. Mintha Izrael éppen nem a legjobb úton tartana a nukleáris hatalmi státusz birtoklása felé.

Egy másik tényező : a holokauszt egyedülállóságának állítása egyenértékű a zsidóság egyedülállóságának állításával. Nem a zsidók szenvedése tette a holokausztot egyedülállóvá, hanem az a tény, hogy a zsidók szenvedtek. Azaz a holokauszt valami különleges, mert a zsidók maguk is különlegesek. Ismar Schorsch, a Zsidó Teológiai Szeminárium elnöke hevesen kritizálja a holokauszt egyedülállóságát kiigénylő igyekezeteket, mint "a kiválasztottság ízléstelen szekularizált változatát". Miként Elie Wiesel a holokauszt egyedülállóságát, hasonló vehemenciával képviseli ő a zsidók egyediségének a tézisének. "Mindenben mások vagyunk". A zsidók különlegesek ontológiailag (lételméletileg). A HOLOKAUSZT a nemzsidók évezredek gyűlöletének csúcspontját fémjelezte; ily módon nemcsak a zsidók összehasonlíthatatlan szenvedéséről, hanem azok egyedülállóságáról is tanúskodott.

A II. világháború alatt és után, számol be Novick, "aligha értette volna meg valaki is a kormányon (USA) belül vagy akár azon kívül a zsidók kiszolgáltatottságának kifejezését".

A fordulat 1967 júniusa után jött? "A világ hallgatása", "a világ közömbössége", "a zsidók elhagyatottsága": adták a HOLOKAUSZT-vita alapgondolatait.

A cionista hittétel elsajátításával Hitler "Endlösung"-ja a HOLOKAUSZT felépítményében a nemzsidók ezeréves zsidógyűlöletének csúcspontjává fejlődött. Zsidók pusztultak el, mert az összes nem zsidó, legyen az tettes vagy passzív tettestárs, a halálukat kívánta. Wiesel szerint a "szabad és civilizált világ" kiszolgáltatta őket "hóhérjaiknak". Voltak végrehajtók - gyilkosok - és voltak, akik hallgattak". A nemzsidók gyilkos impulzusára egészében véve nincs egyetlenegy történelmi bizonyíték sem. Daniel Goldhagen kitartó erőfeszítése ennek bizonyítására a Hitler önkéntes gyilkosaiban, mindenképp furcsának tűnik. Politikailag viszont rendkívül hasznos. Egyébként leszögezhetjük, hogy az "örökös antiszemitizmus" az antiszemita malmára hajtja a vizet. Arendt ezt így magyarázza a Totális uralom eredete és elemeiben: "Nem szorul magyarázatra, hogy az antiszemita történetírás hivatásszerűen magáévá tette, és a lehető legjobb alibit szolgáltat minden szörnyűségnek: Ha ez valóban igaz, hogy az emberiség mindenkor ragaszkodott zsidók elpusztításához, akkor a

zsidógyilkosság egy normális emberi tevékenység, és a zsidógyűlölet egy olyan reakció, amely még csak indoklásra sem szorul. A meglepő és zavartkeltő a szünni nem akaró zsidógyűlölet hipotézisében az, hogy ebben az alapkérdésben a legtöbb elfogulatlan és majdnem mindegyik zsidó történész egységes".

A nemzsidók örök zsidógyűlöletének holokauszt-dogmája arra szolgált, hogy megindokolja egy zsidó állam szükségességét, és magyarázatot adjon az Izrael ellen táplált ellenségeskedésre. A zsidók állama az egyedüli menedék a gyilkos antiszemitizmus következő (elkerülhetetlen) kitörésével szemben; következésképpen minden a zsidó állam ellen irányuló támadás és védekezési manőver mögött a gyilkos antiszemitizmus rejtőzik. A regényíró Cynthia Ozick az Izrael elleni kritikára magyarázatként a következő választ adta: "a világ ki akarja a zsidókat irtani? mindig is a zsidók kiirtására vágyott". Ha az egész világ a zsidókat halottnak akarja látni, akkor ez valóságos csoda, hogy még mindig élnek - és nem úgy, mint az emberiség nagy része, nem kell éhezniük.

Ezen kívül Izraelnek ez a dogma teljhatalmú menlevelet biztosított: miután a nemzsidók állandóan készek a zsidók gyilkolására, a zsidóknak korlátlan joguk van arra, hogy magukat tetszés szerint megvédjék. Akármilyen eszközhöz is nyúljanak a zsidók, akár agresszió vagy kínzás, az jogos önvédelem kategóriájába esik. Boas Evron sajnálkozik "a holokauszt tana" mint a nemzsidók örök gyűlölete felett és rögtön hozzáteszi, hogy ezáltal "ténylegesen tudatos paranoia alakult ki? Ez a gondolatvilág? előre megbocsát minden nemzsidót érintő embertelen bánásmódot, mivel az uralkodó mitológiai azt mondja, hogy "a zsidók megsemmisítésében minden nép együttműködött a nációkkal", miszerint zsidóknak minden megengedett más népekkel szemben".

A nemzsidók zsidóellenessége a HOLOKAUSZT felépítményében nem csak kiirthatatlan, hanem ésszerűtlen is. Goldhagen magasan felülmúlja a cionista - nem beszélve az ésszerű tudományos munkákról - elemzéseket, amikor azt a nézetet képviseli, hogy az antiszemitizmusnak "a tényleges zsidókhoz semmi köze nincs", "alapvetően nem válasz az objektív értékelt zsidó tevékenységre", "semmi köze nincs a zsidók cselekedeteihez, és a tényleges jellemvonásokról alkotott ismeretekhez". A nemzsidó elme kóros zavara. Irracionális érvektől hajtva, az antiszemita rossznéven veszi a zsidótól "Wiesel szerint", hogy egyáltalán létezik". "Bármit tesznek, vagy nem tesznek a zsidók, nemcsak hogy annak semmi köze nincs a zsidógyűlölethez", jegyzi meg kritikusan a szociológus John Murray Cuddihy," hanem minden, a zsidók zsidógyűlöletben való cselekvő részvételét igazolni kívánó kísérlet, maga a zsidógyűlölet egyik megjelenési formája".

Ez természetesen nem azt jelenti, hogy az antiszemitizmus létjogosult volna, vagy hogy a zsidók a rajtuk elkövetett bűncselekményekért felelősséggel tartoznának, hanem csupán azt, hogy az antiszemitizmus sajátos történelmi összefüggésben az érdekek megfelelő összjátékaként nyer arculatot. Egy tehetséges, jól szervezett és felettébb sikeres kisebbség olyan konfliktusokat idézhet elő, amelyek látszólag érdekcsoportok közötti objektív feszültségekből származnak", miként "Ismar Schorsch mutatja, jóllehet ezek a konfliktusok" gyakran antiszemita klisék közé vannak ágyazva".

A nemzsidók antiszemitizmusának ésszerűtlen lényegtartalma a HOLOKAUSZT ésszerűtlen

lényegtartalmából vezethető le. Hitler "Endlösung"-ja ugyanis nélkülöz egyedülállóan minden ésszerűséget - mert "gonosz és öncélú volt", "oktalan" tömeggyilkosság, a nemzsidók antiszemitizmusának betetőzése, ezért nem fogható fel ésszerűen. Ezek a tézisek sem együtt, sem pedig külön-külön nem teljesítenék egy felületesen elvégzett lektúra alapkövetelményeit sem. Az érv politikai haszna mégis nagy.

Bár a holokauszt-dogma a zsidók szerepét teljességgel nélkülözi, mégis immunizálja Izraelt és az amerikai zsidóságot mindennemű jogos kritikával szemben. Az arabok ellenszenvét, az afroamerikaiak ellenszenvét: azokat Goldhagen szerint "alapvetően nem lehet, mint a zsidók bármely tevékenységére irányuló objektív reakciót értelmezni").

Gondoljuk át, mit mond Wiesel a zsidóüldözésről: "Kétezer éven át veszélyben éltünk (fenyegettek). Miért? Minden ok nélkül." És az arabok zsidóellenes gyűlöletéről: "Azért, akik vagyunk, amiért hazánk Izrael létezik - legbensőségesebb életünkért, minden álmunk álmáért - amiért ellenségeink megkísérelnek bennünket elpusztítani, és ezt meg is teszik, Izraelt akarják elpusztítani." A feketék az amerikai zsidósággal szemben táplált gyűlöletéről: "Köszönet helyett azok az emberek támadnak hátba bennünket, akiket mi inspirálunk. Helyzetünk nagyon veszélyes. Mi vagyunk megint mindenki bűnbakja? Mi segítettünk a feketéknek; és mi mindig segítettünk nekik? A feketéket sajnálom. De van valami, amit megtanulhatnának tőlünk, a hálát. A világ egyetlen népe sem ismeri a hálát úgy, mint mi, mi örökké hálásak vagyunk". Mindig megfenyítve, mindig ártatlanul megtámadva: Ez a zsidó lét terhe.

A nemzsidók örökös zsidógyűlöletének HOLOKAUSZT-dogmája igazolja a holokauszt egyedülállóságáról szóló kiegészítő dogmát. Ha a holokauszt a nemzsidók ezeréves zsidógyűlöletének tetőpontja volt, ebből arra kellene következtetnünk, hogy a nemzsidók üldözése a holokauszt során csak mellékesen történt meg, és ily módon csupán csak egy epizódja volt az egésznek. Ilyen tekintetben, a zsidók szenvedése a holokauszt során egyedülálló volt.

Végezetül a zsidók szenvedése azért is páratlan, mert maguk a zsidók azok. A HOLOKAUSZT semmivel sem volt összehasonlítható, mert nem volt racionális. Végző soron ez a szenvedély a legmagasabb szinten irracionális, ha nem emberfeletti volt. A nemzsidó világ gyűlölte a zsidókat irigységből és féltékenységből: Ressentiment. Nathan és Ruth Ann Perlmutter szerint az antiszemitizmus "féltékenységből és haragból származott, mert a zsidók a nemzsidókat kiszorították a piacról, a nagyszámú kevésbé tehetséges nemzsidót bosszantotta a kisszámú tehetséges zsidó". Ily módon igazolta a holokauszt - ha negatív módon is - a zsidók kiválasztottságát. Mivel a zsidók jobbak vagy sikeresebbek, kihívták maguk ellen a nemzsidók gyűlöletét, akik legyilkolták őket.

Egy rövid széljegyzetben Novick arról elmélkedik, "vajon miként festene a holokausztról folyó vita Amerikában", ha nem Elie Wiesel volna annak "fő szószólója"? A válasz nem nehéz: 1967 júniusa előtt Bruno Bettelheimnek, a koncentrációs tábor túlélőjének egyetemes üzenete visszatetszést váltott ki az amerikai zsidók között. A júniusi háború után Bettelheimet mint Elie Wiesel riválisát, holtvágányra helyezték. Wiesel ideológiai használhatósága miatt prominens személyiséggé vált. A zsidók egyedülálló szenvedése/ a

zsidók egyedülállósága, örökre bûnös nemzsidók / örökre ártatlan zsidók, Izrael feltétel nélküli védelme / a zsidó érdekek feltétel nélküli védelme : Elie Wiesel maga a HOLOKAUSZT.

A Hitler "Endlösung"-ról szóló irodalom figyelemreméltó része, ha egyáltalán abban döntő jelentőségű holokauszt-dogmák kifejezésre jutnak, tudományos szempontból értéktelen. A holokausztról írt tanulmányok rengetegében ténylegesen nagymennyiségű badarság, ha nem színtiszta hamisítások találhatók.

Az első nagy holokauszt-csalás a lengyel emigráns Jerzy Kosinski könyve a "The Painted Bird" volt. Mint azt Kosinski magyarázta, a könyvet "angolul írta" azért, hogy "tartalma szenvedélymentes, minden az anyanyelvben rejlő emocionális asszociációtól mentes legyen." A valóság szerint azonban minden részt, amely feltehetően tőle származik - a kérdés még nyitott - lengyel nyelven írtak. A könyvet Kosinski önéletrajzi tudósításaként adták ki, amely a II. világháború alatt, egy Lengyelország falvaiban vándorló magányos gyermek történetét dolgozza fel. Az igazság szerint azonban Kosinski az egész háború alatt a szüleinél élt. A könyv fő motívuma a lengyel parasztság által elkövetett szadista szexuális kínzások. Azon olvasók, akik a könyvet kiadása előtt megismerték, azon szórakoztak; hogy a könyv "erőszakpornográfia" és "egy szadomazochisztikus erőszaktól megszállott elme terméke". Valójában Kosinski csaknem valamennyi általa elmesélt epizódot a semmiből idézi fel. A könyv kifejezetten antiszemitaaként állítja be azokat a lengyel parasztokat, akikkel együtt élt. "Üssétek a zsidókat", ordítanak. "Üssétek a fattyúkat!". Igazság szerint Kosinski családját lengyel parasztok fogadták be, annak ellenére, hogy jól ismerték zsidó származásukat és a rejtegetés következményeit?

A New York Times Book Review-ben Elie Wiesel a Painted Bird-t a náci idők "egyik leghatásosabb" vádirataként dicsőíti, "stílusában mélységes őszinteséggel és érzelemmel". Később Cynthia Ozick arról áradozik, hogy ő Kosinski hitelességét "a holokauszt zsidó túlélőjeként és tanújaként azonnal" felismerte. Még jóval az után is, hogy Kosinski mint irodalmi szélhámos lelepleződött, Elie Wiesel dicshimnuszokkal halmozta el "figyelemreméltó művét".

A The Painted Bird adta meg a HOLOKAUSZT nyelvezetének alaptónusát. Bestsellerré vált és díjakat nyert, számos nyelvre lefordították, oktatási anyag volt a középiskolákban és kollégiumokban. Kosinski, aki holokauszt-körutazáson maga is részt vett, önmagát "Elie Wiesel olcsó változatának" nevezte. (Azok, akiknek nem volt módjukban Wiesel előadási honoráriumát megfizetni - "a hallgatás" nem olcsó - hozzá fordultak. Amikor egy magazin kilétét feltárta, Kosinkit a New York Times vette védelmébe, azt állítván, hogy ő egy kommunista összeesküvésnek esett áldozatául.

Egy újabb csalás, Binjamin Wilkomirski Töredékek című műve, szemérmetlenül szolgálja ki magát a The Painted Bird holokauszt-giccséből. Miként Kosinski, Wilkomirski is magányos, túlélő gyermekként, aki megnémul, árvaházban nő fel, és csak megkésve döbben rá, hogy zsidó. Miként a The Painted Bird-ben a Töredékekben is az alapvető elbeszélői koncepció egy naiv gyermek egyszerű, csak a legszükségesebbekre szorító hangja, az idő és térbeli kötődések teljes mellőzésével. Miként a The Painted Bird-ben itt is minden egyes fejezet

erőszakorgiában tetőzik. Kosinski a *The Painted Bird*-öt "a lélek lassú felolvadását", Wilkomirski a *Töredékeket* mint a "megtalált emlékezetet" ábrázolja.

A *Töredékek* nem más, mint csalás, mégis a holokauszt-emlékezés eredete. Kezdve a koncentrációtáborban, ahol minden felülvizsgáló egy szadista szörny, aki szétzúzza a zsidó újszülöttek koponyáját. Mégis, a nácik koncentrációtáborára való klasszikus visszaemlékezések megegyeznek az Auschwitz-túlélő Dr. Ella Lingens-Reiner állításával: "Kevés szadista volt. Kevesebb, mint 5-10%".

Ezzel szemben a holokauszt irodalomban a németek mindenkori szadizmusa erősen az előtérbe nyomul. Ez kettős célt szolgál, ugyanis "dokumentálja" a HOLOKAUSZT egyedülálló irracionálisát valamint a tettesek fanatikus antiszemitizmusát.

A *Töredékek* ezért egyedi, mert az életet kevésbé a holokauszt alatt, jóval inkább utána ábrázolja. A kis Binjaminnak, akit egy svájci család fogad örökbe, további gyötrelmeket kell elszenvednie. Egy olyan világ foglya lesz, amely a holokausztot tagadja. "Azt el kell felejtened! Elfelejtene, mint egy gonosz álmot", mondja az anyja. "Ez egy gonosz álom volt csupán? mindent el kell felejtene." "Itt, ebben az országban", mérgelődik "mindenki azt mondja állandóan, hogy felejtsek, és hogy nem történt semmi, ezt csak álmodtam. Közben nagyon is tudnak mindenről".

Még az iskolában is "a fiúk ujjal mutogatnak rám, és azt kiabálják: "Ez buggyant, ez nem is igaz! Hazudós! Ez eszeveszett, örült, idióta" (Úgy mellékesen: Nem volt igazuk?) Az összes nemzsidó gyerek nekiesik, antiszemita dalocskákat énekelnek, szövetkeznek szegény Benjamin ellen, miközben a felnőttek tovább kínozzák őt: "Te csak beképzeled magadnak ezt!"

És egyszerre, a keserves kétségbeesés szörnyvilágába hajszolva, megjelenik Binjaminnak egy HOLOKAUSZT-látomás. "A tábor még ott van, csak rejtve van és jól álcázott. Az emberek levették uniformisaikat, és felöltöztek szépen, félve attól, hogy felismerik őket? csak közöld velük halkan lehetséges zsidó mivoltodat, és rájössz azonnal: ezek még mindig ugyanazok az emberek, és én biztos vagyok: még mindig tudnak ölni, uniformis nélkül is". A *Töredékek* több mint a holokauszt-dogma dicsőítése - maga a végső bizonyíték: Még Svájcban,- a semleges Svájcban is - meg akarják ölni a nemzsidók a zsidókat."

A *Töredékeket* messzemenően, mint a holokauszt-irodalom klasszikusát ünnepelték. A könyvet egy tucat nyelvre fordították le, elnyerte a Jewish National Book Award-ot, a Jewish Quarterly díját és a Prix de Mémoire de la Shoah-t. A dokumentumkészítés ünnepelt sztárjaként, Wilkomirski hamarosan HOLOKAUSZT cégérvé vált, a holokauszt-konferenciák főszónoka, szemináriumok szervezője és az United States HOLOKAUSZT Memorial Museum legfőbb adománybehajtója lett.

Daniel Goldhagen a *Töredékeket* kis remekműként dicsérte. Ő lett Wilkomirski legfontosabb akadémiai előharcosa. Nagy tudású történészek, mint Raul Hilberg már korán csalásnak tartotta a *Töredékeket*. Már leleplezése kezdetén Hilberg rögtön a helyes kérdésekkel hozakodott elő: "Hogyan tudott ez a könyv számos kiadónál, mint emlékmű átcsúszni?"

Miként jutatta Wilkomirski urat meghívásokhoz az United States HOLOKAUSZT Memorial Museumba és számos neves egyetemre? Hogy-hogy nem létezik a holokauszt-anyagok kiadását megelőző minőségi ellenőrzés?"

Wilkomirski, félig bolond, félig sarlatán, mint később kiderült, az egész háború alatt Svájcban élt. Még csak zsidó sem volt. A holokauszt-ipar nekrológjai mégis egészen másról tanúskodnak:

Arthur Samuelson (kiadó): a Töredékek "egy valóban jó könyv. Csupán, mint dokumentáció nevezhető csalásnak. Én inkább a belletrisztikai szépirodalmi kategóriában adnám ki. Talán nem igaz - de szerzője annál jobb! "Carol Brown Janeway (kiadó és műfordító):

"Amennyiben a vádak... beigazolódnak, nem lehet vita utánvizsgálható empirikus tényekről, csakis a spirituális tények ítéltetők meg. A lelket kellene felülvizsgálni, és az, lehetetlen."

Ez még nem minden. Israel Gutman egyike a Yad Vashem emlékhely vezetőinek, és előadásokat tart a holokausztról a Hebrew Universityn. Továbbá maga is rab volt az auschwitz koncentrációs táborban. Gutman szerint "lényegtelen", hogy a Bruchstücke család. "Wilkomirski egy történetet írt, mély átérzéssel; az biztos... Ő nem csaló. Ő olyan, aki a történetet a lelke mélyén átéli. A fájdalom az autentikus.". Eszerint nem játszik szerepet az, hogy ő a háborút nem egy koncentrációs táborban, hanem egy svájci Chalet-ben élte át; "ha a fájdalma autentikus." Így érvel a túlélő Auschwitzból, aki holokauszt-szakértővé vált. A többiek megvetést, Gutman csupán szánalmat érdemel.

A New Yorker átírta a cikket a csalás leleplezésével "Stealing the HOLOKAUSZT" (kb. A holokauszt meglopása). Tegnap még ünnepelték Wilkomirskit a nemzsidók gonoszságáról szóló történeteire, ma pedig megfenyítik mint más romlott nemzsidót. Mindig ez a nemzsidók hibája. Való igaz, Wilkomirski kitalálta a saját holokauszt történetét, de a megdöbbentő valóság abban rejlik, hogy a történelemhamisító, ideológiai célból létrehozott holokauszt-ipar, Wilkomirski kitalált történeteire ünnepeltetni szándékozta. Ő a holokauszt "túlélője" volt, csupán arra várt, hogy felfedezzék.

1999 októberében, amikor a Töredékek-t a könyvkereskedésekből bevonták, Wilkomirski német kiadója nyilvánosan ismertette, hogy a szerző nem egykori zsidó árvagyerek, hanem a svájci születésű Bruno Doessecker. Amint megtudta, hogy vége a partinak, dacosan hangoztatta: "Én Binjamin Wilkomirski vagyok!". Az amerikai Schocken kiadó egy hónappal később vette le a könyvet programjáról.

Most térjünk rá a HOLOKAUSZT másodlagos irodalmára. Ennek súlypontja az ún. "arab kapcsolatok" területe. Jóllehet Jeruzsálem muftijának, Novick szerint a "holokausztban semmi említésre méltó szerepe" nem volt, a négykötetes Encyclopedia of the HOLOKAUSZT (kiadó Israel Gutman) mégis a főszerepbe helyezi. Yad Vashem-ben egészen magasan található a személyi listán: "a látogatóknak végső soron kézenfekvővé teszik" írja Tom Segev, "hogy a német zsidóirtásának és az arab ellenségeskedéseknek közös vonásai vannak". Egy auschwitz emlékünnepe alkalmával, amelyen valamennyi vallási felekezet lelkészei részt vettek, Wiesel kizárólag egy moszlem kádi jelenlétét nehezményezte: "Feledésbe merül? Hadzi Amin El-Husseini, Jeruzsálem muftija, Heinrich

Himmler barátja?" Egyébként: ha a mufti Hitler "Endlösung"-jában olyan döntő szerepet játszott, erősen kérdéses, vajon miért nem állította Izrael őt is, mint Eichmannt, bíróság elé. A háborút követően közismerten a szomszéd Libanonban élt.

Főként Izrael szerencsétlen 1982-es libanoni inváziója után, mikor az "új történészek" Izrael propaganda-hadjárait porrá zúzták, szorgoskodtak a kétségbeesett apológéták az arabokat náciikként befeketíteni. Bernard Lewis, az elismert történész Antiszemitizmus rövid története című munkájában egy egész fejezetet, míg a Közelkelet 2000 évé-ben mindössze három oldalt szentel az arabok náci ideológiájának. A HOLOKAUSZT- liberálisabb szárnyához tartozó Michael Berenbaum, a Washington HOLOKAUSZT Memorial Museum munkatársa, nagylelkűen beismeri, hogy "az Izrael jelenléte ellen tiltakozó palesztin fiatalok kövei, nem egyenértékűek a védtelen zsidó polgárokat lerohanó náci gépezettel".

A legújabb holokauszt-showt Daniel Jonah Goldhagen, Hitler önkéntes gyilkosai című könyve szolgáltatja. Néhány héttel kiadása után minden fontos napilap ismertette. A New York Times több cikkében Goldhagen könyvét "azon ritka új művek egyikeként" dicséri "amelyek a mérföldkő jelzõt megérdemelték"(Richard Bernstein). Fél millió eladott példánnyal és a tervezett 13 nyelvre való lefordítással a Hitler önkéntes gyilkosai-t a Time Magazinja a "leggyakrabban tárgyalt" és az év második legjobb szakkönyveként ünnepli.

Elli Wiesel utal a "figyelemreméltó kutatómunkára", a "dokumentumok és tények által igazolt bizonyítékok bőségére", következőképpen Hitler önkéntes gyilkosai-t, mint a "holokauszt ismertetését és megértését elősegítő nagyszerű irodalmat" ajánlja. Israel Gutman azért dicséri a könyvet, mert "olyan egyértelmű központi kérdéseket vet fel", amelyeket a "tudományos holokauszt kutatás nagy része" figyelmen kívül hagy. A Harvard egyetem HOLOKAUSZT-tanszékére kinevezve és a médiumokban Wiesellel közös fogatban Goldhagen hamarosan a holokauszt téma előadói turizmusának mindenütt jelenlévő alakja lett.

A Goldhagen könyv központi tézise a szokásos holokauszt-dogmák egyike: a német nép beteges gyűlölettől hajtva megragadja, a Hitler nyújtotta lehetőséget, hogy zsidókat gyilkoljon. Maga a Hebrew University-n tanító és a Yad Vashem vezetőihez tartozó, ismert holokauszt szerző Yehuda Bauer is átvette egy ideig e dogmát. Néhány éve még így írt Bauer a tettesek szellemi állapotáról: "a zsidókat olyan emberek gyilkolták meg, akik őket lényegében véve nem is igazán gyűlölték? A németeknek nem kellett gyűlöletet érezniük ahhoz, hogy a zsidókat gyilkoljanak."

Goldhagen könyvének nemrég megjelent elemzésében Bauer pontosan az ellenkezőjét állította: "A gyilkos indulat legradikálisabb megnyilvánulása a harmincas évektől fogva uralkodott? A második világháború kitörésekor a németek széles többsége olyan mértékben azonosította magát a kormánnyal és annak antiszemita politikájával, hogy egyáltalán nem volt probléma gyilkosokat toborozni." Amikor a diszkrepanciát ellentétes állításait illetően megkérdezték, Bauer így válaszolt: "Nem vél a két állítás között ellentétet felfedezni".

Bár a Hitler önkéntes gyilkosai tudományos vizsgálat szerkezetét hordozza, mégis alig több mint a szadisztikus erőszak összefoglaló kézikönyve. Így aztán kevésbé meglepő az, hogy

Goldhagen Wilkomirskit is vehemensen védelmezte: a Hitler önkéntes gyilkosai nem más, mint a Bruchstücke (Töredékek) lábjegyzettel. Hitler önkéntes gyilkosai, a forrásmunka tele durva, téves utalással és belső ellentmondásokkal, tudományosan értéktelen. Ruth Bettina Birn és a szerző az Eine Nation auf den Prüfstand munkájukban dokumentálják Goldhagen vállalkozásának felületességét. Az ezt követő vita tanulságos módon megvilágítja a holokauszt-ipar működését.

Birn, aki világszerte elismert személyiség az archiválás terén, akitől Goldhagen maga is tanácsot kért, először a Cambridge-i Historical Journalban hozta nyilvánosságra kritikus jegyzeteit. Goldhagen visszautasította az újság meghívását, hogy a közleményt összefoglalóan cáfolja, ehelyett megbízott egy vezető londoni ügyvédi munkaközösséget azzal, hogy Birn-t és Cambridge University Press-t "többrendbeli súlyos rágalmazásért" beperelje. Goldhagen ügyvédei bocsánatkérést, a kritika visszavonását valamint biztosítékot követeltek Birn-től arra, hogy a kritikát nem ismétli meg, majd avval azzal fenyegetőztek, hogy "minden további nyilvános cselekedet, amelyet Ön e levél kézhezvétele után tenni szándékozik, további káros hatásokhoz vezetne".

Nem sokkal az után, hogy a szerző éppúgy kritikus jegyzetei a New Left Review-ben megjelentek, a Metropolitan kiadó, Henry Holt védjegye, késznek ígérkezett a két értekezés egy könyv formájában való kiadására. Címlapon figyelmeztetett a Forward, a Metropolitan "Norman Finkelstein, a zsidó állam egyik ideológiai ellenfele könyvének kiadására készül." A Forward az a legfontosabb fórum az Egyesült Államokban, amely a (politikai) "HOLOKAUSZT-Correctnesst" biztosítja.

Azzal érvelve, hogy "Finkelstein égbekiáltó elfogultsága és arcátlan állításai? visszavonhatatlan anticionista beállítottságától terhesek", az ADL-főnöke Abraham Foxman Holt-tól a könyv kiadásának leállítását követelte: "Nem az a kérdés, hogy Goldhagen tézise helyes vagy téves, hanem, hogy mi a legitim kritika, és mi az, ami azon túl megy". Sara Berhstel, a Metropolitan társkiadója válasza erre: "Éppen arról van szó, hogy Goldhagen tézise helyes vagy téves."

Leon Wieseltier, a proizraelita New Republic irodalmi szerkesztője személyesen járt közben Michael Naumannál, Holt kiadójánál. "Őn nem tudja ki az a Finkelstein. Ez az ember méreg, egy visszataszító, öngyűlölettel telt zsidó, egy ilyen senkit csak kő alatt lehet találni." Elan Steinberg, a World Jewish Congress ügyvezető igazgatója Holt döntését "szégyennek" nevezte, és így vélekedett: "Ha személtelhordó munkát akarnak végezni, akkor öltsek magukra a város köztisztasági vállalatának egyenruháját."

"Még eddig nem éltem meg" emlékezett Nauman később, "hogy egy küszöbön álló új kiadást, érintett körök a világ közvéleménye előtt, ily módon ellehetetlenítsenek." Az ismert izraeli történész és újságíró a Haaretz című újságban jegyzi meg; a kampány a "kulturterrorizmus" határát súrolja.

A kanadai Igazságügyi Minisztérium Emberiség elleni Háborús Bűnözés és Bűnözési Osztályának vezető történésze, Birn volt a következő, akit a kanadai zsidó szervezetek megtámadtak. Azzal a feltételezéssel, hogy én "a zsidók döntő többségének szemében a

kontinens szörnye" vagyok, kipellengérezte Birn asszonyt, amiért könyvemben együttműködött velem. A CJC a munkaadóját nyomás alá helyezte, és panaszt nyújtott be az Igazságügyi Minisztériumban. Ez a panasz és egy a CJC által támogatott híresztelés, miszerint Birn "a tettesek fajtájának tagja" (Németországban született), közösen egy hivatalos nyomozást váltott ki ellene. A személyeskedő támadások a könyv megjelenése után sem szűntek meg. Goldhagen azt állította, hogy Birn, aki a náci háborús bűnösök üldözését életének céljává tette, antiszemita nézetet képvisel, és jómagam azt gondolom, hogy a nácik áldozatai, beleértve saját családomat megérdemelték a halált. Goldhagen Harvard Center for European Studies intézményénél alkalmazott kollégái, Stanley Hoffmann és Charles Maier, hivatalosan kiálltak mellette.

A The New Republic az ellenvetéseket cenzúraként értékelte, "kacsának" nevezte, és megkérdőjelezte "a cenzúra és a standard megtartása közötti különbséget". Az Eine Nation auf dem Prüfstein a Náci-HOLOKAUSZT vezéregyéniségeitől, beleértve Raul Hilberget, Christopher Browningot és Ian Kershawot támogatást kapott. Éppen ezek azok a tudósok, akik elvetették Goldhagen könyvét; Hilberg azt értéktelennek nevezte. Valójában klisék.

Végezetül vegyük figyelembe a következő kapcsolatszerkezetet: Wiesel és Gutman támogatták Goldhagen, Wiesel támogatta Kosinskit, Gutman és Goldhagen támogatta Wilkomirskit. Kössük össze a szereplőket egymással: ez a HOLOKAUSZT-irodalom.

Eltekintve a hangoskodó zűrzavartól semmi bizonyíték nincs arra, hogy a holokauszt tagadóknak az USA-ban nagyobb befolyásuk van, mint a Föld korong-hipotézisét képviselő társaságnak. Mindazon badarságok tudatában, amiket a holokauszt ipar naponta piacra vet, inkább azon csodálkozunk, hogy olyan kevés szkeptikus van. Az állítás mögött rejlő motívum, miszerint a holokauszttagadás széles körben elterjedt, könnyen fellelhető. Miként lehetne másképp egy HOLOKAUSZT-tól telítődött társadalomban, még további múzeumokat, könyveket, tanterveket, filmeket és programokat megindokolni, mint a holokauszttagadás szellemének felidézésével? Ennek szellemében adták ki nagy ünneplések közepette Deborah Lipstadt könyvét a HOLOKAUSZT tagadását. A Módszeres jobboldali extrémizmus-t és az American Jewish Committee szerencsétlenül formált körkérdésének eredményét, amelynek következményeként a holokauszt tagadása még nagyobb méreteket öltött, éppen a Washington HOLOKAUSZT Memorial Museum megnyitásával egyidejűleg hozták nyilvánosságra.

A HOLOKAUSZT tagadása az "új antiszemitizmus" kategóriájába sorolható legfrissebb irodalmi termék. A holokauszt-tagadás széles elterjedésének bizonygatására, Lipstadt néhány kesze-kusza forrásból idéz. Megihletője Arthur Butz, egy teljesen jelentéktelen személyiség, aki a Northwestern University katedráján elektrotechnikát oktat, és akinek könyvét The Hoax of the Twentieth Century egy erősen kétes kiadó forgalmazta. Lipstadt személyének egy külön fejezetet szentel, "A többség véleményvilágába kutatva" címszó alatt. Lipstadt nélkül Arthur Butz nevét még máig az ismeretlenség szürke homálya fedné.

Valójában egyedül Bernard Lewis az egyetlen mainstream (főáramlat) képviselő, aki a holokausztot tagadja. Egy francia bíróság el is ítélte őt népgyilkosság tagadása miatt. De Lewis a törökök, az első világháború alatt örményeken végrehajtott népgyilkosságát tagadta,

nem pedig a náci zsidókon elkövetett rémtetteit, és Lewis proizraelita beállítottságú. Érthetően, a holokauszt tagadásának e példája az Egyesült Államokban nem sok port vert fel. A dolog külön pikantériája, hogy Törökország Izrael egyik fontos szövetségese. Ezért tabu az örményeken végrehajtott népgyilkosság említése. Elie Wiesel és Arthur Hertzberg rabbi, valamint az AJC és Yad Vashem tüntetőleg elhagyták a népgyilkosságokat tárgyaló tel-avivi nemzetközi konferenciát, mert a rendezők az izraeli kormány nyomása ellenére az örmények esetét is a programra akarták tűzni. Wiesel egyáltalán a tanácskozás bojkottján fáradozott és Yehuda Bauert után, személyesen igyekezett a jelenlévők mindegyikét a részvételtől lebeszélni. Izrael nyomására az Egyesült Államok HOLOKAUSZT Council-ja gondoskodott arról, hogy az örmény ügyet a Washington HOLOKAUSZT Memorial Museum-ban meg sem említsék, a kongresszus zsidó lobbystái pedig sikerrel torpedózták meg az örmény genocidum emléknapijának életre hívását.

Mihelyst egy túlélő vallomását megkérdőjelezzik, vagy a zsidó kollaboránsok szerepét kipellengérezik, vagy Drezda bombázásának szörnyűségei jönnek szóba, vagy megjegyzik, hogy Németországon kívül más államok is háborús bűnöket követtek el, Lipstadt ezeket, azonnal, a holokauszt tagadásának bizonyítékai közé sorolja be. Már maga a feltételezés, miszerint Wiesel a holokauszt-iparból hasznot húz, vagy csak az ő személyét kétségbe vonják, mindezek kimerítik a holokauszt tagadásának fogalmát.

A holokauszt tagadásának "legrosszindulatúbb" formája, Lipstadt szerint, "az erkölcstelen közös nevezőre emelés" - azaz a holokauszt egyedülállóságának tagadása. Ez az érvelés elgondolkodtató következtetéseket rejt magában. Daniel Goldhagen azt az álláspontot képviseli, miszerint a szerbek koszovói cselekedeti "lényegében véve csak nagyságrendben különböznek a náci Németországtól. Ez Goldhagen "lényegében véve" holokauszt-tagadóvá tenné. Valójában az izraeli szakvélemények - az egész politikai spektrum - Szerbia koszovói tisztogatását, Izrael palesztinok elleni eljárásával (1948) hasonlítják össze. Goldhagen becslése szerint tehát Izrael akkoriban holokausztot követett el. Ezt még a palesztinok sem állítják.

A revizionista irodalom egésze mégsem teljesen haszontalan, bármilyen politikai beállítása és motívuma is legyen annak követőknek. Lipstadt David Irvinget "a holokauszttagadók egyik legveszélyesebb szószólójaként" bélyegzi meg (aki nemrég Angliában vesztett el egy rágalmozási vádat, amelyet ő maga indított személyét sértő kijelentések miatt). Annak ellenére, hogy Hitler notórius csodálója és a nemzeti szocializmus szimpatizánsa - viselkedése élesen elítélendő - mint azt Gordon Craig is megerősíti, Irving "nélkülözhetetlen" adatokkal szolgált a II Világháború megértéséhez. Mind Arno Mayer, a náci zsidókon végrehajtott tömeggyilkosságát taglaló tanulmányában, mind Raul Hilberg idéznek holokausztot tagadó közleményeket. "Ha ezek az emberek beszélni akarnak, hagyjuk őket beszélni." véli Hilberg. "Ez mindannyiunkat, akik ezirányban kutatnak, csak arra ösztönöz, hogy olyan dolgokat, amelyeket nyilvánvalónak megítélve félretettünk, újra felülvizsgáljunk. És ez hasznos számunkra".

A HOLOKAUSZT-emléknapok nemzeti események. Mind az 50 szövetségi állam emlékünnepséget rendez, legtöbbször az illetékes parlamentekben. A holokauszt szövetségek egyesülete több mint 100 holokauszt intézményt tart az Egyesült Államokban

számon. Amerikában hét nagy HOLOKAUSZT Múzeum van. Az emlékezés központi létesítménye az United States HOLOKAUSZT Memorial Museum Washingtonban. Az első kérdésem; egyáltalán miért is létezik egy (amerikai) szövetségi kormány megbízásából létesített és fedezett HOLOKAUSZT Múzeum az ország fővárosában? A Washington Mall-n található intézmény léte kiváltképp nem összeegyeztethető a ténnyel, miszerint a környéken egyetlen olyan múzeum sem található, amely az amerikai történelem bűneseteire emlékezne. Képzeljük el az amerikaiak felháborodását, ha a németek Berlinben Nemzeti Múzeumukat nem a náci népirtás, hanem az amerikai rabszolgaság vagy az amerikai őslakosság kiirtásának emlékének áldozva építenék fel.

A HOLOKAUSZT-múzeum életre hívója írja "nagy igyekezettel volt, hogy magától az indoktrináció tudománytalanság mindennemű kísértését, manipulációs behatásokat és érzelmi tényezőket távol tartsa". Mégis, a múzeum a tervezéstől a kivitelezésig a politizálás névjegyét viselte. Jimmy Carter küszöbön álló újraválasztási kampányának szerves részeként támogatásáról biztosította a projektet. Tette ezt azért, hogy a palesztinok "törvényes jogait" biztosító elnöki igenen felháborodott zsidó adományozókat és választókat megnyugtassa. A nagy amerikai zsidó szervezetek elnöki konferenciájának elnöke, rabbi Alexander Schindler, "sokkoló" előrenyomulásnak minősítette Carter, a palesztinokat emberként elismerő gesztusát. Carter, a múzeum terveit ismertette, mialatt az izraeli miniszterelnök, Menahem Begin Washingtonban tartózkodott és a kongresszusban egy elkeseredett szócsata tombolt a kormány által tervezett Szaud-Arábia-i fegyvereladásokról. A múzeum háttérében egyéb politika témák is meghúzódnak. Így elhallgatják az európai antiszemitizmus keresztényi háttérét, nehogy ez által egy hatalmas választói réteget elriasszanak. Az USA-t diszkrimináló, háború előtti bevándorlók számát lefelé kerekítik, túlértékelik az Egyesült Államok szerepét a koncentrációs táborok felszabadításában és elhallgatják az USA-szerte folytatott nagyarányú propagandát a náci háborús bűnösök megnyeréséért. A múzeum átfogó üzenete így hangzik, "mi" ilyen bűntényeket nem hogy elkövetni, hanem még csak elképzelni sem tudunk. A holokauszt "az amerikai étosszal és mítosszal nem összeegyeztethető" jegyzi meg Daniel Berenbaum a múzeum kísérő könyvében. "Magát a tényt, hogy megtörtént, úgy tekintjük, mint Amerika legfőbb értékeinek megsértését." A Palesztinába való bejutásért harcoló zsidó túlélők zárójelentével, cionista leckében részesíti a múzeum a látogatót, mondván "nemzeti szocializmusra Izrael volt a megfelelő válasz".

A politizálás már akkor elkezdődik, mielőtt a múzeum küszöbét átlépnénk. Ugyanis a Raoul Wallenberg téren áll. Wallenberget, a svéd diplomatát, azért tisztelik, mert zsidók ezreit mentette meg, és egy szovjet börtönben halt meg. A svéd Folke Bernadotte gróf, aki szintén zsidók ezreinek életét mentette meg, már nem részesül ebben a tiszteletben, mert a későbbi izraeli miniszterelnök Yitzak Shamir, "pro-arab" beállítottsága miatt, parancsot adott meggyilkolására.

A holokauszt múzeumok politikájának keresztje tulajdonképpen a - kire? - emlékezzünk, kérdésben rejlik. Csak a zsidók voltak a holokauszt egyedüli áldozatai, vagy mindazok annak számítanak, akik a nácik üldözésének ki voltak téve? A múzeum tervezési szakaszában Elie Wiesel (Yehuda Bauerrel - a Yad Vashem képviselőjében) azok élére állt, akik kizárólag a zsidók emlékét akarták megőrizni. Wiesel, akit "a holokauszt korának megcáfolatlan szakértőjeként" ismertek el, makacsul küzdött a zsidó áldozati státusz elsődlegességéért.

"Mint mindig, a zsidókkal kezdték el", hangoskodott a jellemző stílusában. "Mint mindig, nem csak a zsidóknál fejezték be". Mégis a nemzeti szocializmus első áldozatainak a kommunisták, és a náci tömeggyilkosság első áldozatainak a fogyatékosok voltak.

A HOLOKAUSZT Múzeum számára a legnagyobb kihívás az elsőbbség biztosítása volt, a cigányokon elkövetett népiirtás előtt. A nácik félmillió cigányt gyilkoltak meg módszeresen, ami a népességi arányt tekintve, durván, a zsidókon végrehajtott tömeggyilkosság veszteségeinek felel meg. A holokauszt-szerzők, mint Yehuda Bauer, szerint a cigányok veszteségei nem érnek fel a zsidók genocidumban elszennvedett áldozatával. Tekintélyes holokauszt történészek, mint Henry Friedlander és Raul Hilberg ennek ellenkezőjét képviselik.

A cigány-genocidum múzeum mellékvágányra helyezése, több motívumot is rejt magában. Először: a cigányok és zsidók vitális veszteségei nem összehasonlíthatók. A cigányok követelését, egy US HOLOKAUSZT Memorial Council - képviselő után, az üzletvezető igazgató, Seymour Siegel rabbi "ízléstelennek" nevezte, és kétségbe vonta a cigányoknak, mint népnek az "egzisztenciáját": "A cigányoknak, mint népnek egy fajta elismerésre van szüksége.... ha egyáltalán létezik ilyen." Mindamellet elismerte, hogy "a nácik alatt egy részük szenvedett." Edward Linenthal így emlékszik a cigányokat képviselők "mélyeséges bizalmatlanságára" a tanács iránt, "a nyilvánvaló hangulattól áthatva, hogy néhány tanácsstag a romák részvételét úgy kezelte, miként a család a hívatlan, kellemetlen rokont."

Másodszor: Ha cigányokon végrehajtott genocidumot elismernénk, az a holokausztra érvényes kizárólagos zsidó licenc elvesztését jelentené, ami magával vonná az ennek megfelelő zsidó "eszmei tőke" elvesztését. Harmadszor: Ha a nácik a cigányokat a zsidókhöz hasonló módon üldözték, akkor az a dogma, amely a holokausztot a nemzsidók zsidók iránti ezeréves gyűlöletének betetőzéseként jellemezte, egyértelműen tarthatatlan. Úgyszintén, ha a zsidókon elkövetett genocidumot a nemzsidók irigysége ösztönözte, akkor irigység volt az is, ami a cigányokon végrehajtott genocidumot vezérelte?

A holokauszt múzeum agendáját végül is az izraeli-palesztin nézeteltérés is formálta. Walter Reich, mielőtt igazgatóként a múzeum szolgálatába állt volna, dicshimnusz írt Joan Peter hazug From Time Immemorial című könyvéről, melyben azt állítja, hogy Palesztina a cionisták betelepülése előtt szó szerint néptelen volt. A külügyminisztérium nyomására Reich lemondásra kényszerült, miután vonakodott Jasszer Arafatot, aki időközben Amerika szolgálatkész szövetségese lett, múzeumlátogatásra meghívni. A holokauszt-teológus John Rothot, akinek a vezető- helyettesi állást kínálták fel, addig zaklatták, míg visszalépett; ő a múltban Izraelt kritizálta. Amikor a múzeum elnöke Miles Lerman egy könyvet, amellyel a múzeum először egyetértett, elutasított, mert az Benny Morrístól (ismert izraeli történész és Izrael-kritikus) egy fejezetet tartalmazott, így nyilatkozott: "Ezt a múzeumot Izrael ellenfelei oldalára állítani - nem, az elképzelhetetlen".

Izrael döbbenetes Libanon elleni 1996-os támadásának sodrában, mely több mint száz polgári személy lemészárlásában tetőzött, a Haaretz kolumnistája cikkírója Ari Shavit leszögezi, Izrael könnyen cselekedhet büntetlenül, mert "miénk az Anti-Defamation League, a Yad Vashem és a HOLOKAUSZT Múzeum".

3. Fejezet

Kétszeresen behajtani

A kifejezés maga "holokauszt túlélője" azokat illeti, akik a zsidó gettók, koncentrációs táborok, munkatáborok, nem egy esetben ezek mindegyikének traumáját valójában átszenvedték. A holokauszt túlélőinek számát a háború végére kb. 100 000-re becsülik. Időközben talán ezeknek egynegyede lehet még életben. Azáltal, hogy a táborokban való túlélést a vértanúság koronájával illették, sok zsidó, aki a háborút és üldöztetést máshol vészelte át, magát hasonlóképpen a tábor túlélői közé sorolta. Ennek természetesen van egy további meggyőző mozgatója, mégpedig az anyagiak. A háború utáni német kormány kizárólag csak azoknak a zsidóknak juttatott kártérítést, akik gettókba vagy táborokba kényszerültek. Ezért, sokan a zsidók közül, ennek megfelelő múltat hoztak létre. "Ha mindegyik, aki magáról azt állítja, hogy a tábor túlélője volt, és ténylegesen az is", így vádolta őket anyám "akkor tulajdonképpen ki esett Hitlernek áldozatul?"

Valójában sok tudós szakember megkérdőjelezte a túlélők szavahihetőségét. "A tévedések magas százaléka, amelyet munkám során felfedtem", emlékezik Hilberg, "a tanúvallomásokra vezethető vissza". Magán a HOLOKAUSZT-ipar berkein belül jegyzi meg gúnyosan Deborah Lipstadt: nem egy a holokauszt túlélői közül állította magáról, hogy őt Auschwitzban maga Josef Mengele személyesen vizsgálta meg.

A visszaemlékezések fogyatékosága mellett felfedezhetők egyéb tényezők is, melyek a holokauszt túlélőinek vallomásaira a kétség fényét vetítik. Miután a túlélőket élő szentekként tisztelik, ki merné még hitelességüket kérdőre vonni. Abszurd és kitalált történetek kapnak minden magyarázat nélkül hitelességet. Nagyra értékelt memoárjaiban emlékezik vissza Elie Wiesel, hogy röviddel a buchenwaldi lágérből történő kiszabadítását követően, még úgy tizennyolc évesen, "...die Kritik der reinen Vernunft" c. művet, (kérem, ne nevéssenek) jiddisül olvasta. Eltekintve attól, hogy neki akkoron "... halvány sejtése nem volt a jiddis nyelvtanról", a Kritik der reinen Vernunft-ot soha nem fordították le jiddisre.

Hasonlóképpen Wiesel hosszú lélegzetvétellel emlékezik egy "titokzatos talmud-tudósra", aki "legnagyobb meglepetésemre (...), a magyar nyelvet, két hét alatt uralmába kerítette." Egy zsidó heti folyóiratban meséli Wiesel, hogy "gyakran bereked, vagy hangját elveszti", amikor könyveiből, magányában "hangosan és magának" fölolvast. A New York Times riporterének adott interjújában jut hirtelen eszébe a rövid történet, miszerint őt egyszer egy taxi elütötte a Times Square-en. "Egy egész tömbnyit repültem. A Broadway és 45. utca sarkán kapott el, és a 44. utcában szedett össze az ambulancia". "Elhangzott igazságom teljesen festetlen" sóhajt föl Wiesel "én ez vagyok".

Az utóbbi évek során a "holokauszt túlélői" címet újraértelmezték. A fogalom alkalmazható nem csak azokra, akik a nácik alatt szenvedtek, hanem azokra is, akiknek sikerült az elől elmenekülniük. Ezek közé sorolható az a több mint 100.000 lengyel zsidó is, akik a Lengyelországba bevonuló németek elől a Szovjetunióba menekültek. Végülis "azok, akik Oroszországban éltek, nem részesültek jobb bánásmódban, mint az ország többi polgárai" jegyzi meg a történész, Leonard Dinnerstein, "miközben a koncentrációs táborok túlélői, úgy

néztek ki, mint az élő halottak ". Egy holokauszt témájú honlap készítéséhez adott anyagában vallja; annak ellenére, hogy ő a háború idején Tel Avivban élt, mégis nagyanyja révén, aki Auschwitzben halt meg, ő is holokauszt-túlélőnek tekinti magát. Izrael Gutman tovább megy, miszerint Wilkomirski is egy holokauszt-túlélő, mert "fájdalma hitelt érdemlő". Netanjahu, izraeli miniszterelnök irodája, majdnem egy millióra teszi a "még élő holokauszt-túlélők" számát. Az inflációs korrekciók mögött meghúzódó fő motívumot kihámozni gyerekjáték. Nehézkes dolog nagyszabású jóvátételi követeléseket érvényesíteni akkor, ha a még élő holokauszt-áldozatok száma elenyészően kicsi. Valójában Wilkomirski fő bűntársainak sikerült így vagy úgy bejutni a holokauszt jóvátételi rendszer központjába. Gyermekkori barátnője Auschwitzból, a "kicsi Laura", egy svájci holokauszt-alapítványtól kasszírozott kártérítést, holott Amerikában született és egy ottani sátán-kultusz követő volt. Wilkomirski mecénásai olyan szervezetekben dolgoztak, amelyek a holokauszt-kárpótlással foglalatostkodtak, vagy ezektől kapták az anyagi támogatást.

A jóvátétel körülményeinek vizsgálata egyedülálló betekintést ad a holokauszt-ipar szerkezetébe. Amint láttuk Németországot, mint az USA hidegháborús szövetségeseit, hamar rehabilitálták és a náci tömeges zsidóirtása is feledésbe merült. Ennek ellenére, az ötvenes évek elején Németország tárgyalásokat kezdett zsidó intézményekkel és aláírta a jóvátételi megegyezést. Napjainkig kb. 60 milliárd dollárt fizetett, minden látszólagos külső ráhatás nélkül.

Itt vonjuk be Amerika statisztikáját. Az USA indokínai háborúinak következményeként elpusztult, 4-5 millió férfi, nő és gyermek. Vietnámnak, az amerikai csapatok visszavonása után, egy történész szerint, azonnali segítségre volt szüksége. "Délien elpusztult, 9.000-15.000 falu, 10 millió hektár szántóföld, 5 millió hektár erdő. A háború visszahagyott mintegy, 200.000 prostituáltat, 879.000 árvát, 181.000 fogyatékos és 1 millió özvegyet. Az északi országrész mind a hat ipari városa súlyosan megrongálódott, ugyancsak a megyei területi fővárosok, valamint 4.000 mezőgazdasági közösség az összes 5.800-ból. Carter elnök mégis elutasított mindennemű jóvátételt és úgy nyilatkozott, hogy "a pusztítás kölcsönös volt". Clinton elnök védelmi minisztere, William Cohen jegyzi meg, nem lát semmiféle szükségességet "bárminemű bocsánatkérésre is, ami a háborút illeti" és hozzátette személyes véleményét: "Mindkét ország sokat szenvedett a háborúban, amely mély sebeket ejtett mindkét félben. Bizonyára, nekünk is jutott nem kevés belőlük".

Három egymástól független egyezmény keretében, amelyeket 1952-ben írtak alá, törekszik a német kormány a zsidó áldozatok kárpótlására. A követelésre jogos magánszemélyek a "Bundesentschädigungsgesetz" (szövetségi kárpótlási törvény) után kaptak jóvátételi folyósításokat. Egy Izraellel külön megkötött egyezség biztosítja több ezer zsidó menekült beilleszkedését és rehabilitációját. Egy időben tárgyalt a német kormány a Conference on Jewish Material Claims Against Germany képviselőivel - CJMCAG összes amerikai nagyobb zsidó intézmény csúcsszervezete (ez alatt található, American Jewish Committee, American Jewish Congress, B'nai B'rith, Joint Distribution Committee stb..) - a fizetés szabályzásáról. Megegyeztek, hogy a Claims Conference azoknak a zsidó áldozatoknak és üldözötteknek pénzeit fogja kezelni, - 12 évig, évente 10 millió dollár vagy összesen 1 milliárd dollár mai viszonyok szerint -, akik a közvetlen kártérítési eljárásban nem jöttek számításba. Anyám esete is ide tartozott. A varsói gettó, majdaneki koncentrációs tábor és a

czesztchowai, valamint skarszysko-kamienai munkatáborok túlélőjeként, a német kormánytól egy, egyszeri juttatást, 3500 dollárt kapott. Más zsidó áldozatok (sokan, akik nem is voltak azok) ezzel szemben, Németországtól életük végéig nyugdíjak folyósításában részesültek, amelyek végső összege többszázezer dollárra rúgott. A Claims Conference-nek juttatott pénzek tehát azoknak az áldozatoknak volt címezve, akik csak a minimális kártérítésben részesültek.

Valójában, a német kormány kifejezetten utalt a Claims Conference-el megkötött szerződésben arra, hogy a pénzeket kizárólag csak azok a bizonyos zsidó túlélők kapják, akiknek a német bíróságok igazságtalanul nem a megfelelő kártérítési összegeket ítélték meg. A Claims Conference teljesen felháborodott, hogy jóindulatú szándékát kétségbe vonták. A megegyezést követően, a Claims Conference külön sajtónyilatkozatában hangsúlyozta, a pénzeket azon "nácik által üldözött zsidó személyeknek" fogja kifolyósítani "akiknek a fennálló és figyelembe vett törvények nem tudtak megoldást biztosítani". A legutolsó tárgyaláson nyomatékosan szólították fel a Conference-t arra, hogy a pénzeket "a zsidó áldozatok ápolására, rehabilitációjára és újra betelepítésére" fordítsa.

A Claims Conference rövidesen "érvénytelenítette" a megállapodást. Nyilvánvaló módon sértette meg annak tartalmát és szellemét, amikor a pénzösszegeket nem a zsidó áldozatok rehabilitációja, hanem sokkal inkább a zsidó közösségek újrალétesítésére használta fel. Valójában egy külön kitétel tiltotta meg a Claims Conferencenek, hogy a pénzeket "magánszemélyek direkt támogatására" fordítsa. Az önkiszolgálás egyik legklasszikusabb példájában gondoskodott a Conference kétféle áldozati kategória kivételes bánásmódjáról: Rabbik és "kiemelkedő zsidó vezéregyéniségek" részesülhettek külön személyes pénzjuttatásokban. A Claims Conference alá tartozó szervezetek a pénzek javarészét kedvenc projektjeik finanszírozására fordították. Ha egyáltalán, de mégis valamicske juttatás el is érte a jogosult zsidó áldozatot, akkor az indirekt vagy teljesen véletlenül történt. Kacsaringós utakon hatalmas összegek kerültek az arab világban élő zsidó közösségekhez és segítettek a kelet-európai zsidóság kivándorlásának megkönnyebbítésében. Továbbá ezekből a pénzekből nyertek olyan kulturális intézmények támogatást, mint a holokauszt-múzeumok, a holokauszt kutatását végző tanszékek és a Yad Vashem mintaprojekt, amely az "igazságos nemzsidók" nyugdíjas támogatását biztosította.

Nemrég tett kísérletet a Claims Conference az Új Szövetségi Tartományokban (volt NDK) újraprivatizált több százmillió dollár értékű zsidó tulajdonok, az élő örökösök jogán történő elsajátítására. Amikor mindezekért és még több visszás ügyben a becsapott zsidók a Claims Conference-t támadták, Rabbi Arthur Hertzberg megátkozta mindkét felet és így gúnyolódott, "nem az igazságkeresésről, hanem a pénzért folyó harcra van szó". Még az égiek sem értenék a szervezett zsidóság jogos felháborodását, ha a németek vagy svájciak beszüntetnék a fizetések folyósítását. De ha a zsidó elit zsidó túlélőket rabol meg, akkor nem merülnek föl etikai kérdések, hiszen végül is csak pénzről van szó.

Amíg megboldogult anyám csak 3.500 dollár kártérítést kapott, mások, akik a jóvátételi folyamatban részt vettek, jól jártak. Saul Kagan, hosszú ideig a Claims Conference első titkárának, éves keresete 105.000 dollárra tehető. A Conference-nél kifejtett munkássága alatt, mint az egyik New Yorki bank elnöke, Kagant 33 vádpontban ítélték el pénzek, hitelek

szándékos és céltudatos eltulajdonításáért. (Az ítéletet csak többszöri fellebbezési eljárás után helyezték hatályon kívül) New York egykori szenátora, Alfonse D'Amato 350 dolláros órabérért (plusz kiküldetési díj) képvisel holokauszt-vadakat német és osztrák bankokkal szemben. Tevékenységének első feléve 103.000 dollárral jutalmazta erőfeszítéseit. Ezt megelőzően Wiesel az egekig magasztalta D'Amatot a nagy nyilvánosság előtt "a zsidó szenvedésekben való mélységes együttérzésért". Bush elnök minisztere, Lawrence Eagleburger 300.000 dollárt keres évente, mint a holokauszt időkre eső biztosítási igényeket koordináló nemzetközi bizottság elnöke. "Bárminemű pénzzuttatás, amit ő kap" nyilatkozta Elan Steinberg a World Jewish Congress-től, "minden tekintetben egy jó befektetés". Azt az összeget, amit anyám a náci üldözés hat éve alatt átélt szenvedéséért kapott, bekasszírozza Kagan tizenkét, Eagleburger négy nap és D'Amato tíz óra alatt.

Minden kétséget kizáróan a legaktívabb holokauszt-kereskedőnek járó díjat, Kenneth Bialkinnak lehetne adományozni. Hosszú évekig vezető zsidó személyiség volt az USA-ban, az ADL-t irányította és a nagyobb zsidó szervezetek konferenciájának elnökségi posztját, töltötte be. Annakidején Bialkin - úgy hallani - "magas pénzszegekért" a Generali Biztosítótársaságot képviselte az Eagleburger-Kommission-nal szemben.

Az utóbbi években a holokauszt-ipar egyenesen zsarolási jelleget öltött. Az egész világon fellelhető zsidóság - függetlenül attól, hogy élő vagy halott - képviselőjében, Európa szerte, követeléseket támaszt a holokauszt idejéből származó zsidó tulajdonokra. Ennek a kétszeres lekasszírozásnak - legitim követelések behajtása, mind az európai országokban, mind a zsidóság köreiből, amelyet találóan a "holokauszt utolsó fejezetének" is neveznek - Svájc esett először áldozatul.

Előljáróban a Svájcot ért vádaskodásokat szeretném ismertetni. Majd ezek után a bizonyítékok következnek, amelyek alapján bebizonyítom, hogy a gáncsoskodások javarésze, nemhogy csak megtévesztő szándékúak, hanem inkább azok szellemi szerzőjükre érvényesek, és nem azokra, akiket velük célba vettek.

A második világháború ötvenedik évfordulójának alkalmából, 1995 májusában, a svájci elnök formálisan bocsánatot kért azért, hogy a náci tömegirtások idején a zsidóknak nem bocsátották az országot menedékként rendelkezésükre. Szinte egy időben elevenednek meg a viták, a zsidóság háború előtti és alatti svájci számlákon letétbe helyezett vagyonának hollétéről. Egy széles körökben elterjedt "történetben" említ egy izraeli újságíró egy bizonyos dokumentációt - amit, mint közben kiderült, helytelenül értelmeztek - amely arról ad feltáró bizonyítást, hogy egyes svájci bankok, még mindig zsidó kézben levő folyószámláján, a náci időkből származó dollárok milliárdjai találhatóak meg.

A Zsidó Világkongresszus - egy szervezet, amely egészen a Kurt Waldheimet háborús bűnösnek megbélyegző kampányáig teljes csödbe burkolózott - lecsapott a lehetőségre, hogy erejét fitogtathassa. Hamar egyértelművé vált, a Svájc könnyű préda lesz. Nem sok embernél élveznének szimpátiát azok a tehetős svájci bankárok, akikkel szemben a "rászoruló holokauszt-túlélők" hada áll. De ami még többet nyomott a latba: a svájci bankok az átlagnál is érzékenyebben reagáltak az USA gazdasági nyomására.

1995 végén találkozott Edgar Bronfman, WJC elnöke és a Jewish Claims Conference hivatalos tagjának fia, valamint Rabbi Israel Singer, a WJC és Immobilien-Tycon főtitkára a svájci bankok képviselőivel. Bronfman, a Seagram Spirituosen vagyionok örököse (privát tulajdonát 3 milliárd dollárra teszik) szerényen közli a szenátussal, hogy ő "a zsidó nép nevében" beszél, valamint "azért a 6 millióért, akik már nem védhetik magukat". A svájci bankárok 775 hír nélküli kontó létezéséről adnak felvilágosítást, 32 millió dollár értékben. Ezt a summát kínálták fel, mint alapot a Zsidó Világkongresszussal folytatott tárgyalásokhoz, amelyet az, elégtelen minősítéssel elutasított. 1995 decemberében jött össze Bronfman D'Amato szenátorral. Miután D'Amato népszerűségi mutatói a pincében voltak és egy szenátusi -választási kampány állt is a küszöbön állt, kapóra jött a lehetőség, hogy megkopott tekintélyét a zsidó közösségben, annak döntő szavazataiért és tehetős politikai befolyásáért, följavítsa. Még mielőtt a svájciak térdre kényszerültek volna, a Zsidó Világkongresszus, amely a holokauszt-intézmények teljes sávszélességét (beleértve az US HOLOKAUSZT Memorial Museum-ot és a Simon-Wiesenthal-Zentrum-ot) bevetette, mozgósította az Egyesült Államok teljes politikai apparátusát. Clinton elnöktől kezdve, aki a harci bárdot D'Amato-val (a White-Water-Hearings még nem záródott le) elásta, hogy segítségére siessen, tizenegy kormányintézményen keresztül a parlament, a szenátus egészen le a szövetségi államok és közösségeikig országszerte, mindkét pártra egyenlő nyomással nehezedve, és az egyik főhivatalnok a másik után állt be a galád svájciakat vádló menetbe. A holokauszt-ipar ugródeszkaként használta ki a szenátus és parlament bankbizottságát szégyentelen rágalomhadjáratának elindításához. Egy végtelenül szolgálatkész és hiszékeny sajtóval, amely mindig kapható volt a címdalton a legabszurdabb holokauszt - történet nagybetűs leközlésére, a szennykampány feltarthatatlannak bizonyult. Gregg Rickman, D'Amato legfontosabb törvényhozási tanácsadója pöffeszkedik jelentésében, miszerint a svájci bankárok "a közvélemény bírósága elé" kényszerültek, "ahol mi szabjuk meg a napirendet. A bankároknak előttünk kellett megjelenniük, és mi voltunk gyakorlatilag a bírók, az esküdtek és az ítéletvégrehajtók egy személyben." A Svájc ellenes kampány egyik kulcsszerepet játszó nyomozója, Tom Bower, D'Amato egy meghallgatást kérvényező igénybejelentését "kirakatper vagy vérbíróság jámbor megnevezésének" minősíti.

A Svájcra zúduló hatalmas túlerő szócsöve a WJC ügyvezető igazgatója, Elan Steinberg volt. Legfontosabb feladata hamis információk terjesztése. Bower írja: "Mindig újabb és újabb kellemetlen leleplezésekkel félelmet kelteni és vádaskodásokat tekintet nélkül a világba, kürtölni, ezek voltak Steinberg fegyverei. Az OSS jelentései (Office of Strategic Services, egyike a második világháború amerikai titkosszolgálatainak), amelyek sűrűn rémhírekre és igazolatlan forrásokra hivatkoztak és történész berkekben sokáig csak, mint merő csendes pletykaként kezelték, hirtelen korlátlanul szavahihetők ké váltak és a széles közvéleményben nagy figyelemre találtak." "A legrosszabb, ami a bankokat érheti, a negatív népszerűség", magyarázta Rabbi Singer. "Továbbmegyünk, egészen addig, amíg a bankok azt mondják: Elég. Egyezzünk meg." Rabbi Marvin Hier, a Simon-Wiesenthal-Zentrum elnöke, aki szintén az érdeklődés központjába került, nagy feltűnést keltő kijelentéssel hozakodott elő, a svájciak "kényszermunkatáborokba" zárták a zsidó menekülteket. (Hier családi vállalkozásban, feleségével és fiával, mint magáncéget vezeti a Simon-Wiesenthal-Zentrumot. A Hierék 1992-es évi kereste 520 .000 dollár volt. Jól ismert a centrum, múzeumának "Dachau-meets-Disneyland" kiállításáról és az adományok betakarításánál alkalmazott nagysikerű, szenzációterhes sokkmódszeréről". "A médiák zárótüzének

közepette, ahol valóság és feltételezések, tények és fikciók keverednek", következtet Itamar Levin, "egyszerű átélni a svájciak hiedelmét, miszerint országuk egy nemzetközi összeesküvés áldozatává áldozatul esett volna".

A kampány hamarosan egy Svájc ellenes rágalomhadjáratba csapott át. D'Amato irodája és Simon-Wiesenthal-Zentrum által meghirdetett tanulmány keretében, így ír jellegzetes dikciójában beszédmódjában Bower; "egy ország, amelynek polgárai, szomszédai előtt irigylésre méltó jólétükkel dicsekedtek, tudatosan a zsidók aranyával gazdagította magát"; "a szép, tiszta és semleges Svájc... csendes bankárai ... lelkiismeretlen haszonhúzó" voltak. "a becstelenség kulturális kódex volt egyes svájciak számára, nemzetük hírnevének és jólétének védelmében"; a svájciaknak "jó orruk volt a szaftos profit felismerésére (csak a svájciaknak?); "az önérdék volt minden svájci bank legmagasabb prioritása" (csak a svájci bankoknál?); "a svájci bankárok kicsi, felesküdt társasága ... egyre kapzsi és erkölcstelenebb lett."; "a svájci diplomaták... kétes manőverek elkendőzésében (...) szakemberek voltak." (csak a svájci diplomaták?); "a bocsánatkéréseknek és visszalépéseknek a Svájcban kevés tradíciójuk volt." (és nálunk?); "a svájciak mohósága hihetetlen (volt)."; "a svájci karakter egyszerűsége és kétszínűsége*" teszi; "az udvariasság látszata mögött egy réteg makacs rendteremtése húzódott meg, és a mögött megint egy megingathatatlan értetlenség mások véleményével szemben"; a svájciak "nemcsak egy otromba nép, amely se egy művészt, és Tell Vilmos után se egyetlen hőst és egyetlen nagy államférfit sem tudott felmutatni, annál inkább becstelen náci-kollaboránsokat, akik a népiértől profitáltak*" (a *-al megjelölt idézetek nem szerepelnek Bower, Das Gold németnyelvű kiadásában, az angol változat (Nazi Gold, New York 1998) 240. és 334. oldala tartalmazza azokat). És így tovább. Rickman a svájciakra vonatkozó "mélyebb valóságra" hivatkozik: "Egészen alul, talán még mélyebben annál, ahol maguk is sejtenék, létezik egy rejtett, magukkal és másokkal szembenező gög. Bármennyire is megkísérelték azt, nem tudták gyermekszobájukat megtagadni". Sok hasonlóság fellelhető az itt felsorolt rágalmak és az antiszemita zsidókat illető sértegetései között.

A legfőbb szemrehányás, Bower (angol) alcíméből idézve, így hangzott "a svájciak és náciak egy ötven évig tartó közös összeesküvéséről" van szó "avval a céllal, hogy az európai zsidók és a holokauszt-túlélők milliárdjait ellopják". Egy kifejezés szerint, amely a holokauszt-vagyonok visszaszolgáltatásával foglalkozó üzlet vezérszólamává vált, ez volt "az emberiség történetének legnagyobb rabló hadjárata". A holokauszt-ipar számára, minden zsidókat érintő dolog, a szuperlatívuszok kategóriájába sorolandók - a legszörnyűbb, a legnagyobb...

Először is a holokauszt-ipar azt feltételezte, hogy a svájci bankok a holokauszt áldozatok törvényes örökösének számára, az értesítés nélküli (hírnélküli) kontóhozszámlákhoz, értékük 7-10 milliárd dollár, való hozzáférést szisztematikusan megtagadtak volna. "Az elmúlt ötven év folyamán" írja a Time egyik címlapján, a svájci bankok "egyetemes utasítása volt, a holokauszt túlélőit hitegetni kellett és lerázni, amikor halottaik bankszámlái felől érdeklődtek". A titoktartási előírásokra hivatkozva, amelyeket a svájci bankok 1934-ben, részben azért helyeztek hatályon kívül, hogy a zsidó befektetőket a náci kasszírozhasznak kasszírozhasssák le, D'Amato így beszélt a kongresszus bankbizottsága előtt: "Ez nem az irónia maga, hogy pontosan az a rendszer, amellyel az embereket a folyószámlák megnyitására ösztökélték- pontosan annak titoktartási előírásait használják arra

fel, hogy ugyanezen emberektől, azok örököseitől megtagadják a jogot örökségük visszaszerzésére? Mindezt pervertálták, kiforgatták ellenkező értelmezéssel látták el."

Lélegzetet visszafojtva meséli Bower, hogyan fedezték fel, a holokauszt-áldozatokkal szemben tanúsított svájci galádság döntő bizonyítékát: "Szerencse és szorgalom (hozták) felszínre az értékes információt, és ez igazolta Bronfman vádjának jogosságát. Egy 1945 júliusi, a Svájcban származó titkosszolgálati jelentés említette, hogy Jacques Salmanowitz, a Cociété Générale de Surveillance (SGS) - közjegyzői iroda és a balkáni államokkal szoros kapcsolatot ápoló treuhand (bizalmi, gyámsági) cég- tulajdonosa, egy hosszú lista birtokában volt, amelyen 182 zsidó kliens található. Ezek még a balkán elhagyása és a Svájcba való beutazás előtt, 8,4 millió svájci frankot és kb. 90 000 dollárt juttattak el bizalmi emberükhöz. A jelentésben megállapítottak szerint, a zsidók vagyonukat még nem követelték vissza. Rickman és D'Amato lelkesedése határtalan volt." Rickman is ezt saját jelentésében "a svájci bûnözés bizonyítékának" bélyegezi meg. Azonban egyikük sem említi meg, hogy Salmanovitz zsidó volt. (Hogy milyen értékrenddel bírnak ezek a feltételezések, azt később taglalom).

A Kongresszus Bankbizottsága előtt 1996-os év végén, egy idősebb zsidó asszony és egy férfi fellépése szolgált meggyőző tanúbizonysággal a svájci bankárok törvényszegése ellen. És mégis, Itamar Levin, a legnagyobb izraeli gazdasági újság szerkesztője szerint, a tanúk egyike sem tudott valóságos bizonyítékot felhozni a svájci bankokban létező vagyonukról". Hogy a színházi effektust még jobban felgerjessze, D'Amato Elie Wieselt idézte meg tanúnak. A későbbiekben messzemenőig idézet vallomásában esküdjözik Wiesel, mennyire sokkolta őt a leleplezés ténye, miszerint a holokauszt-tettesei még a zsidókat ki is rabolták, mielőtt meggyilkolták őket:" "Kezdetben azt hittük, hogy az Endlösung mozgatója egy mérgezett ideológia volt. De már tudjuk, és ez bármennyire szörnyűnek is hangzik, nemcsak a zsidók életét, hanem azok pénzét is akarták. Napról-napra többet tudunk meg erről a tragédiáról. Nincs a fájdalomnak határa? Nincs a vétkezésnek határa?" Természetesen az már nem újság, hogy a nácik a zsidókat kifosztották; Raul Hilberg 1961-ben nyilvánosságra hozott alapvető vizsgálódása, Die Vernichtung der europäischen Juden, túlnyomó terjedelemben a zsidók, a nácik által történt kisemmizésével foglalkozik.

A svájci bankárok a holokauszt-áldozatok befektetett vagyonát egyszerűen elkobozták, majd a nyomok felszámolására, a döntő bizonyítékú iratokat szisztematikusan megsemmisítették és mindezen szörnyűségekben csak zsidóknak volt részük, hangzott a szintén közkedvelt vádaskodás. Egy meghallgatás alkalmával Barbara Boxer szenátornő élesen támadta a svájci bankokat, mondván: "Ez a bizottság nem lesz hajlandó a svájci bankok kettős játékát elviselni.. Ne próbálják meg beadni a világnak, hogy önök az aktákat keresik, miközben azokat megsemmisítésén szorgoskodnak."

Végül is a Svájcot hűtlenséggel vádoló, idős zsidó felperesek "propaganda-vádjának hitelértéke" (Bower), hamarosan alábbhagyott. Szinte természetes következménye volt ennek, hogy a holokauszt-ipar újabb botrányok kirobbantásán szorgoskodott. A médiák lelkes fókuszja a nácik Svájcban eladott aranyára összpontosult, amelyet a háborús évek alatt az Európai Központ Banktól tulajdonítottak el. Valójában már ez is régóta tudott tény volt, mégis a tény szenzációs leleplezéseként tálalták. Arthur Smith, az ügyel megbízott

vizsgálóbizottság szellemi vezére nyilatkozta egy meghallgatás keretén beleül a képviselőház előtt: "Egész reggel és ma délután csak olyan dolgokat hallgattam végig, amelyek már jó pár éve és teljes terjedelmében lényegében ismertek; meglep engem, hogy sokminden mint új és szenzációs kerül terítékre." Ennél a meghallgatásnál nem információkról volt szó, hanem (az újságíró, Isabel Vincent szavaival élve) arról, hogy "szenzációs történeteket megtudni". A szakadatlan sárdobálás következménye már előre nyilvánvaló volt, a Svájc előbb vagy utóbb betörik.

Az egyetlen újdonságszámba menő feltételezés az volt, hogy a svájciak tudatosan az "áldozatok aranyával" kereskedtek volna. Miszerint, a svájciak nagy mennyiségben olyan aranyat vásároltak föl, amelyet a nácik rudakba öntöttek, miután azt a koncentrációs és haláltáborokban áldozataiktól elkobozták. Így ír Bower: A WJC-nek szüksége volt egy emóciókkal töltött témára, amely a holokausztot a Svájccal összefüggésbe hozta." Érthetően az égiek adományának tekintették a svájci alattomoság friss leleplezését. "Csak igen kevés megrázóbb képsorok létezhetnek annál a látványnál" - így folytatja Bower - "amely a gázkamrákból kivonszolt eltorzult szájú halottak arany fogtömegeinek eltávolítását örökíti meg." "A tények, nagyon, nagyon elszomorítóak" - nyilatkozta D'Amato vádoló hangon a képviselőház előtt egy meghallgatás alkalmával- "mert azok rablásokról és fosztogatásokról tudósítanak, otthonokból, nemzeti bankokból, haláltáborokból, órákról, karkötőkről, aranyból készült szemüvegkeretokről és fogtömegekről."

A svájciak, a holokauszt-folyószámlák zárolása és a rabolt arannyal való kereskedés vádja mellett, hamarosan szemben találták magukat a következő kellemetlenséggel; Lengyelországgal és Magyarországgal karöltve a zsidók becsapásán fáradoztak. Itt azzal vádolták őket, hogy a nem kiigényelt svájci kontók pénzeit, amelyek lengyel és magyar állampolgárok tulajdonát képezték (nem mind zsidók), a svájci kormány által kisajátított (államosított) magántulajdonok kárpótlására használták. Rickman mindezt, mint "izgalmas leleplezés" kezeli, "amely a svájciaknak sokba kerülhet és tűzvihart fog felkavarni". Valójában a tények már régóta ismertek voltak, amelyekkel az amerikai szakfolyóiratok már az ötvenes évek kezdetén foglalkoztak. Mindent egybevetve, a média mértéktelen hangoskodását is beszámítva, kevesebb, mint egy millió dollár (mai viszonyok szerint) összértékről volt szó.

Még a kérdéses folyószámlák ügyével foglalkozó első szenátusi meghallgatást megelőzően, 1996 áprilisában, a svájci bankok készségüket fejezték ki egy vizsgálóbizottság létrehozására és feltétel nélküli hajlandóságot mutattak, magukat annak vizsgálati eredményeinek alávetni. A hat főből álló (három a World Jewish Restitution Organization és három a Svájci Bankok Egyesülete), "független, kiemelkedő személyiségekből álló bizottság", Paul Volcker az USA Notebank korábbi elnökének vezérletével, 1996 májusában kapta meg egy szándékossági nyilatkozat keretén belül a megbízást. Ezen kívül, 1996 decemberében kinevezett a svájci kormány Jean Francois, mint elnök, és a jól ismert izraeli holokauszt-tudós, Saul Friedländer részvételével, egy "független szakértőbizottságot, amelynek feladata volt, a második világháború alatt Svájc és Németország között folytatott aranykereskedés fölülvizsgálata.

Az illetékes grémiumok szinte bele sem kezdtek munkájukba, a holokauszt-ipar máris hatalmas erőket mozgató meg a Svájccal szemben, pénzbeli követeléseik érvényesítésére.

A svájciak érthetően tiltakoztak, arra hivatkozva, hogy a szabályozás minden formáját, természetesen meg kell, hogy előzzék a bizottságok eredményei, különben fenn áll a "kényszerítés és zsarolás" veszélye. A Zsidó Világkongresszus kijátszotta örökös adukártyáját, és belekezdett a "rászoruló holokauszt-túlélők" nyomora feletti siránkozásba. "Az én problémám az idő, amely tovaszál" magyarázza Bronfman a képviselőház bankbizottsága előtt, "és itt vannak nekem ezek a holokauszt-túlélők, akik oly nagy gondot okoznak". Feltolul a kérdés, vajon ez a dúsgazdag milliárdos, milyen okokból nem tudott maga a pillanatnyi nagy szükségben segíteni? Miután a svájciak 250 millió dolláros egyezségi ajánlatát visszautasította, dacol Bronfman büszkén: "Csak semmi szívesség. Akkor inkább én fizetek." Nem tette. Svájc végül is beadta a derekát, 1997 februárjában létrehozott egy 200 milliós "külön alapítványt a rászoruló holokauszt-áldozatok" számára, avval a céllal, hogy "személyeknek, akik különös segítségre szorultak" egy áthidaló megoldást biztosítsanak, amíg a kommissziók munkájukat végleg befejezték. (Az erre a célra létrehozott alapítványok folyószámláin még akkor is kimutathatók voltak pénzek, amikor a Bergier és Volcker vezette bizottság jelentését nyilvánossá tette). Mégis, a holokauszt-ipar nem szűnt meg a végelszámolást követő zaklatással, sőt hangerejét felerősítette. Amikor a Svájc ismételten a kommissziók végeredményének kiválására hivatkozott, a követelések azonnali kielégítése helyett - hiszen végül is a WJC-től származott a morális végelszámolás követelése -, süket fülekre talált kérelme. A holokauszt-ipar ezeknek az eredményeknek a tulajdonában, csak veszíteni tudott. Hiszen, ha az igénylők száma a jogosultaké alatt marad, akkor a svájci bankok ellen indított eljárás elveszítheti szavahihetőségét; az esetben viszont, ha a jogos követelések tulajdonosait személy szerint pontosan azonosítanak (még akkor is, ha ez egy nagy számot jelentene), a svájciakat azok direkt, és nem a zsidó szervezeteken keresztül történő kielégítésére lehetne kötelezni. "A valóságról és igazságosságról, és nem pénzről van szó", hangzott a holokauszt-ipar tenorja a kártérítéseknél. "Igen, nem pénzről van szó" viccelődtek már a svájciak maguk is, hanem "több pénzről".

A holokauszt-ipar nemcsak a közvélemény előtt szította a hisztéria tüzeit, hanem párhuzamosan egy másik stratégiát is követett, hogy a svájciakat "szakadatlan nyomás alá helyezve" (Bower) alázatra kényszerítsék: csoportos perekkel és gazdasági bojkott-tal fenyegettek. 1996 októberének elején nyújtották be Edward Fagan és Robert Swift, Gizella Weisshaus (apja röviddel auschwitzi halála előtt, Svájcban nyitott folyószámlájáról beszélt, de a bankok a háború után elutasították) és "hasonló háttérrel mások" nevében az első csoportos, 20 milliárd nagyságrendű követelést. Néhány héttel később a Simon-Wiesenthal-Zentrum emelt ügyvédek, Michael Hausfeld és Melvyn Weiss, keresztül egy második vádat, majd 1997 januárjában a World Council of Orthodox Jewish Communities indította el a harmadikat. Mindhárom vádirat az US-brooklyni kerület bíróság bírójának, Edward Kormannak került asztalára. Az egyetlen egy, e perben érintett részvevő, aki evvel a taktikával szemben nemtetszésének adott hangot, az a torontói ügyvéd Sergio Karas volt. "A csoportos vádak csak a tömegek hisztériáját és a svájciak éles reakcióját váltották ki. Az emberekben a zsidó ügyvédek mítoszát táplálják, miszerint azok csak a pénz szaga után mennek." Paul Volcker másképpen érvel a csoportos perekkel szemben, azok "munkánkban gátolnak, majdnem, hogy a teljes hatástalanságig" - mindezeket holokauszt-ipar kevés aggodalommal követte, ha nem éppen ellenkezőleg, ösztönzésnek vette.

A svájciak betörésére leghatásosabb fegyver mégis a gazdasági bojkott volt. "Mostantól

sokkal mocskosabb lesz a csata", figyelmeztetett 1997 januárjában Avraham Burg, a Jewish Agency elnöke és Izrael legaktívabb harcosa a svájci bankok ügyében. "Egészen mostanáig visszafogtuk magunkat a nemzetközi zsidó nyomásgyakorlás alkalmazásától". Már 1996 januárjában megkezdte a WJC a bojkott szervezését. Bronfman és Singer kapcsolatot teremtettek Alan Hevesivel (apja az AJC ismert képviselője volt), New York város pénzügyeinek vezetőjével, valamint Carl McCall-al, New York tartomány pénzügyi főnökével. Mindkét főkönyvelő a dollárok milliárdjait fektetik be nyugdíjalapokba. Hevesi egyidejűleg az USA számvivők egyesületének elnöke is volt, amelyben a nyugdíjalapok összege 30 biliárd dollárt tett ki. Singer, lánya esküvőjének alkalmával, január végén, D'Amato és Bronfman társaságában lefektette a közös stratégia alapjait. "Látják milyen ember vagyok" viccelődött Singer, "még a lányom esküvőjén is üzletelek".

1996 februárjában írt Hevesi és McCall a svájci bankoknak és szankciókkal fenyegettek. Októberben ajánlotta föl Pataki kormányzó nyilvános segítségét. A rákövetkező hónapok alatt csatlakoztak a helyi és tartományi kormányzatok, New York, New Jersey, Rhode Island és Illinois, közösen bojkottal fenyegetve, egészen addig, amíg a svájci bankok meg nem törtek. 1997 májusában Los Angeles rótt ki az első szankciókat és vont ki több százmillió dollárt a Svájcban deponált nyugdíjalapok számlájáról. Hevesi New York-ja volt a második. Néhány napon belül Kalifornia, Massachusetts és Illinois következtek.

"3 milliárd dollárt vagy még többet akarok" hirdeti meg Bronfman 1997 decemberében", ahhoz, hogy mindezen intézkedéseket leállíthassak, a csoportos vádat, a Volcker-ügyet és a többit". Miközben minden igyekezetet megtett D'Amato és a New Yorker Bank bankképviselője az ellen, hogy a frissen alapított Schweizerische Bankenvereinigung (a nagy svájci bankok egyesülete) az USA-ban tevékenységeikbe kezdessen. "Ha a svájciak továbbra is csökönnyösek maradnak, kénytelen leszek minden amerikai befektetőt kötelezni, a svájciakkal folytatott üzleteik beszüntetésére" figyelmeztetett Bronfman 1998 márciusában. "Ahhoz a ponthoz érkezünk, ahol minden magától megoldódik, vagy a totális háborút élünk meg." Áprilisban kezdett a svájciak ellenállása töredezni, azonban a megalázó hódolatással szemben még védték magukat. (1997 folyamán 500 millió dollárt adtak ki állítólagosan a svájciak a holokauszt-ipar támadásának kivédésére.) "Az egész svájci társadalmat egy rosszindulatú rákos daganat szövi át", elmélkedik Melvyn Weiss, a vádoló ügyvédek egyike. "Megadtuk nekik a lehetőséget, hogy ettől a daganattól egy erős sugárdózissal, nagyon alacsony költségek mellett megszabadulhassanak, de ők ezt visszautasították". Júniusban ismertették a svájci bankok 600 millió dolláros "utolsó ajánlatukat". Az ADL főnöke, Abraham Foxman, teljes sokkot színlelt a svájciak arroganciájától, és alig tudta dühét kordában tartani: "Ez az ajánlat az áldozatok emlékének bántalmazása, sértés azok túlélő családtagjainak és minden zsidónak számára, akik kezüket a svájciaknak jó szándékúan nyújtották, ennek az igen nehéz ügynek a megoldására". 1998 júliusában további kemény megtorlásokat helyezett Hevesi és McCall kilátásba. New Jersey, Pennsylvania, Connecticut, Florida, Michigan és Kalifornia csatlakozott napokon belül. Augusztus közepén kapituláltak a svájciak. A Korman bíró indikálta egyezséget, 1,25 milliárd dollár azonnali kifizetését, elfogadták a svájciak. "A túlfizetés oka", állt a svájci bankok sajtómagyarázatában "mind a fenyegető szankciók, mind a hosszantartó és magas költségű bírósági tárgyalások elkerülése."

"Ebben a hősi eposzban Ön egy valóságos élharcos volt" gratulált Izrael miniszterelnöke, Benjamin Netanjahu D'Amatonak. "Itt nem csak anyagi sikerről beszélhetünk, hanem az ideológia erkölcsi győzelméről is".

A Svájjal megkötött 1,25 milliárd dolláros megegyezés alapján véve három célcsoportot érintett - hírnélküli svájci kontókra jogosultak, akiktől a Svájc megtagadta a menedéket és a kényszermunkatáborok azon áldozatai, akiknek vagyonából a svájciak profitáltak. A "galád svájciak" iránt érzett, mindenfajta őszinte felháborodást egybevetve, Amerika hasonló bűnlajstroma legalább ilyen, ha nem szomorúbb képet mutat. A hírnélküli kontók témájára még később visszatérek. Ahogy a Svájc, ugyanúgy az USA is megtagadta a második világháború alatt a nácik elől menekülő zsidók beutazását. Az amerikai kormány nem érezte magát kötelesnek a St. Louis fedélzetén szerencsétlenül járt zsidó menekültek kártérítésére. És milyen reakciót váltana ki, ha az a több ezer közép-amerikai és haiti is kártérítésre jelentkezne, akik az USA által támogatott halálkommandók elől menekülve Amerika partjainál visszafordulásra kényszerültek? Bár a Svájc nagyságát és kapacitását tekintve messzemenőig az USA mögött áll, mégis a nácik tömeges zsidóirtásának idején, ugyanannyi menekültet fogadott be (kb. 20 000), mint az Egyesült Államok.

A múlt bűneit levezekelni csak egyféleképpen lehetséges, prédikálták Svájc felé az amerikai politikusok, éspedig anyagi kárpótlással. Stuart Eizenstat, helyettes kereskedelmi miniszter és Clinton elnök, az eltulajdonított javak visszajuttatásában aktív különmegbízottja, úgy vélte, a svájciak kártérítési készsége "egy fontos lakmuszpróba arra, hogy ez a generáció mennyire képes magát a múlttal szembehelyezni, és annak hibáit kijavítani". Még akkor is, ha nem tehetők "felelőssé az évekkel ezelőtt megtörtént dolgokért", vallotta D'Amato egy aktuális szenátusi meghallgatás keretében, úgy a svájciaknak "kötelességük marad, számot vetni, és azt tenni, ami ez időben a legmegfelelőbb." Clinton elnök, aki a WJC kártérítési követeléseit nyilvánosan támogatta, hasonlóképpen gondolkozott, mondván "szembe kell néznünk a múlt igazságtalanságaival, és azokat legjobb tudásunk szerint korrigálnunk kell". "A történelem nem ismer elévülést" magyarázta James Leach egy, a képviselőház előtt lezajló meghallgatás keretében és "a múltat soha nem szabad elfelednünk". "Tisztán kell látnunk" írták a miniszternek címzett levelükben kongresszusi pártok vezetői, hogy "a kártérítési követelésekre mutatott reakció, az alapvető emberi jogok és a törvény prioritásának elismeréseként lesz kiértékelve". A külügyminiszternő, Madeleine Albright, a svájci parlamentnek címzett üzenetében leszögezi, hogy a zsidó folyószámlák időleges zárolásából eredő gazdasági hasznokat "a következő generációknak adták tovább, és ezért a világ árgus szemekkel követi a svájci népet; nem azért, hogy elődei bűneiből eredendő felelősséget magára vegye, hanem, hogy nagyvonalúan minden lehetőséget megragadva, a múlt hibáit jóvátegye". Mindenképpen nemes gondolatok, de amikor a rabszolgatartással kapcsolatos afro-amerikai kártérítésekről van szó, akkor éppen mindezekről se, közel se távol semmit nem hallani - ha csak nem, nyílt viccelődést.

Továbbra is kétséges, hogy a végleges kielégítést követően a "rászoruló holokauszt-túlélők"-nek mi lesz a jussa. Gizella Weisshaus az első, aki a svájci a hírnélküli kontók ügyében váddal élt, megkeseredve feloldotta ügyvédjét, Edward Fagant kötelezettségei alól, mondván- kihasználja. Fagan a bíróságnak benyújtott számláján 4 millió dollár állt. Az ügyvédi díjak összköveteléseinek összege 15 millió dollárra tehetők, ahol "sokan" 600

dolláros órabérrel dolgoznak.. Egy ügyvéd 2400 dollárt számol fel óránként, mert ő Tom Bower könyvét, a Nazi Gold (Das Gold der Juden), olvasta. A New-Yorki Jewish Week írta "zsidó csoportok és túlélők ádáz harcot folytatnak részesezésükért, a svájci bankoktól folyósított, 1,25 milliárd dolláros kényszer-kielégítésből". Felperesek és túlélők ragaszkodnak ahhoz, hogy a teljes összeg őket illesse. Zsidó szervezetek azonban bejelentik igényüket a torta egy kis szeletére. A kongresszus előtt megjelenő egyik koronatanú, Greta Beer, kipellengérezte a zsidó szervezetek jogtalan követeléseit és a következő kéréssel fordult a Korman által vezetett bírósághoz: "Nem szeretném, ha eltaposnának, mint egy jelentéktelen rovar". A rászoruló "holokauszt-túlélők" fáradhatatlan képviselője ellenére, a WJC, majdnem a felét követeli a Svájcban beérkező pénzeknek, zsidó szervezetek és a "holokauszt-továbbképzés" számára. S ha már zsidó organizációkról van szó, amelyek méltók a pénzek kifolyósítására, akkor azok "egy része zsidó továbbképző-központok" legyenek, követeli a Simon-Wiesenthal-Centrum. Mialatt a zsákmány felosztásáért ádáz harc folyik, reformista szervezetek és ortodoxok figyelmeztetnek, a hat millió zsidó halott emléke, merő anyagi haszonélvezet céljára lesz kihasználva. Szüntelenül az idő múlására, mint döntő tényezőre hivatkozva, a holokauszt-ipar fizetésre kényszerítette a Svájcot, hiszen "minden nap hallnak meg rászoruló holokauszt-túlélők". Mihelyst a svájciak aláírásukat adták az egyezségekre, csodával határos módon, már semmi nem volt olyan égetően sürgős. Több mint egy év elteltével, még mindig nem létezett egy tervezet, amely a pénzek kifolyósítását szabályozta volna. Mikorra tisztázódik a pénzek felosztásának mikéntje, addigra talán a "rászoruló holokauszt-túlélők" egyike sem található az élők soraiban. 1999 decemberéig, annak a 200 millió dollárnak ténylegesen kevesebb, mint a fele találta meg az érintett áldozatot, amelyet 1997 februárjában, mint "külön pénzalapot a rászoruló holokauszt áldozatok számára" hívtak életre. Az ügyvédek honoráriumainak kiegyenlítése után a pénzek, Svájcot elhagyva, először az arra "méltó" zsidó szervezetek trezorjaiba vándoroltak.

"Nem szavatolható semmiféle jóvátételi egyezés", írta Burt Neuborn, a New York Egyetem jogi professzorra és a csoportos per ügyvédi munkaközösségének tagja, a New York Times-ban "ha az a svájci bankok számára nyereséget hozó üzletet biztosít". A képviselőház bankbizottsága előtt megrázó szavakkal így nyilatkozott, Edgar Bronfmann: a svájciaknak "nem engedhetjük meg, hogy a holokauszt hamujából nyereséget húzzanak". Mellékesen, nemrég vallotta be Bronfmann, hogy a WJC kincstárnoka, nem kevesebb, mint "durván 7 milliárd dollár" jóvátételi összeget halmozott fel.

Időközben a svájci bankok ügyével kapcsolatos jelentéseket nyilvánosságra hozták. Betekintést kaphatunk arra, vajon, mint azt Bower feltételezi, valójában szó lehet-e "egy ötven éve tartó náci és svájci összeesküvésről, amelynek célja az európai zsidók és a holokauszt-túlélők milliárdos nagyságrendű kizsákmányolása volt".

A független szakértőbizottság ("Bergier-Kommission"), 1998 júliusában nyilvánosságra hozta, Die Schweiz und Goldtransaktionen im Zweiten Weltkrieg cím alatt, hivatalos jelentését. Ebben megerősítést nyert az a tény, miszerint a svájci bankok, mai 4 milliárd dollár értéknek megfelelő aranyat vettek át Náci-Németországtól, holott számukra ismert volt a megszállt Európa Központi Bankjának kifosztása. A Capitol Hill-ben folyó meghallgatások folyamán egyes kongresszusi képviselő sokkos reakcióját váltotta ki a hír, miszerint a svájci bankok zsákmányolt tulajdonokkal kereskedtek volna, sőt mi több, ennek

gyakorlatát még a mai napig elnézik. Egy képviselő pellengérré állította a korrump svájci politikusokat, akik nem bizonyítható eredetű jövedelmeiket svájci bankokban deponálták és felszólította a Svájcot, hogy hozzon végre büntető törvényeket "ismert politikusok vagy állami vezetők, személyek ellen, akik az állami vagyont titokzatos pénzmozgásaikkal kifosztják.". Egy másik képviselő vádat emel a "világ minden magas beosztású korrump kormánytisztviselője és üzletembere" ellen "akik hatalmas vagyonuk számára Svájcban találtak menedéket", miközben egy harmadik hangosan tette fel magának a kérdést, hogy vajon "a svájci bankrendszer ezen generáció és országok gazembereinek, vagy azok helyetteseinek, ... hasonlóképpen segítő kezet nyújt, mint 55 évvel azelőtt azt a náci rezsimmel tette?". Ez a témakör valójában több figyelmet érdemel. Évente kb. 100-200 milliárd dollár értékű, politikai korrupcióból származó pénzösszeg kerül nemzetközi forgalomba és gazdagítja a privát folyószámlákat. A kongresszus bankbizottsága előtt elhangzott feddésük súlya jóval többet nyomott volna a latba, ha ezen "illegálisan kimenekített tőkék"-nek legalább a fele, nem az amerikai törvényhozás korlátlan támogatását élvezve, amerikai bankok számláit gazdagítanák. Az USA-ba történő legális "vagyonkimenekítés" haszonélvezői között találjuk nemrég óta, Raul Salinas de Gortarit, a korábbi mexikói elnök testvérét és a néhai nigériai diktátor, Sani Abacha tábornok családját. "Adolf Hitler és poroszlói által zsákmányolt arany", vélekedik Jean Ziegler, svájci parlamenti képviselő és a svájci bankok ádáz kritikusa, "lényegében nem különbözik" a harmadik világ diktátorainak svájci magánkontókon őrzött vérdíjától. Asszonyok, férfiak és gyermekek milliói estek Hitler rablóinak áldozatául", és a harmadik világban "évente gyermekek százezreinek kell elpusztulnia járványok és alultápláltság következtében", mert "diktátoraik a svájci segédlettel országaikat kizsákmányolják", ahol az amerikai uzsorások nem kis szerepet játszanak. Nem beszélve arról, hogy ezek a diktátorok éppen az USA hatalmával kerülnek uralomra és ugyancsak az Amerikai Egyesült Államok támogatásával folytatták országaik elleni rabló hadjárataikat.

A holokausztot illetően a Bergier Komisszió arra a következtetésre jutott, hogy a svájci bankok "rudakat vásároltak föl, amelynek aranytartalmát a náci pribékek a munka- és haláltáborok áldozataitól tulajdonították el". Ami ugyanis köztudottan nem történt meg. "Nem létezik arra bizonyíték, hogy a Svájci Központi Bank illetékeseinek tudomásuk lett volna arról, hogy Német Szövetségi Bankból szállított rudak ilyen vagy hasonló eredetű aranyat tartalmaznának." A komisszió az "áldozatok aranyát" 134 428 dollárra értékeli, amely ma kb. 1 millió dollárnak felel meg. Ez a számérték magába foglalja mind a zsidó, mind a nemzsidó táborlakóktól eltulajdonított "áldozati aranyat".

A náci-üldözés áldozatainak hírnélküli svájci bankszámláiról készült jelentését 1999 decemberében hozta nyilvánosságra a Volcker-Bizottság. A három évig készített jelentés tartalma; az összes idevágó dokumentációk átfogó vizsgálati eredménye, összköltsége pedig, nem kevesebb, mint 500 millió dollár. A "náci-üldözések áldozatainak hírnélküli folyószámlájának kezelésére" vonatkozó hivatalos ténymegállapítást érdemes részletesen idézni:

A náci-üldözések áldozataival kapcsolatosan, szisztematikus diszkriminációra, hozzáférések megakadályozására, sikkasztásra vagy a svájci törvények értelmében vett megőrzési előírások megszegésére nem találtak bizonyítékot. A vizsgálati jegyzőkönyv alkalmasint

kritikát gyakorol egyes bankok felett, a náci-üldözés áldozatainak folyószámla-kezelését illetően. Magát a szót "egyes" aláhúznám. Hiszen a kifogásolt magatartáson mindenekelett az áldozatok magánkontóinak bizonyos bankok kezelési eljárását értelmezik. A vizsgálat 254 bankot érintett, 60 év alatt. A kritikus kezelést illetően elismeri a jegyzőkönyv, hogy az érintett bankok viselkedésére vonatkozóan, enyhítő körülményeket is találtak. Egy jelentés beismeri továbbá, hogy bizonyítékok sokaságát állapították meg olyan esetekben, mikor is a bankok ismeretlen számlatulajdonosok vagy azok örökösei - többek között a holokauszt áldozatai is - után azonosító kísérleteket tettek és a hírnélküli kontók tulajdonosait kifizették.

A részlet avval az enyhítő megjegyzéssel zárul, hogy "a bizottság az idevágó, elkövetett hibákat dokumentáló esetek rögzítését azért tartja fontosnak, hogy a múltból tanuljunk és annak jövőbeli megisméltődését megakadályozzuk".

A jelentésben arról is olvashatunk, hogy bár a bizottságnak nem volt módjában az érintett időtartamra (1933-1945) vonatkozóan minden bizonyítéknak utána járni, "nehéznek, majdnem lehetetlennek" tartja a felfedezetlen anyagok teljes megsemmisítését és "ténylegesen nem találtak arra utaló jelet, hogy bárminemű kísérlet is történt volna a múltban elkövetett cselekedetek elfátyolozását szolgáló aktamegsemmisítésre". A bizottság arra az eredményre jutott, hogy a napvilágra került anyagok százalékos aránya (60 százalék) "igazán rendkívüli" és "valójában figyelemre méltó", különösen annak ismeretében, hogy a svájci törvények az akták megőrzését csak tíz évre írják elő.

Összehasonlításként, tekintsünk át, hogyan adta vissza a New York Times a Volcker-Bizottság eredményeit. "A svájci bankok megtévesztő hadművelete" címszó alatt jelentette a Times, a bizottság "nem talált jogilag megalapozható bizonyítékot" arra, hogy a svájci bankok a hírnélküli folyószámlákat rendellenesen kezelték volna. Ennek ellenére a jegyzőkönyv kifejezetten "bizonyítékok nem létezését" állapította meg. Továbbmenve a Times arról értesült; a bizottság "kiderítette volna, hogy a svájci bankoknak valamilyen úton-módon sikerült, az elremsztően nagyszámú folyószámlákra utaló nyomokat eltüntetni". Ennek ellenére a jelentés azt emeli ki, hogy a svájciak által megőrzött anyag "igazán rendkívüli" és "valójában figyelemre méltó" volt. Majd úgy zárja a Times, hogy a bizottság szerint "sok bank kegyetlen és félrevezető módon elutasította volna azon családtagokat, akik kísérletet tettek elvesztett vagyonuk visszaszerzésére". A tényeknek megfelelően a jelentésben csak "néhány" bank hibás magatartásáról van szó és az ilyen esetekben "enyhítő körülményekről" lehet beszélni, hasonlóképpen arra is rámutat, hogy "sok esetben" az illetékes bankok aktív kutatást folytattak a jogos tulajdonosok után.

A jelentés a svájci bankokat elmarasztalja azért, mert a holokauszt idejéből származó hírnélküli folyószámlákat illetően, könyveléseik korábbi ellenőrzésénél nem voltak "nyíltak és őszinték". Mégis ezen mulasztásoknak háttérében inkább technikai okok, mintsem hamisítási szándékok állnak. A jelentés 54 000 folyószámláról ad tudósítást, amelyek esetében "valószínű és lehetséges a kapcsolat a náci-üldözések áldozataihoz". És mégis arra, végkövetkeztetésre jut, hogy az eseteknek nem több mint a felénél -25 000- lehet olyan valószínűségi fokról beszélni, amelynek alapján a folyószámlák tulajdonosi viszonya hivatalosan kihirdethető. A fenti kontók közül, amelyekről információk állnak rendelkezésre, 10 000-nek mai értéke 170-260 millió dollárra becsülhető. További folyószámlák értékeinek

megállapítása lehetetlennek bizonyult. A holokauszt idejéből származó hírnélküli kontók összértéke minden bizonnyal a svájci bankok által megadott 32 millió dollár felett, de ugyanakkor jóval a WJC szerint becsült, 7-20 milliárd dollár alatt mozog. Volcker, a Kongresszus előtt tett nyilatkozatában rámutat, hogy a holokauszt-áldozatok tulajdonát képező "valószínű vagy lehetséges" svájci kontók száma "annak a jóval többszöröse, amelyet az elővizsgálatok folyamán a svájciak nyilvánosságra hoztak". Mégis így folytatta: "A hangsúly a -valószínű és lehetséges- szavakon van, miután több mint fél évszázad távlatában, néhány esetet kivéve, már nem voltunk abban a helyzetben, hogy megnyugtató biztonsággal, minden kétséget kizáró kapcsolatot teremtsünk az áldozatok és a kontótulajdonosok között".

A Volcker-Bizottság legfényesebb eredményét az amerikai médiák elhallgatták. Svájcban kívül, tudatja a jegyzőkönyv, az európai zsidó tulajdonok kimenekítésének céltudatos menedékhelye, az USA volt.

A közeledő háború és a gazdasági nehézségek, valamint a náciaktól kiinduló, zsidókat és mindenfajta kisebbséget fenyegető üldözés - a második világháború előtt és után - sokakat, beleértve fenti üldözötteket is, javaik olyan országokba történő kimentésére kényszerítette (Egyesült Államok, Egyesült Királyság mindenekelőtt), ahol azok biztonságát garantálva látták... A semleges Svájcot a tengelyhatalmakkal és a megszállt országokkal összekötő közös határai kínálták fel a lehetőséget, a menekített javak egy részének svájci bankokban és pénzintézetekben való deponálására.

Terjedelmes függelék tartalmazza a transzferált európai zsidó tulajdonok "előnyben részesített küldetési címeinek" névsorát. Leggyakrabban az USA és Svájc neve fordul meg. (Nagy-Britanniát, mint végcél, csak "vesztes harmadikként" említik).

Itt merül fel spontán a kérdés: Mi is történt a hírnélküli holokauszt-kontókkal az amerikai bankokban? A képviselőház bankbizottsága egy szakértőt idéz meg véleményezésre. Seymour Rubin, jelenleg az American University professzora, annak az amerikai delegációnak volt helyettes vezetője, amely a második világháborút követően a Svájccal folytatott tárgyalásokat. Az ötvenes években Rubin, az amerikai zsidó szervezetek védnöksége alatt munkálkodott, mint a "az európai zsidó közösségi élet támogatását végző szakértői csoport" tagja. Feladata a holokauszt idejéből származó, amerikai bankokban deponált, hírnélküli folyószámlák felderítése volt. Rubin a képviselőház előtt tett jelentésében, az érintett kontók összértékét (kimondottan felszínes és becslésen alapuló ellenőrző munka nyomán) 6 millió dollárra állapította meg. A zsidó szervezetek természetesen követelésekkel éltek a kongresszussal, mégpedig a "rászoruló túlélők" számára. (Az Egyesült Államok törvényei szerint, igényjogosultság nélküli, ismeretlen tulajdonú kontók állami megőrzésbe mennek át). Később így emlékezett Rubin:

A kongresszus az idevágó, hatályban lévő törvényekre hivatkozva, elutasítja a becsült 6 millió dolláros összeget; az első új törvényjavaslat a felső értékhatárt 3 millió dollárra állapította meg... a második nekifutás során, a bizottsági tanács meghallgatását követően, a 3 millióból egy millió lett. A további törvényhozási intézkedések az összeget 500 000 dollárra redukálják. Magát, még ezt az értéket sem engedélyezte a költségvetési iroda és 250 000 dollárt javasolt. Végül a törvény 500 000 dollárt fogadott el.

"Az Egyesült Államok" zárta jelentését Rubin "az örökösök nélküli magántulajdonok azonosítására az USA-ban, nem tett különösebb erőfeszítéseket és... csak 500 000 dollárt bocsátott rendelkezésre, szembeállítva a svájci bankok, még a Volcker féle vizsgálódást megelőző, 32 millió dolláros ajánlatával". Másképpen kifejezve, az USA bűnkatalógusa sokkal szomorúbb képet nyújt, mint a Svájc. Ennek külön hangsúlyt kölcsönöz az a tény, hogy az idevonatkozó, kongresszusi és szenátusi bizottságok előtt lezajlott meghallgatások alkalmával, eltekintve Eizenstat futólagos megjegyzésétől, a svájci bankokról szó sem esett. Rubin, a képviselőház előtt tett tanúskodása sem tartalmaz erre utaló adatokat, holott az kulcsszereppel bír a svájci bankokkal kapcsolatos szekunder jelentések sokaságában - Bower viszont oldalakat áldoz ennek a "külügyminisztériumi keresztes lovagnak". Rubin meghallgatása folyamán "bizonyos széksziről" beszélt, "ami a szóban forgó magas összegeket (svájci hírnélküli kontók) illeti". Természetesen nem kell külön megemlítenem, hogy Rubin félreérthetetlen hivatkozása erre a tényállásra, az elutasítás áldozata lett.

Hol maradtak a képviselők "galád" amerikai bankosokat támadó, tiltakozó kiáltásai? Egymást túlharsogva követelték a szenátus és kongresszus bankbizottságának tagjai, hogy Svájc "végleg fizessen". Egyetlen egy nem tette ugyanezt az USA-val szemben. Ehelyett szemérmetlen módon bizonygatta a parlamenti bankbizottság egyik képviselője, - Bronfman támogatását élvezve-, hogy "egyedül" csak Svájc volt az "amelynek nem volt bátorsága múltjával szembenézni". Nem lep meg senkit ez után, hogy a holokauszt-ipar számára szóba sem jött, az USA bankjainak átvizsgálása. Ha a Svájcban végrehajtott vizsgálatok nagyságrendjének megfelelően, csak annak egy tizedét fordítanánk a saját bankjaink ellenőrzésére, akkor ez az amerikai adófizetőket nem milliós, hanem milliárdos dollárértékkel terhelné. És mire az első vizsgálatok lezáródnának, addigra az amerikai zsidók, minden valószínűséggel, Münchenben keresnének rég menedékjogot. A bátorságnak is van határa.

Már a negyvenes évek vége felé, amikor az USA, a hírnélküli zsidó kontók azonosítására összpontosítva, masszív nyomás alá helyezte a Svájcot, tiltakoztak a svájciak, mondván; az amerikaiaknak talán először a saját háza táján kellene rendet teremteni. New York város polgármestere Pataki, 1997 közepén bejelenti egy állami bizottság létrehozását, amelynek feladata, a holokauszt-áldozatok tulajdonainak visszaszerzése és a svájci bankokkal szemben állított követelések képviselője. A svájciakat hidegen hagyja mindez, és azzal a javaslattal fordulnak a bizottság felé, hogy követeléseiket amerikai és izraeli bankoknál nyújtsák be, mert szerintük az hasznosabb. Valójában Bower emlékeztet arra, hogy izraeli bankok az 1948-as háború után "megtagadták listák nyilvánosságra hozatalát, hogy evvel elzárják az örökösök előtti utat, igényeik bejelentésére" és nemrég vált ismertté, hogy "ellenkezőleg az európai országok praktikájával, az izraeli bankok és cionista szervezetek, masszívan védekeztek azon független komissziók felállítására ellen, amelyek feladata lenne a holokauszt túlélőinek tulajdonát, hírnélküli kontóinak számát és a tulajdonosok felkutatását." (Financial Times). (A brit mandátum ideje alatt európai zsidók földterületeket vásároltak Palesztinában és folyószámlákat nyitottak a cionista mozgalom támogatására, valamint későbbi bevándorlásuk előkészítésére). 1998 októberében a WJC és WJRO alapvetően úgy döntenek, hogy a holokauszt-áldozatok Izraelben deponált tulajdonával nem foglalkoznak, mivel annak felelőssége, az izraeli kormány kezében van"(Haaretz). Így történhetett meg, hogy a zsidó szervezetek leveleikkel a Svájcot és nem az izraeli államot találták meg. A legszenzációsabb

vádként vetik a svájci bankok szemére, miszerint azok, a náci-üldözöttek örököseitől halotti bizonyítványokat követeltek meg. Izraeli bankok hasonlóképpen jártak el. Mégis, a "perfid izraeliek" elleni vádaskodásokat hiába keresnénk. Annak bizonyítására, hogy "az izraeli és svájci bankok között semmiféle morális párhuzam nem vonható" idézte a New York Times egy korábbi izraeli képviselőt: "Itt nálunk, legrosszabb esetben figyelmetlenségről ; amíg a Svájcban bűnözésről volt szó". Minden egyes hozzáfűzött szó felesleges.

A kongresszus 1998 májusában bízta meg, az Amerikába került holokauszt-tulajdonokkal foglalkozó elnöki tanácsadó-bizottságot, hogy "derítse ki azon javak sorsát, amelyek holokauszt-áldozatoktól származnak és az Egyesült Államok birtokába kerültek" és "az elnöknek, a követendő politikai lépésekről tanácsadással szolgáljon, annak érdekében, hogy a lopott vagyonok jogos tulajdonosaikhoz vagy azok örököseihez visszakerüljenek". "A komisszió munkája elutasíthatatlanul bizonyítja" magyarázta a bizottság elnöke, Bronfman, "hogymi itt az Egyesült Államokban, alapvetően készek vagyunk az igazságnak oly messzemenőig alávetni érdekeinket, mint azt más országokban is meghirdetünk". Mégis, talán egy 7 millió dolláros költségvetési kerettel rendelkező elnöki tanácsadó-bizottság és egy 500 millió dollárt felemésztő, egy ország teljes bankrendszerének ellenőrzésével megbízott vizsgálóbizottság munkáját úgy, hogy minden aktához szabad hozzáférést biztosítanak, nem összehasonlítani. A még esetlegesen létező kétségek feloszlatására, tanúbizonytságot téve az USA, a holokauszt idejében eltulajdonított zsidó tulajdonok visszaszerzésében kifejtett vezető szerepének tudatos felismeréséről, a képviselőház bankbizottságának elnöke, James Leach büszkén jelentette be 2000 februárjában, hogy egy múzeum North Carolina-ban visszajuttatott egy festményt egy osztrák családnak. "Ez aláhúzza az Egyesült Államok felelősségtudatát..., és úgy gondolom, ez egy olyan tény, amelyet ennek a bizottságnak ki kell emelnie".

A holokauszt-ipar számára a svájci bankok afférja - hasonlóképpen a holokauszt "túlélő" Benjamin Wilkomirski háború után elviselt, szörnyű szenvedéseire - egy további bizonyíték volt a nemzsidók, soha nem múló és irracionális gonoszságára. Ez az ügy rávilágít, következtet Itamar Levin, egy "szabad demokratikus ország" durva érzéketlenségére "azokkal szemben, akik a történelem legszörnyűbb testi és lelki sérelmeit hordozták" A tel-avivi egyetem, egy 1997 áprilisában közzétett kutatási eredményei, az antiszemitizmus "felismerhetetlen mérvű svájci megerősödéséről" adtak hírt. De ezt a gyógyíthatatlanul egészségtelen folyamatot nem lehetett természetesen összefüggésbe hozni a Svájc könyörtelen lekasszírozásával. "Az antiszemitizmus nem a zsidóktól ered", dúlt-fúlt Bronfman. "Azért az antiszemiták tehetők felelőssé".

A holokauszt anyagi jóvátétele "a legmagasabb morális próbatétel, amellyel Európa a huszadik század végén szemben találja magát," állítja Itamar Levin. "Ez lesz a kontinens igazi próbaköve a zsidó néphez való viszonyában". Valójában, felbátorodva a Svájc kifosztásának sikerén, megtette a holokauszt-ipar a hátralevő európai országok "kivizsgálásának" előkészületeit. Következésképp Németország került sorra.

Miután 1998 augusztusában a holokauszt-ipar a Svájccal megegyezett, szeptemberben bevetette győztes stratégiáját Németországgal szemben is. Ugyanaz a három ügyvéd-team (Hausfeld-Weiss, Fagan-Swift és az ortodox zsidó gyülekezetek világtanácsa) csoportos

vádat nyújtott be a német iparral szemben; nem kevesebb, mint 20 milliárd dollár kártérítést követeltek. A New Yorki pénzügyminiszter, Pataki gazdasági bojkottal fenyegetett és 1999 áprilisától személyes "megfigyelése" alá vette a tárgyalásokat. A képviselőház bankbizottsága szeptemberben tartotta meg az első meghallgatást. Carolyn Maloney, képviselőnő leszögezte, hogy "az elfecsérelt idő nem nyújthat alapot a jogtalan haszonszerzés mentségére" (apropó, zsidó kényszermunka - az afroamerikaiak rabszolgamunkája teljesen más történet), miközben a bizottság elnöke Leach, előhuzakodva a jó öre recepttel, azt hangoztatta, hogy a "történelem nem ismer elévülési határidőt". Német cégek, amelyek az Egyesült Államokban üzleteltek, közölte Eizenstat a bizottsággal, "nagy súlyt fektetnek tekintélyükre és továbbra is meg fogják őrizni az eddig mutatott példás állampolgári kötelességtudatukat. Mindenféle diplomáciai formáságot mellőzve, teljesen leplezetlenül követeli a kongresszusi képviselő, Rick Lazio a bizottságtól "a vizsgálgatások fókuszát a német magániparra, és legfőképpen az amerikai érdekeltségű cégekre irányítani".

A nyilvánosság hisztérikus németellenes feltüzelésére, az év októberében több oldalas újsághirdetéseket jelentetett meg a holokauszt-ipar. A szörnyű valóság leközlése nem volt elég; a holokauszt-ipar megmozgatott minden követ. Egyike a cikkeknek a német Bayer gyógyszergyárat vette ösztönöz alá, összefüggésbe hozva Josef Mengele nevével, holott semmiféle bizonyíték nem létezik arra, hogy a Bayer cég annak ördögi kísérleteit "irányította" volna. Felismerve, hogy minden ellenállás a HOLOKAUSZT nyomozó terhével szemben reménytelen, az év végén alávetették magukat a németek egy nagyszabású pénzügyi kiegyezésnek. Ezt a kapitulációt a londoni Times, az Egyesült Államokban vezetett "Holo-cash"-kampány sikerének könyvelte el. "Clinton elnök személyes beavatkozása és vezető szerepe... valamint több magas kormánytisztviselő ráhatása nélkül" közölte később a bankbizottság előtt Eizenstat, "nem tudtunk volna megegyezni".

Mint azt a holokauszt-ipar megrovó hangnemben megállapította, Németország "erkölcsi és jogi kötelességét" teljesítette a zsidó kényszermunkások jóvátételével. "Ezeknek a kényszermunkásoknak joguk van arra a kevés igazságosságra" hangozott Eizenstat kijelentése, arra a pár évre, ami még előttük áll." Az igazságtól mégis távol áll, mint azt már az előzőekben is láttuk, miszerint azok eddig semmiféle kártérítésben nem részesültek volna. Németországgal megkötött általános jóvátételi egyezségben, amely tulajdonképpen a koncentrációs táborok rabjainak kártérítését szabályozza, a zsidó kényszermunkásokat is figyelembe vették. A német kormány jóvátételt fizetett a volt zsidó kényszermunkásoknak "szabadságrablás" és "az egészség károsítása" címszó alatt. Csak a visszatartott fizetések formális folyósítása nem történt meg. Mindazok, akik maradandó károsodást szenvedtek, tekintélyes, életük végéig tartó nyugdíjat kaptak. Németország, mai közel egymilliárd dollárnak megfelelő összeget fizetett a Jewish Claims Conference-nek, minden egyes zsidó táborlakóra gondolva, akik csak minimális kártérítésben részesültek. A Claims Conference, mint már említettem, megszegte a Németországgal kötött egyezséget és a kártérítésre hivatott pénzeket, különböző kedvenc projektjeire fordította. A német jóvátételi pénzüsszegek ilyen természetű (jogtalan) felhasználását úgy indokolta, mondván "a nemzeti szocializmus "rászoruló" áldozatai már a legmesszebbmenőkig kielégítést nyertek..., még mielőtt az eszközök Németországból rendelkezésre álltak volna". Mindezek ellenére a holokauszt-ipar, még ötven évvel később is pénzt követelt a "rászoruló holokauszt-áldozatok számára", akik nyomorban éltek azáltal, hogy állítólag soha nem részesültek német

kártérítésben.

Egy egykori zsidó kényszermunkás "méltányos" kártérítésének helyes definíciója nem egyszerű feladat. Viszont a következőket leszögezhetjük: a legújabban megkötött egyezségnek megfelelően, minden egyes volt zsidó kényszermunkás, közel 7500 dollárban részesül. Amennyiben a Claims Conference az eredetileg Németországból származó pénzeket a megállapodásoknak megfelelően szétosztotta volna, akkor jóval több zsidó kényszermunkás, jóval korábban és jóval több összeget kaphatott volna kézhez.

Hogy, vajon a "rászoruló holokauszt-áldozatok" a legújabban folyósított német pénzekből látnak is valamit, egy nyitott kérdés marad. A Claims Conference ennek az összegnek nagyobb részét "külön alapítvány" céljára, magának kívánja kiközösíteni. A Jerusalem Report szerint, "sokat nyerhet avval" a Conference, "ha arról gondoskodik, hogy a túlélőknek semmi se jusson". Az izraeli Knesseth képviselője, Michael Kleiner (Herut-párt) így ostorozta a Conference-t; "egy zsidó tanács, amely a nácik művét, egy más módon vezeti tovább". Egy "tiszteletlen testület, amely egy professzionális titokzatosságba burkolózik és visszataszító nyilvános és morális korrupcióktól átitatott," vádolt, "a sötétség testülete, amely zsidó holokauszt-áldozatokat és azok örököseit megbecsteleníti, ő maga hatalmas pénzösszegeken ül, amely privátszemélyek tulajdona, de mindent megtesz annak (pénz) öröklésére, mialatt azok még az élők között vannak". Eközben Stuart Eizenstat, aki a képviselőház bankbizottsága előtt tanúskodott, további dicshimnuszokban áradozott a "Jewish Material Claims Conference elmúlt negyven és egynéhány évben mutatott transzparens munkájáról". Viszont Rabbi Israel Singer merő cinizmusát, már nem lehet felülmúlni. A Zsidó Világkongresszus főtitkári posztja mellett, Singer a Claims Conference elnökhelyettesi munkáját is ellátta és egyidejűleg a kényszermunkákkal foglalkozó német megbeszéléseknél tárgyaló megbízott volt. A Svájjal és Németországgal megkötött szerződések létrejötte után, kenetteljesen ismételte magát a képviselőház bankbizottsága előtt, miszerint "az egy szégyen lenne", ha a holokauszt-kárpótlások "az örökösöket és nem a túlélőket illetné". "Nem áll szándékunkban az örökösöket kifizetni, hanem azt akarjuk, hogy a pénzeket az áldozatok maguk kapják". Végül is, mint azt a Haaretz jelenti, éppen Singer volt az, aki azért harcolt, hogy holokauszt kártérítési összegeket az "egész zsidó nép igényeinek kielégítésére, és nem csak azon szerencsés zsidók számára" használják föl", akik a holokausztot túlélve magas életkort értek el".

Henry Friedlander, a nácik zsidókon elkövetett tömegirtásának elismert történésze, maga az auschwitz-i tábor volt rabja, a háborút követően közli, egy az US HOLOKAUSZT Memorial Museum számára készített kinyilvánításban:

Ha 1945 elején a lágerekben megközelítőleg 715 000 rab volt bejegyezve és ennek legalább egyharmada, tehát 238 000, 1945 tavaszán meghalt, akkor azt kell elfogadnunk, hogy nem több mint 475 000 rab maradt életben. Miután a zsidókat szisztematikusan gyilkolták és esetenként, azoknak is, akiket munkára választottak ki- Auschwitzban kb. 15 százalék- csak egy lehetőségük volt az életben maradáshoz, abból kell kiindulnunk, hogy a zsidók, a koncentrációs táborokból kiszabadított emberek, nem több mint 20 százalékát teheték ki.

"Mindezek után a statisztika arra enged következtetni" folytatta, "hogy a zsidó túlélők száma

nem tehetett többet ki, mint 100 000." Egyébként a tudósok számára, a Friedland szerinti, háborút követően élő zsidó kényszermunkások száma, relatív magasnak tűnik. Egy mértékadó vizsgálódásának eredményeként írta Leonard Dinnerstein: "Hatvanezer zsidó... hagyta el a koncentrációs tábor. Egy héten belül, több mint 20 000 meghaltak".

1999 májusában, egy külügyminisztériumi megbeszélés keretén belül, Stuart Eizenstat 70-90 000-re tette a még élő kényszermunkások - zsidók és nemzsidók egyaránt - számát, amely számérték egy "őket képviselő csoporttól" származik. (Eizenstat a németországi kényszermunkásokkal foglalkozó tárgyalások US-főmegbízottja volt és szorosán együtt működött a Claims Conference-el). Miután a még életben lévő zsidó kényszermunkások összlétszáma 14-18 000 (70-90 000- 20 százaléka) tehető. Mégis a Németországgal megkezdett tárgyalások elején a holokauszt-ipar 135 000 élő zsidó kényszermunkásra követelte a jóvátételt. A közös (zsidó és nemzsidó), még élő egykori kényszermunkások számát 250 000-al adták meg. Másképpen fogalmazva, a még élő, volt zsidó kényszermunkások száma 1999 májusa óta a tízszeresére emelkedett, és a még életben található zsidó és nemzsidó kényszermunkások számaránya drasztikusan eltolódott. Amennyiben a holokauszt-iparnak hinni lehet, ma több zsidó kényszermunkás él, mint fél évszázaddal ezelőtt. "Mifajta kesze-kusza hálót szövünk mi" írta Sir Walter Scott "ha egyszer belekezdünk a csalásba".

Mialatt a holokauszt-ipar számjátékot űz a jóvátételi összegek egekig való hajtására, addig az antiszemita körök kárörvendően gúnyolódnak a "zsidó csalókról", akik még halottaikat is képesek "elárverezni". A holokauszt-ipar, ha talán akaratlanul is, de ezzel a számakrobatikájával tisztára mossa a nemzeti szocializmust. A holokauszt-téma egyik elismert, vezető személyisége, Raul Hilberg 5,1 millióra adja meg a meggyilkolt zsidók számát. Viszont, ha még 135 000 egykori zsidó kényszermunkás életben van, akkor megközelítően 600 000-nek kellett a háborút túlélnie. Ez a szám majdnem egy félmillióval haladja meg a becsült értéket. Nos ezt a félmilliót vonjuk le a meggyilkoltak 5,1 milliójából. Az eredmény alapján a "6 milliós" szám teljesen elveszti hitelességét, sőt mi több, a holokauszt-ipar adatai a holokauszt-tagadók adataihoz kezd rohamosan közeledni. Ne veszítsük el szem elől magát a tényt, hogy a náci vezér, Heinrich Himmler a lágerek lakók összlétszámát 1945 januárjában 700 000-re becsülte, amelynek egyharmadát, Friedlander szerint, az év májusáig meggyilkolták. De amennyiben, mint azt a holokauszt-ipar feltételezi, ha a zsidók lágertúlélőknek csak közel 20 százalékát tették ki, és hasonlóképpen hivatkozva a holokauszt-iparra, 600 000 zsidó táborlakó élte túl a háborút, akkor az összes túlélők száma 3 millió kell, hogy legyen. A holokauszt-ipar adatai alapján, a koncentrációs táborokban nem uralkodhattak olyan kemény viszonyok; következésképpen egy feltűnően magas szaporodási és alacsony halálozási számból kell kiindulnunk.

Attól a népszerűsített felfogástól, miszerint az "Endlösung" egy egyszeri effektív, futószalagon végzett ipari emberirtás, búcsút kell vennünk. Figyelembe véve a holokauszt-ipar állítását, sok százezer zsidó túlélővel, nem egészen hihető, hogy az "Endlösung" utolsó fázisában olyan eredményes lehetett. Kevésbé tekinthető célirányosnak - mint azt éppen a holokauszt-tagadók állítják. Les extremes se touchent - az extrémek érintik egymást.

Raul Hilberg egy nemrég közzétett nyilatkozatában azt hangsúlyozta, hogy a számoknak

igenis jelentőségük van, ha a náci által végrehajtott tömeges zsidóirtást meg akarjuk érteni. A Claims Conference által manipulált adatok viszont, radikálisan megkérdőjelezzik az ő saját felfogását. A Claims Conference "pozíciós papírja" szerint, amelyet alapkonceptióként vitt be a kényszermunkával kapcsolatos, németekkel folytatott tárgyalásra, ez az egyike volt a náci három alapvetően alkalmazott, zsidókat irtó, metódusából - a másik kettő az agyonlövés és elgázosítás volt. A rabszolgamunka egyik célja volt, hogy az emberek halálra dolgozzák magukat... Ebben az összefüggésben a "rabszolga" kifejezés nem alkalmazható. Hiszen a rabszolgatartónak inkább érdeke rabszolgái életének és munkabírásának megőrzése. Az ilyen értelemben vett "rabszolgák" esetében a náci szándéka, azok munkaerejének kihasználása, majd a "rabszolgák" kiirtása volt." A holokauszt-tagadókon kívül még egyetlen ember nem vonta kétségbe, hogy a náci a kényszermunkásoknak ilyen szörnyűséges sorsot szántak. Akkor, hogyan lehet ezen közismert tények tudatában azt feltételezni, hogy a táborokat több százezer zsidó kényszermunkás élte volna túl? Nem maga a Claims Conference ütött rést abba a falba, ami a holokauszt szörnyű valóságát, a holokauszt tagadásától elválasztotta?

A New York Times egy egész oldalas cikkében ítelték el a holokauszt-ipar nagyjait, mint Elie Wiesel, Rabbi Marvin Hier és Steven T. Katz "Szíria holokauszt-tagadását". Tartalma egy a kormány közeli szíriai újság vezéroldálán megjelenő cikkével foglalkozik, amely azt feltételezi, hogy Izrael "a holokauszttal kapcsolatosan meséket gyárt", hogy ez által "Németországtól és különböző európai intézményektől több pénzt csikarjon ki". Sajnos, a szíriai vád találó. A dolog ironiája az, ami mind a szíriai kormány, mind a cikk szerzőinek figyelmét elkerülte, hogy ezek a történetek, amelyek több százezer túlélőről mesélnek, maguk egyfajta holokauszt-tagadást testesítenek meg.

Svájc és Németország kizsebelése csak előjátéka volt a nagy finálénak: Kelet-Európa következik. A Keleti Blokk összeomlásával csábító lehetőségek nyíltak meg az európai zsidóság egykori melegágyában. A "rászoruló holokauszt-áldozatok" jámbor köpönyege mögé megbújva, a holokauszt-ipar már megtette első kísérleteit a teljesen leszegényedett országokban a dollárok milliárdjainak kicsikarására. Kíméletlenül és kegyetlen elszántsággal követi célját és mindenek előtt maga az, aki Európában az antiszemitizmust táplálja. A holokauszt-ipar saját kezûleg behelyezte magát mindazon közösségek és magánszemélyek jogi örökségébe, akik a náci zsidókon elkövetett tömegirtásának áldozatává váltak. "Megegyeztünk az izraeli kormánnyal" közölte Bronfman a képviselőház bankbizottsága előtt", hogy az örökös nélküli tulajdonok a (WJRO) World Jewish Restitution Organization-t illessék." Ezen mandátum birtokában szólította fel a holokauszt-ipar az egykori Keleti Blokk országait, mindennemű, a háborút megelőző zsidó vagyon visszaszolgáltatására vagy annak értékének megtérítésére. A Svájc és Németország esetétől eltérően, követeléseit a nyilvánosság kizárása mellett teszi... Hiszen ez eddig a közvéleménynek kevés kifogása akadt a svájci bankárokat és német iparosokat kizsebelő zsarolással szemben, de egy éhezõ lengyel paraszt esetében, már nem lenne olyan elnéző. Azoknak a zsidóknak sem maradt más hátra, akik családi hozzátartozójukat veszítették el a náci-üldözések alatt, minthogy keserűen végignézzék a WJRO mesterkedéseit. Az elhunytak vagyonának eltulajdonítását célzó, örökös jogkiigénylés, könnyen kölcsönözhetné az örökség lesés kellemetlen mellékizét. Másrészt, a holokauszt-ipar nincs ráutalva a közvélemény mozgósítására. Az USA kormány szintű segítségével gyerekjáték a földön heverő országok csekélyke ellenállását

megtörni.

"Meg kell érteni", állapította Stuart Eizenstat az egyik parlamenti bizottság előtt, "hogy a közösségi tulajdonok visszaszerzésére tett erőfeszítéseink a zsidó élettér újraszületésének és megújulásának szerves alkotója" Kelet-Európában. A World Jewish Restitution Organization követeli, a zsidó élettér állítólagos "újraélesztésére" és annak "támogatására"

Lengyelországban, hogy a háború előtti zsidó közösségek tulajdonát képző 6000 ingatlant, beleértve mindazokat, amelyek jelenleg kórházakként és iskolákként szolgálnak, visszaszolgáltassák. Lengyelországban a háborút megelőzően 3,5 millió zsidó élt; ma talán pár ezer. Szükséges valójában a zsidó élet fellendítéséhez, hogy minden egyes lengyel zsidó zsinagógát vagy iskolaépületet kapjon? A szervezet igényt támaszt ugyancsak néhány-százezer lengyel földbirtokra, amelyek értéke több milliárd dollár körül mozog". Hivatalos lengyel személyiségek attól tartanak", írja a Jewish Week, hogy a követelések az "országot csödbe sodorhatják". Amikor a lengyel parlament az ország fizetőképességének szavatolása érdekében azt javasolta, hogy a kárpótlásokat határolják be, akkor WJC Elan Steinberg-je a törvényt "alapvető Amerika ellenes aktusnak" minősítette. Lengyelország hatásosabb megoldozására a holokauszt-ipar ügyvédei csoportos pert indítottak Korman bíróságánál, miszerint "magas korú és haldokló holokauszt-túlélőket" kártalanítani kell. A vádiratban szemrehányás éri a háború utáni lengyel kormányokat "az eltelt ötvennégy év alatt" szünet nélküli, gyilkos zsidóellenes politikájuk miatt, mikor is a zsidóknak "üldözés és megsemmisítés" volt osztályrészük. New York városi tanácsának tagjai egyhangú határozatot hoztak, amelyben Lengyelországot olyan "általános törvény meghozására szólították föl, amely a holokauszt-áldozatok vagyonának teljes mértékű visszaszolgáltatását biztosítja", egyidejűleg 57 kongresszusi képviselő (a New Yorki Anthony Weiner vezérletével) a lengyel parlamentnek címzett közös levelében "egy átfogó törvényt" követel, "amely magába foglalja a holokauszt ideje alatt elkobzott összes ingatlan és tulajdon 100 százalékos megtérítését". "Mert az érintettek minden nappal öregebbek lesznek" állt a levélben, "ezeknek a jogsírtott embereknek kártérítésére szánt idő pedig elszáll".

A szenátusi bankbizottság előtt panaszának adott hangot Stuart Eizenstat a lassú felszámolási folyamatokról Kelet-Európában: "Az ingatlanok visszaszolgáltatásánál temérdek probléma merült fel. Előfordult, hogy egyes országokban és közösségekben az ingatlanok behajtásával megbízott személyekkel szemben kérésekkel sőt követelésekkel éltek..., mondván engedélyezzék az államilag ellenőrzött, alacsonybérű bérleményekben a bentlakók további, hosszabb időtartamú maradását". Fehéroroszország esete különösen felizgatta Eizenstatot. Fehéroroszország "nagyon, nagyon messze hátul kullog a háború előtti zsidó javak visszaszolgáltatásában", közölte a képviselőház külügyi bizottságával. Fehéroroszországban az átlagos havi kereset 100 dollár.

A makrancosabb kormányok betörésére meglendíti a holokauszt-ipar az USA-szankciók bunkósbotját. Eizenstat azt követelte a kongresszustól, hogy mindazon kelet-európai országok számára, amelyek az OECD, WHO, EU, NATO vagy Európa Tanács felvételi "listáján egészen elől találhatók", a holokauszt kártérítési összegét "magasabbra srófolják". "Oda fognak figyelni, amikor Önök beszélnek... Meg fogják érteni az utasításokat." A WJC képviselőjében Israel Singer felszólítja a kongresszust "a bevásárlói lista szemmel tartására", annak "megbizonyosodására", hogy minden ország maradéktalanul fizetett. "Óriási annak a

jelentősége, hogy az érintett országok megértsék" elmélkedett Benjamin Gilman a parlament külügyi bizottságának képviselője, hogy "reakciójuk... azon fontos szempontok egyike, amelyek nagy kihatással lehetnek Egyesült Államokkal való bilaterális kapcsolatokban". Avraham Hirschson, a visszatérítésekért felelős izraeli Knesset-bizottság elnöke és a World Jewish Restitution Organizationnál Izrael képviselője, a kongresszus cinkosaként levámolta sarcát a végelszámolásnál. Visszaemlékezve a román miniszterelnökkel folytatott "párbajára" Hirschson így nyilatkozott: "a csata kellős közepén, megengedtem magamnak egy megjegyzést, amely az egész atmoszférát megváltoztatta. Azt mondtam; tudja, két napon belül itt a szenátus előtt meghallgatásra vagyok hivatalos. Nos mit kíván, hogyan hangozzék a véleményem a meghallgatáskor? Az egész hangulatot mintha kicserélték volna." A Zsidó Világkongresszus "egy tökéletes holokauszt-ipart teremtett elő", figyelmeztet egy ügyvéd, aki a túlélők jogait képviseli, és "az európai antiszemitizmus legvisszataszítóbb formájának felélesztésével... bűnt követett el".

"Az Amerikai Egyesült Államok nélkül" jegyezte Eizenstat a kongresszust méltató beszédében találóan meg "nagyon nehezen tudnánk előbbre jutni." A Kelet-Európára kifejtett nyomást, jogosultságát avval magyarázta, hogy a "jogtalanul eltulajdonított közös- és privát tulajdonok visszaszolgáltatása vagy annak jóvátétele" a "nyugati világ" erkölcsének minőségi értékelése. Ezen kritériumok teljesítése Kelet-Európa "új demokráciái" számára a "totalizmusból a demokratikus államiságba való átmenetet fémjelezné". Eizenstat az USA kormányának magas rangú tisztviselője és Izrael közismert támogatója. Mégis, ha az USA vagy Izrael politikáját, az amerikai őslakosság vagy a palesztinok helyzetét tekintve vizsgáljuk, nem állíthatjuk, hogy a fenti kritériumoknak megfelelő átmenet valaha is megtörtént volna.

Melankolikus képsorokkal festi alá vallomását a képviselőházban tett nyilatkozatában Hirschson, amint az öregedő, lengyel "rászoruló holokauszt-áldozatok, minden nap meglátogatnak irodámban a Knesseth-ben... és vagyonuk visszaszolgáltatását kérik..., a házakat és boltokat, amelyeket el kellett hagyniuk". Ez idő alatt a holokauszt-ipar egy újabb frontot nyit meg a harctéren. Kelet-Európa zsidó közösségei, amelyek a WJRO átlátszó követelését elutasították, maguk jelentették be igényeiket az örökösök nélküli zsidó tulajdonok visszatérítésére. Idáig fajult tehát a dolog a nagy reményekkel táplált zsidó élettér újraszületését illetően, hogy a kelet-európai zsidók is felfedezték a holokauszt-zsákmányból való konc lehetőségeit.

A holokauszt-ipar avval kérkedik, hogy a kártérítési pénzek kizárólagosan a zsidóságot támogató, jótékony célokra fordíthatók. "A jótékonykodás valóban egy szép dolog", jegyzi meg egy, az áldozatokat képviselő ügyvéd "de nem helyes más emberek pénzével tenni". Egy különösen kedvelt szívügyük, a "holokauszt-nevelés" - "erőfeszítéseink legfőbb feladata", Eizenstat szerint. Hirschson az "élők menetelésé"-nek szellemi atyja, a holokauszt-nevelés agya és kártérítési pénzek fontos címzettje Ebben a cionista érzelmekkel telesztott színjátékban, összegyűlnek zsidó fiatalok a világ minden tájáról Lengyelország haláltáboraiiban, hogy megtapasztalhassák első kézből a nemzsidóság kegyetlen hajlamát, mielőtt a menedéket adó Izraelbe kirepülhetnének. A Jerusalem Post a következő holokauszt-giccsel festette a menetelés színjátékát alá: " - Szörnyen félek, képtelen vagyok tovább menetelni, szeretnék már Izraelben lenni- ismételteti egy fiatalasszony Connecticutból újra

és újra. És idéz... Barátja hirtelen előránt egy hatalmas izraeli lobogót. Beleburkolódnak mindketten és menetelnek tovább." Egy izraeli lobogó: Soha ne hagyd el otthonod nélküle.

Ömlengő lelkesedéssel beszélt David Harris az egyik Washington Conference on HOLOKAUSZT-Era Assets alkalmából arról, hogy milyen "mély benyomást" tettek a zsidó fiatalokra a náci haláltáborokhoz szervezett zárandoklatok. Egy különösen nagy pátoszú eseményről számol be a Forward. "Izraeli tizenévesek sztriptíz-hölgyekkel ünnepelnek az Auschwitzban tett látogatás után" címsor alatt, arról adott hírt az újság, hogy szakemberek javaslatára, "a kibucok fiatal diákjai vetkőző hölgyek társaságában keresték, a kirándulás okozta, feldúlt érzések feledését". Nyilvánvalóan hasonló felindultság kerítette azokat a zsidó fiatalokat is hatalmába, akik az US HOLOKAUSZT Memorial Museumnál tett kirándulásuk alkalmával, mint azt a Forward írja "randalíroztak, szórakoztak, egymást fogdosták és még ki tudja, hogy mi mást csináltak". Ki merésze még ezek után a holokauszt-ipar döntésének bölcsességét kétségbe vonni; a kártérítési pénzeket inkább a holokauszt- nevelésre kell fordítani, mintsem az "eszközöket" a náci haláltáborok túlélőire "elkótyavetyélni" (Nahum Goldmann)?

2000 januárjában került sor Stockholmban, majdnem ötven állam képviselőinek részvételével, többek között az izraeli miniszterelnök, Ehud Barak jelenlétében, egy nagyszabású holokauszt-kongresszusra. A zárójelentés kiemelte, a nemzetek közösségének "ünnepélyes elkötelezettségét" a népiirtás szörnyűsége, az etnikai tisztogatások, a rasszizmus és az idegengyűlölet elleni harcban. A kongresszust követően egy svéd riporter Barakot a palesztin menekültek felől kérdezte. Ő, válaszolta Barak, alapvetően ellenzi, hogy egyetlen menekült is Izrael földjére lépjen: "Se erkölcsi, se törvényes és egyáltalán semmifajta felelősséget nem tudunk vállalni a menekültekért." Minden kétséget kizáróan: a konferencia hatalmas siker volt.

A Jewish Claims Conference támogatásával megjelenő Guide to Compensation and Restitution for HOLOKAUSZT Survivors- t (A holokauszt-túlélők kártérítési és jóvátételi kézikönyve) számtalan szervezői orgánus ápolja. Egy sokoldalú, kiemelkedően megfizetett bürokrácia jött létre. Európa majdnem minden államában, biztosító társaságok, múzeumok, vállalatok, uzsorások és földes gazdák állnak a holokauszt-ipar befolyása alatt. Ezalatt a "rászoruló holokauszt-áldozatok" akiknek nevében a holokauszt-ipar tevékenykedik, vádolnak, hogy az "tulajdonképpen a rablást tovább folytatja". Sokan éltek már a Claims Conference elleni váddal. Egy szép napon majd kiderül, hogy a HOLOKAUSZT "az emberiség legnagyobb rabló hadjárata" volt.

Amikor Izrael a háború után Németországgal első jóvátételi tárgyalásaiba kezdett, Moshe Sharett külügyminiszter - Ilan Pappé történész nyomán- egyik jelentésében azt javasolta, hogy a pénzek egy részét a palesztin menekülteknek kellene továbbítani, "annak a korrigálására, amit a kisebb igazságtalanságnak (a palesztinok tragédiája) neveztek, és amely a még szörnyűségebbnek (holokauszt) következménye volt. Megragadtak a javaslatnál. Egy ismert izraeli tudós javasolta, hogy a svájci bankok és német iparosok által rendelkezésre bocsátott eszközök egy részét "a palesztinai arab menekültek kártérítésére" fordítsák. Abból kiindulva, hogy a náci tömeggyilkosság majdnem minden túlélője kihalt, e javaslat ésszerűnek tűnik.

2000 március 13-án, a legválasztékosabb WJC-stílusban közölte Israel Singer "az izgalmas újságot" hogy , egy nemrég nyilvánosságra hozott dokumentáció (USA) szerint, Ausztria több mint 10 milliárd dollár értékű, a holokauszt-érából származó, örökösök nélküli vagyon visszaadását vétőzte meg. Egyidejűleg figyelmeztet Singer, hogy "Amerika műkincseinek 50 százalékát, rabolt zsidó műtárgyak teszik ki". A holokauszt-ipar, minden kétséget kizáróan, az örület küszöbén áll.

Utószó

Számomra már csak egy dolog marad hátra; a HOLOKAUSZT Egyesült Államokban észlelhető kihatásainak elemzése. Ennek keretében szeretném nézeteimet Peter Novick, kritikus, témához kapcsolódó észrevételeivel egyeztetni.

A számos holokauszt-emlékhelytől eltekintve, mindössze tizenhét szövetségi állam iskoláiban gyakorolják vagy ajánlják a holokauszt-tanítóprogramokat; nem kevés college és egyetem rendelkezik külön, a holokausztot kutató tanszékkal. Nem múlik el egyetlen hét sem, hogy a New York Times-ban ne jelenne meg legalább egy cikk a holokauszttal kapcsolatosan. A nácik "Endlösung"-jával foglalkozó tudományos kutatómunkák száma, óvatos becslések szerint 10.000 körül mozog. Hasonlítsuk össze ezt a kongói tömeges emberpusztulást feldolgozó tudományos irodalommal. A kongói elefántcsont- és kaucsuk-rablóhadjárat idején, 1891 és 1911 között mintegy 10 millió afrikai bennszülöttnek kellett elpusztulnia. Mégis, az első és egyetlen e témával foglalkozó tudományos munka 1998-ban látott napvilágot.

Figyelembe véve az intézmények és személyek magas számát, amelyek, és akik emlékének professzionális megőrzésén fáradoznak, kijelenthetjük, hogy a HOLOKAUSZT az amerikai közélet szerves részévé vált. Novick kétségét fejezi ki aziránt, hogy ez valóban hasznos-e. Számos esettel utal annak morális értékvesztésére. Ténylegesen nem is olyan egyszerű, még akárcsak egyetlen politikai témát is felhozni, - legyen az a pro-life, prochoice akciója, vagy éppen az állatvédelmi liga mozgalma vagy a szövetségi államokat érintő kérdések -, ahol a holokauszt ne kerülne képbe. Elie Wiesel, aki elítél minden olyan kísérletet, amely a holokausztot hitvány érdekekre használja fel, nyilatkozta: "Esküszöm... minden vulgáris eseményt kerülni fogok". Mégis Novick írja "a legfantáziadúsabb és legagyafűrtabb fotóterminus 1996-ban történt, amikor Hillary Clinton, akkortájt állítólagos mulasztások végett éppen a kritika középpontjában, férje (több televíziós társág egyenes adásában) a nemzetnek intézett beszéde közben, megjelent a képviselőház karzatán, oldalán, lánya Chelsea és Elie Wiesel társaságában". Hillary Clintont a koszovói lakosság menekülése - Szerbiai bombázása közepette- a Schindler Liste holokauszt-jeleneteire emlékeztette. "Emberek, akik Spielberg-filmekből tanulják a történelmet" mondta keserűen egy szerb disszidens, "ne igyekezzenek nekünk elmesélni, miként éljük le saját életünket". A "holokausztot, mint amerikai jelenséget tálalni" érvel Novick tovább "egy erkölcsi kibúvó". "Oda vezet, hogy az egyén kerülni fogja a felelősséget, még akkor is, ha az ténylegesen amerikai természetű, tehát csak őt illeti, önmaga múltjának, jelenének és jövőjének szembe állítása". Itt egy fontos gondolatra készíttet Novick. Jóval kellemesebb mások bűnei felett ítéletet hozni, mint önkritikát gyakorolni. A náci tapasztalatok birtokában, némi akarattal,

nekünk is lenne mit magunkról tanulni. Az Egyesült Államok, a nyugatot és azon túli területeket behálózó, "Manifest Destiny" néven ismert ideológiája, nem kevés politikai és pragmatikai elemet kölcsönöz ki a hitleri "Lebensraum-Politik" (életter)-elméletből. Tények bizonyítják; miszerint Hitler előtt, keletet megszálló hadjáratában, példaképként az amerikaiak nyugatot hódoltató ideológiája lebegett. A század első felében az amerikai államok többségének jóváhagyásával, megszavazzák a sterilizációs törvényeket, következésképpen több tízezer amerikai állampolgárt sterilizálnak akarataik ellenére. A náciak kifejezetten erre az amerikai példára nyúltak vissza, amikor saját sterilizációs törvényeiket meghozták. A hírhedt nürnbergi faji törvényekkel szüntették meg a zsidók választási jogait és tiltották meg a zsidók nemzsidókkal való faji keveredését. Amerika déli államainak feketéit a törvény ugyanilyen korlátozásokkal sújtotta; jóval nagyobb mértékben voltak a lakosság spontán és engedélyezett túlkapásának kiszolgáltatva, mint a zsidók a háború előtti Németországban. A külföld bűncselekményeinek tárgyalásánál gyakran hivatkoznak az USA illetékesei a HOLOKAUSZT-ra. Még jellemzőbb HOLOKAUSZT-ra való hivatkozás mikorja. Az "aktuális közellenségek" büntettei, mint a Vörös Khmer vérfürdője Kambodzsában, a szovjet invázió Afganisztánban, az irakiak bemasírozása Kuvaitba és a szerbek etnikai tisztogatása Koszovóban, hamar felidézik a holokauszt rémtetteit. A saját bűncselekményeknél már nem ez a helyzet.

Röviddel a Vörös Khmer szörnyűségei után, megszárolta le amerikai segítséggel az indonéz kormány Kelet-Timor lakosságának egyharmadát. Mégis, Kambodzsától eltérően, a kelet-timori vérengzéseknek esélyük sem volt, hogy a holokauszttal együtt említsék, sőt még a médiák hasábjaira sem sikerült magukat felverekedni. A Szovjetunió éppen elindította a Simon-Wiesenthal-Centrum által "további népirtásnak" nevezett afganisztáni hadműveletét, amikor az USA támogatta rezsim Guatemalában tette azt, amit nemrég a guatemalai igazságfeltáró bizottság, a bennszülött majákon elkövetett "népirtásnak" pecsételt meg. Guatemala kormányának hivatalos tiltakozását Reagen elnök, mint "üres rágalmazást" utasított vissza. A Reagen-kormány széles skálájú közép-amerikai bűnözését hevesen védelmező Jeane Kirkpatrick, elnyerte munkásságáért a Simon-Wiesenthal-Centrum "Humanitarian of the Year" kitüntetését. A kitüntetés átadását megelőzően, Simon Wiesenthalt személyesen megkövették elhatározásának megváltoztatására. Elutasította. Személyesen és sürgősen keresték meg ugyancsak Elie Wieselt, hogy emeljen panaszt az izraeli kormánynál, amely a guatemalai tömeggyilkosok fontos fegyverszállítója volt. Ő sem cselekedett másként. Szívesen hívta emlékezetébe Carter kormánya a holokausztot, amikor a kommunista rezsim elől menekülő vietnámi "Boat-People" megmentésén szorgoskodott. Clinton kormánya emlékezetkieséssel szenved a holokausztot illetően, amikor a Haiti-ből menekülő "Boat-People" -t visszatérésre kényszerítette, akik (az USA által támogatott) halálbrigádok, elől kerestek biztonságot.

1999 tavaszán, amikor az USA vezérletével a NATO bombaháborúja Szerbia ellen elindult, mindenütt a holokauszt szelleme idézett. Emlékezetes ugye, hogy Daniel Goldhagen a szerbek koszovói szörnyűségeit az "Endlösung"-gal hasonlította össze, és Clinton elnök személyes kérésére látogatta meg Elie Wiesel a koszovói menekülttáborokat Macedóniában és Albániában. Wiesel, a koszovóiak iránt érzett, könnyektől átitatott részvétnyilvánítását még szavakba sem foglalhatta, amikor az USA által támogatott indonéz rezsim ott folytatta, ahol a hetvenes évek végén abbahagyta: véres terrort indított Kelet-Timorban. Megint csak a

holokausztra való emlékezet kiesésről beszélhetünk, amikor a Clinton-kormány a vérengzéseket reakció nélkül hagyta. "Indonézia fontos" nyilatkozta egy nyugati diplomata, "és Kelet-Timor nem".

Novick utal az USA emberi katasztrófáknál mutatott passzív cinkosságára, amelyek nagyságrendje a náci tömegirtásával mérhető össze, még akkor is, ha természetükben ahhoz semmi közük nincs. Az "Endlösung"-ban elpusztult gyermekek milliójára emlékezve megjegyzi; az amerikai elnökök reakciójukban legtöbbször megragadnak az ájtatos és együtt érző szavaknál, amikor világszerte az "alultápláltság és megelőzhető gyermekbetegségek" következtében évente elhalálozók ennél jóval magasabb számáról adnak hírt a statisztikák. Miután az USA által vezetett koalíció, "Szaddam-Hitler" megleckéztetése céljából, 1991-ben Irakot feldúlta, az Egyesült Államok és Nagy-Britannia gyilkos ENSZ-szankciókat kényszerített a szerencsétlen iraki népre. Hasonlóképpen a náci zsidókon elkövetett tömegmészárláshoz, itt is nagy valószínűséggel egy millió gyermek vesztette életét. Madeleine Albright, amerikai külügyminiszter, egy amerikai tv-műsorban adott interjújában az Irak által megfizetett iszonyatos vérvádot tömören, "megérte az árát" szavakkal kommentálta.

Aktuális megjegyzések

A könyv harmadik fejezetében kifejtettem, miként "hajtott be" a holokauszt-ipar, egyrészt az európai országokban, másrészt a náci népiártás áldozatainál "kétszeresen". A legfrissebb fejlemények csak igazolják analízisemet. Érveim alátámasztására nem kell mást tennem, csak a könnyen hozzáférhető nyilvános anyagokat kritikusan és tüzetesen szemügyre venni.

2000 augusztusának végén a Zsidók Világtanácsa (WJC) hivatalosan hozta nyilvánosságra; hogy a holokauszt- kártérítésekből eredő, írd és olvasd, 9 milliárd dollár tulajdonában van. Ezt az összeget csakis a "rászoruló holokauszt-áldozatok" nevében hajtották be, miközben a WJC arra a véleményre jutott, hogy a pénzek a "zsidó nép egészét" illetik (Elan Steinberg, a WJC üzletvezető igazgatója) Tehát a WJC önkényesen nevezte ki magát a "zsidó nép egésze" képviselőjévé. Időközben, Edgar Bronfman, a WJC elnöke által szponzorált holokauszt kártérítési banketten, a New-Yorki Pierre Hotelben tartották meg a "zsidók alapítványa" alapító ünnepségét, amelynek célja, a zsidó szervezetek és a "HOLOKAUSZT-nevelés" támogatása. (A "HOLOKAUSZT ünnepi bankett" egyik zsidó kritikus követeközéppen kommentálja a látottakat: "Tömeggyilkosság. Szörnyűséges fosztogatások. Rabszolgamunka. Na akkor együnk.") Az alapítvány anyagi bázisát a holokauszt-kárpótlásokból "fennmaradó" pénzek képeznék, amelyek "valószínűleg milliárdos" nagyságrendet fognak képviselni (Steinberg). Honnan tudott a WJC a megmaradó "valószínűleg milliárdos" nagyságrendről, amikor a holokauszt áldozatai még semmiféle kárpótlásban nem részesültek? Ezt csak az istenek tudják. Valójában még a jogosultak létszáma sem volt ismert. Vagy úgy hajtotta be a holokauszt-ipar a "rászoruló holokauszt-áldozatok" nevében a kártérítési pénzeket, hogy azt megelőzően tudott a "valószínűleg milliárdos" összegek megmaradásáról? Ezáltal két, egymásnak ellentmondó hamis feltevést állított a holokauszt-ipar egymás mellé. Egyrészt kevesellte a túlélőknek Németországgal és Svájjal kialakított összegeket, másrészt kijelentették, hogy "valószínűleg milliárdok"

állnak még rendelkezésére.

Mint az várható volt, a túlélők felháborodása nem maradt el. (Az alapítvány létrehozásában egyikük sem kapott részvételi jogot). "Ki hatalmazta fel ezeket a szervezeteket a döntés jogával arról", írta feldühödött hangnemben a túlélők egyik folyóiratának vezércikke, "hogy a megmaradt pénzeket (milliárdokat), amelyeket a shoah-áldozatokért hajtottak be, kedvenc projektjeik financírozására fektessék be, ahelyett, hogy minden holokauszt-túlélő drasztikusan emelkedő orvosi ellátását támogatnák". A nyilvánosság negatív reakciójának zárótüzeiben hirtelen hátraarchoz folyamodik a WJC. Következésképpen bejelenti Steinberg, hogy a 9 milliárdos adat kissé megtévesztő volt. Valamint hozzátette, az alapítvány nem rendelkezik "sem pénzzel, sem tervvel a kifizetéseket illetően" és a holokauszt-bankett, nem az alapítvány biztos anyagi bázisának megünneplésére, hanem éppen adakozásokra való felhívásra szolgált. Idős zsidó túlélők, nem rendelkezve hivatalos meghívóval a Pierre Hotel "sztárokkal teletűzdelt gálaestjére", az ajtók előtt, kívül tiltakoztak.

A Pierre Hotel ünneplői között találhattuk Clinton elnököt is, aki meghatottan emlékeztetett az Egyesült Államok elsődleges kötelességére, amikor a "szörnyű múlt feltárásáról" van szó: "Látogatást tettem az amerikai öslakók rezervátumában, és tudatosult bennem, hogy az általunk aláírt szerződések, sok esetben nem voltak igazságosak és nem tartották be őket, mint azt a becsület megkövetelné. Afrikában jártam... és elismertem az Egyesült Államok felelősségét a rabszolga-kereskedésben játszott szerepéért. Azon fáradozunk, hogy emberi mivoltunk legmélyebb értékeit feltárjuk és ez egy nehéz feladat." Ami szinte minden "nehéz feladat" megoldásánál kivétel nélkül hiányzott, az a pénzbeli jóvátétel volt.

2000 szeptember 11-én hozták nyilvánosságra azt a "különmegbízott által előterjesztett" tervezetet, (későbbiekben Gribetz-Plan) amely a svájci bankokkal szemben kicsikart "egyezségből származó bevételek elosztását és kifizetését" volt hivatott szabályozni. A - kétéves munkát felemészítő - tervezet hivatalos ismertetésének időpontját, nem a "rászoruló holokauszt-áldozatok, amelyek közül naponta meghal valaki ", kívánalmainak megfelelően, hanem a holokauszt-gála forgatókönyve szerint egyeztették. A holokauszt-ipar, a svájciakkal folytatott tárgyalások egykori vezető tanácsadója, Burt Neuborne, a "legalaposabban előkészített..., legnagyobb igyekezettel és tartalommal töltött" dokumentumként méltatja a tervet. Valójában úgy tűnt, a zsidó szervezetek csatornáin elvezetett kártérítési pénzek okozta, egyre erősödő közbotrány megcáfolására, egy ellenkampány vette kezdetét. A Forward jelenti például, "az elosztási terv... szerint, a Svájcban származó pénzek több mint 90 százaléka közvetlen a túlélőket és azok örököseit fogja illetni." Elan Steinberg esküdözött, "a zsidók világtörvénysusa még soha egyetlen pennyt sem követelt, soha nem fog egyetlen egy pennyt is elfogadni és soha nem fogja akár csak egy kártérítési alapítvány létesítését elfogadni", és a Gribetz-Plan-t dicsérte álszent módon, mint "rendkívül ésszerű és együtt érző dokumentumot". Semmi kétség, ésszerűnek ésszerű volt, de kevésbé együtt érző. Hiszen a sorok között húzódik meg az ördögi valóság, miszerint a Svájcban átutalt pénzeknek csak egy töredéke fogja a holokauszt-áldozatokat és azok örököseit elérni. A részleteket megelőzően érdemes itt kiemelni, hogy ha akaratlanul is, de éppen ez a tervezet bizonyítja be egyértelműen, hogy a Svájc szünet nélkül a holokauszt-ipar nyomása alatt állt.

Az olvasó talán visszaemlékezik még arra, hogy a svájci bankok 1996 májusában hivatalosan

hozzájárultak egy nagyszabású külső ellenőrzéshez - "a történelem eddigi legátfogóbb és legköltésesebb vizsgálata" (Korman bíró)-, amelynek keretében a holokauszt áldozatainak és azok örökösének minden ki nem elégített követelését szabályoznák. Még mielőtt a (Paul Volcker vezette) vizsgálóbizottság összejöhetett volna, a holokauszt-ipar máris pénzbeli követeléssel állt elő. A Volcker-bizottság munkáját megelőzően, sietve két kifogással hozakodott elő: a bizottság nem élvez bizalmat, és a rászoruló holokauszt-áldozatok nem várhatnak a bizottság eredményeire. A Gribetz-Plan mindkét pontot elvetette.

1997 júniusában Neuborne egy "jogi szakvéleményé"-ben elemezte, miért nem akarták a Volcker-bizottság munkáját kivárni. Minden tényt visszautasítva és nem kevés adag arcátlansággal becsmérelte Neuborne a bizottságot, annak tevékenységét svájci előnyomulásnak minősítve, amely minden vádat és kritikát egy "privát egyezkedési igyekezetbe" igyekszik beterelni és "amelyet a vádlottak támogatnak, fizetnek és irányítanak" Sajátos stílusban élcelődik Neuborne a svájci bankokkal, mondván azok önként magukra vállalták ennek a példátlan eljárásnak 500 millió dolláros költségeit, miután kényszerítve voltak. 1998 augusztusában, még mielőtt a Volcker-bizottság munkáját lezárta volna, a holokauszt-ipar egy 1,25 milliárd dolláros, nem visszatéríthető egyezkedési előleget csikar ki a svájciakból. Amilyen álszent aggodalommal adtak hangot a megegyezés sikerét illetően, kétségbe vonva a Volcker-bizottságba vetett általános bizalmat, olyan hevesen zengenék szünni nem akaró dicshimnuszokat Gribetz-plan ugyanazon bizottságáról és aláhúzzák, hogy annak, az igénylések ("Claims Resolution Tribunal"-CRT; Követeléseket Vizsgáló Bíróság) feldolgozását elősegítő eredményei és módszerei, a Svájcban átutalt pénzek elosztásában "döntő jelentőséggel" bírtak és bírnak. A holokauszt-ipar a svájci pénzek elosztásánál a bizottság széles támogatását élvezte. Éppen ezért leplezi le saját magát türelmetlen igyekezte, amikor a bizottság tevékenysége elé vágva, visszatéríthetetlen pénzfolyósításokat követel.

A holokauszt-iparral megkötött megállapodás a svájciakat nem csak a hírnélküli folyószámlákon deponált pénzösszegek kifizetésére kötelezte, hanem ezen túlmenően az abból adódó "nyereségek visszatérítésére" is, amelyek "közismerten" a nácik által elrabolt zsidó vagyonokból és a zsidó kényszermunkából származtak.

A Gribetz-plan ezen vádaskodások silány természetét is leleplezi. Elismeri, "ha egyáltalán, akkor is csak nagyon elenyésző" mértékben lehetett egyértelmű kapcsolatot felfedni a svájci bankok és a rabolt zsidó vagyonok valamint a zsidó kényszermunka között, a közvetlen hasznot hajtó valamint a közismerten nyereséggel járó üzletekről nem is beszélve. A plan (terv) valójában rávilágít arra, hogy a gyűjtőperben felsorolt vádak "valószínűleg" vagy "feltételezhetően" vagy "lehetségesen" koncepciós természetűek. A Svájcot azoknak a zsidóknak végkielégítésére kötelezték, akik a nácik elöl menekülve, nem részesültek oltalomban. A Gribetz-plan, még ha a lábjegyzetben is, de félreérthetetlenül megkérdőjelezi ennek a követelésnek jogi helyességét. Mégis, mindent összevetve, egyetértően úgy ítéli meg, hogy "a felpereseket, igazságos körülmények között, jóval magasabb összegű kártérítés illette volna meg", mint a Svájcban kikényszerített 1,25 milliárd dollár.

A holokauszt-ipar, a Volcker-bizottság pártossággal való megvádolása mellett, előszeretettel hivatkozott a túlélők korlátozott élettartamára is, amelynek háttérében egy azonnali és

visszakövetelhetetlen anyagi kártérítés szándéka húzódott meg. Az idő múlását, mint döntő érvet alkalmazták, hiszen a "rászoruló holokauszt-áldozatok" már csak rövid élettartammal számolhattak. Az átutalt pénzek birtokában felfedezte a holokauszt-ipar, hogy a "rászoruló holokauszt-áldozatok" halálozási aránya mégsem olyan magas. A Jewish Claims Conference által kiírt tanulmányban a Gribetz-plan megállapítja, hogy "a náci-áldozatok száma az elvárásoktól eltérően, lassabban csökken". Végül is a plan arra a következtetésre jut, hogy "a zsidó náci- áldozatok egy egészen magas száma, még legalább húsz, de leginkább 30-35 évig élhet" - ami azt jelenti, hogy körülbelül kilencven évvel a második világháború után "valószínűleg még több tízezer zsidó náci-áldozat lesz életben". Ismerve a holokauszt-ipar eddigi történetét, ne lepjen meg senkit, ha ennek a hirtelen felfedezésnek végső célja, Európa további megsarcolása lesz. Időközben tevékenységének súlypontja, a begyűjtött pénzek elosztásának késleltetése. Ennek szolgálatában a Gribetz-plan azt az ajánlatot teszi, hogy a pénzjuttatásokat lassan és kis összegekben folyósítsák, mert az "előnytelenül hatna, ha rászoruló túlélőkben a pénzek és evvel együtt a támogatás gyors felélésének látszata ébredne"

A svájci bankokkal folytatott tárgyalások idején a holokauszt-ipar a túlélők átlagos életkorát Izraelben 73, annak határain kívül 80 körül adja meg. A várható átlagos élettartam három országban, ahol jelenleg a legtöbb holokauszt-túlélő található, 60 (a volt Szovjetunió államai) és 77 (Egyesült Államok és Izrael) között mozog. Nem illethet tehát senkit szemrehányás, ha valaki megkérdezi, miként is lehetséges az, hogy a 35 évvel később, még "több tízezer" holokauszt-túlélőről beszélünk. Erre részben az a válasz, hogy a holokauszt-ipar a holokauszt-túlélők fogalmának definícióját időközben újraképezte. "Számuk lassabb csökkenésének egyik oka" jegyzi meg a Jewish Claims Conference fent említett tanulmánya, "ha a szélesebb értelemben vett definíciót használjuk, akkor jóval több náci-áldozatról van szó, mint azt eredetileg feltételeztük" (A szerző által kiemelt rész). Valójában, a weimari időkre emlékeztető inflációs stílusban, majdnem egy millióra adja meg a Gribetz-plan a még élő holokauszt-túlélők számát - többszörös értéke, a már amúgy is rendkívüli 250 000 holokauszt-túlélőnek, amelyet a Svájc megsarcolásánál vettek alapul.

Ennek a statisztikai és demográfiai mesterműnek a megteremtéséhez a Gribetz-plan minden, a második világháborút túlélő orosz zsidót a holokauszt-túlélők sorába iktat. Azok az orosz zsidók, akik a nácik elöl menekültek, vagy a Vörös Hadseregben szolgáltak, holokauszt-túlélőknek minősültek, hiszen kínzás és halál lett volna sorsuk, ha fogságba estek volna. Még ha a "holokauszt-túlélők" ezt az új igazmondó definícióját mint új érvelést el is fogadjuk, akkor sem érthető, miért nem illethetők a nácik elöl menekülő, korábbi szovjet funkcionáriusok, vagy a Vörös Hadsereg nemzsidó katonái is a "holokauszt-túlélői" címmel. Hiszen őket is kínzások, és halál fenyegette volna fogságba kerülésük esetén. A Gribetz-plan valójában jelentést ad egy, a nácik fogságába került, amerikai zsidó katonai tisztviselőről, akit koncentrációs táborba internáltak. Nem lehetne, ilyen alapon, a második világháborúban résztvevő minden amerikai katonát a "holokauszt-túlélője" -ként tekinteni? A elméleti eszmefuttatásoknak nincsen határa. A British Imperial War Museum holokauszt-részlegének vezető történésze, a Gribetz -planban lefektetett, holokauszt-túlélők halálozási statisztika-elméletet védelmezve úgy vélte, "egy kiterjesztett értelmezés... a második, sőt harmadik nemzedék is" mint holokauszt-túlélőt "vehet figyelembe", mert azok "feltehetően később pszichikai károsulást fognak elszenvedni". Már csak idő kérdése, hogy a holokauszt-ipar

Wilkomorskit is a holokauszt-túlélők kegyelmi soraiba felvegye, hiszen - a Yad Vashem igazgatóját idézve - fájdalma autentikus"

Több szempontból célszerű a holokauszt-ipar számára a holokauszt-áldozatok fogalmát újra definiálni és a túlélők számát, felfelé módosítani. Ezáltal nem csak az európai országok, hanem maguk az áldozatok anyagi kizsákmányolását is igazolni tudja. Ezek az áldozatok évek óta kérvényeikkel ostromolják a Jewish Claims Conference-t, hogy a jóvátételi pénzeket egy megbiztosítási alapba folyósítsa. A Gribetz-plan lábjegyzetében találhatunk erre a javaslatra rövid "meggondolandó" utalást, de rögtön kétségüknek adnak hangot, miszerint a Svájjal kötött megegyezés végösszege "nem lenne elegendő, jóval több, mint 800 000 holokauszt-túlélő" megbiztosítására. Egy jelentéktelen összegtől eltekintve, a Gribetz-plan szerint, a Svájból átutalt pénzek, csak a náci által üldözött zsidó áldozatokat illetik. Technikai oldalát tekintve, a megegyezés "a náci üldözés" minden "áldozatát és célját" foglalja magában. Valójában ez a látszólag átfogó, "politikailag korrekt" fogalmazás nem más, mint egy ügyes szójáték, amellyel a nemzsidó áldozatokat kizárják. A "náci üldözés áldozatai és célja" fogalmába, szándékosan csak zsidókat, cigányokat, jehova tanúit, homoszexuálisokat és fogyatékosokat vettek föl. Soha meg nem magyarázott okokból, kizárják a más politikai (pl. kommunista vagy szocialista) vagy etnikai (pl. lengyel, fehérorosz) üldözötteket. Ezek számszerűleg jóval népesebb csoportot képviselnek; a Gribetz-plan szerint "náci üldözés áldozatai és célja" gyűjtőfogalma alá tartozók száma, lényegesen kevesebb, mint az előbbieket. Ennek gyakorlati célja, hogy a kárpótlási pénzek majdnem teljes összességét a zsidók kapják. Ily módon a plan 170 000 zsidó kényszermunkást regisztrál, az 1 000 000 nemzsidó kényszermunkásból, 30 000 kerül a "náci üldözés áldozatai és célja" kategóriába. Hasonlóképpen 90 millió dollárt állapít meg a plan a náci fosztogatások zsidó áldozatainak, amíg a nemzsidó áldozatoknak csak 10 millió dollár jut. Az elosztásnak ezt a formáját részben avval indokolják, hogy az arányokat már az ezt megelőző jóvátételi szerződések így szabályozták. Végül a plan mégis elgondolkodtatóan megemlíti, hogy a múlt nemzsidó áldozatai a kártérítések aránytalanul csekély hányadát kapták kézhez. Egy méltányos elosztási tervetnek nem a korábbi igazságtalanságokat kellene inkább orvosolnia, mintsem azokat továbbtáplálnia?

A Svájból származó 1,25 milliárd dollárból, Gribetz-plan, nem kevesebb, mint 800 000 dollárt fordít a holokauszt idejéből származó hírnélküli számlákat érintő jogerős követelések kielégítésére. A függelékekkel és táblázatokkal teletűzdelt kimutatás az oldalak százait és lábjegyzetek ezreit foglalja magába. A tervezet feltűnést kelt jellemzője, hogy nem található benne egyetlen olyan pozíció sem, ahol az elszámolás hitelességének alátámasztására akármilyen bizonyítási kísérletnek is nyomát lelnénk. Csupán megállapítja: "A Volcker-Reports és a bíróság záró határozatának alapján, valamint a Volker-bizottság képviselőivel folytatott tanácskozásokot követően, a különmegbízott a bankkontók visszatérítési összegét, 800 millió dollár értékre becsüli". A valóságban ez az összeg groteszk túlzásnak tűnik. A hírnélküli számlákra jutó valóságos összeg, ennek a 800 millió dollárnak egy töredéke lehet. A "fennmaradó" összegből - vagyis a törvényes követelések kielégítése után, 800 millió dollárból még meglévő pénzek - induljunk abból ki, vagy a holokauszt-túlélői egyenesen vagy azok a zsidó szervezetek részesülnek, amelyek bármilyen minőségben a holokauszttal kapcsolatosan érintve voltak. Ténylegesen a megmaradó pénzeszközöket a zsidó szervezetek fogják javarészt megkaparintani, nem csak azért, mert az utolsó szó joga a holokauszt-ipar

kiváltsága, hanem azért is, mert azok folyósítását hosszú évekre tervezik, amikor is a holokauszt-túlélők csak kis száma marad életben. A holokauszt idők számláival kapcsolatos 800 millió dollártól eltekintve, a Gribetz-plan kb. 400 millió dollár összeget oszt szét a "elrabolt tulajdonok", "kényszermunka" és "menekültek" kategóriákra. De kifejezetten él a fenntartással, miszerint egészen addig nem szabadítja ezen pénzeket föl, amíg "a per minden jogorvoslata nincs lezárva". A plan elismeri, hogy "a javasolt kifizetések még egy bizonytalan ideig elhúzódhatnak" és egy jellemző esetet említ, ahol az óvási eljárás három és félévig tartott. Idősebb holokauszt-áldozatok itt nem nyerhetnek, amíg a holokauszt-ipar semmiféleképpen nem veszíthet. Sokan közülük, a plan tervezetén felháborodva, minden kétséget kizáróan, óvással fognak élni, de avval csak azt érhetik el, hogy kevesebb üti a markukat, még ha a per nyerteseként kerülnének is ki. Mindazonáltal a holokauszt-ipar, eddig is a Gribetz-plan fő haszonélvezője, az óvási eljárásoknál is csak nyerni fog: az időkésleltetés még több pénzt hajt trezorjaiba, mert egyre több túlélő vesz búcsút az élők sorától.

Miután minden jogi részlet tisztázódott, a Gribetz-plan következőképpen tervezi a 400 millió dollár felosztását:

Az "elrabolt vagyonok" kategóriájába sorolható pénzüsszegekből 90 milliót, nem a holokauszt túlélői, hanem azok a zsidó szervezetek kapnak, amelyek a holokauszt-közösségeket "széles értelemben vett" ápolásban részesítik. A legnagyobb részesedés a Jewish Claims Conference-re esik, amely a Gribetz-plan-t szűnni nem akaró dicséretével vesz körül, "a holokauszt-áldozatok szolgálatában szerzett példátlan tapasztalataiért". 10 millió tart fenn a plan az "áldozatok listájának alapítványára, amelynek feladata, a náci üldözések áldozatainak és célpontjainak név szerinti azonosítása, archiválása és azok, kutatási munkák és megemlékezések céljára való közzététele." Az alapítvány bázisául, a holokauszt-áldozatok "eredeti kérdőíveinek pótolhatatlan adatait" ajánlja. Ezen "pótolhatatlan adatok"-ban feltett kérdések egyik jellemző válasza, hogy a második világháborút megelőzően, nem kevesebb, mint egy a hat zsidó áldozat közül (430 000-ből, 71 000) egy svájci számla tulajdonosa volt. Ugyancsak egynek a hat közül Mercédese és háza volt Svájcban.

A "kényszermunka" kategóriájában az állítólagosan még élő 170 000 zsidószármazású kényszermunkás mindegyike, két részletben kapja meg a kártérítést: 500 dollár előleget, ha az óvásokat tárgyaló jogviták végleg lezáródtak, és megint "maximum" 500 dollárt, amikor a hírnélküli folyószámlák ügyében minden kérelmet feldolgoztak. Valójában a 170 000-es szám erősen túlzott, és az is kétesnek tűnik, hogy sokan a még élő egykori zsidó kényszermunkásból egyáltalán képesek lesznek, az első részletfizetés átvételére, nem is beszélve a másodikról. A kérvényeket Jewish Claims Conference dolgozza fel, amely - mint a fennmaradó kártérítési összegek legfőbb haszonélvezője - minden visszautasításból csak profitálni fog.

A "menekültek" kategóriájában az arra jogosultak, hasonlóképpen a "kényszermunka" esetéhez, kétszeri fizetésben, mégpedig 250 és 2500 dollár között részesülnek. Az "eredeti kérdőíveinek pótolhatatlan adatai"-nak alapján, kb. 17 000 személy nyújtotta be jogosultsági kérelmét. Minden valószínűség szerint, ennek a

17 000-nek csak egy töredéke tudja igazolni jogosultságát (a Conference dönt itt is) és még kevesebben lesznek azok, akik a pénzt át is tudják majd venni.

Ezáltal, Griebetz-plan alapos elemzése csak megerősíti a 3. fejezet legjelentősebb érveit. Rámutat arra, hogy a holokauszt-ipar által koholt ürügyek, amelyekkel a svájci bankokat egy visszakövetelhetetlen előzetes kártérítésre kötelezték, hamisak voltak és az is nyilvánvaló, hogy a náci tömegirtások - direkt vagy indirekt módon- tényleges áldozatai közül kevesen fognak a svájci bankok által rendelkezésre bocsátott kártérítésekben részesülni. A holokauszt-ipar további megegyezéseinek vizsgálata sem vezetne más eredményhez. A Griebetz-plan kivitelezési tervében ott rejlik a holokauszt-ipar dugpénze. A svájci pénzeszegek nagy része majd csak akkor kerül szétosztásra, amikor a túlélőkre már csak egy maroknyi embercsoport emlékeztet. Mikorra a túlélők már mind elköltöztek, akkorra hatalmas pénzeszegek gyarapítják a zsidó szervezetek trezorjait. Már nem lep meg talán senkit, hogy a holokauszt-ipar egyhangúan éljenezte a Griebetz-plan munkáját.